Kay Thorpe
ALIANŢĂ ÎNCORDATĂ

BITTER ALLIANCE
Traducător: Mihnea Columbeanu

Printr-o coincidenţă nefericită, când noul logodnic al lui Jaime, Tris, a dus-o la el acasă, în Derbyshire, că să-l cunoască pe fratele lui mai mare,

Liam, acesta din urmă a recunoscut-o imediat, amintindu-şi împrejurările deloc plăcute în care o văzuse ultima oară. În orice caz, şi-a exprimat foarte clar părerea proastă despre ea şi a început să acţioneze pe fată pentru a le strica logodna. Dar, printr-o ironie a sorţii, Jaime a constatat că Liam o atrăgea irezistibil, iar când el i-a propus că, pentru a-şi atinge scopul, să treacă drept logodnica lui, s-a pomenit acceptând. Oare putea să meargă mai departe şi chiar să se mărite cu el – ştiind că Liam niciodată n-ar fi putut să aibă încredere în ea, necum s-o mai şi iubească?

Liam Câine avusese din capul locului o părere foarte proastă despre Jaime – dar acest lucru n-a împiedicat-o să se simtă atrasă irezistibil de el, iar când Liam i-a propuis să se dea drept logodnica lui, Jaime s-a pomenit acceptând. Oare putea să meargă mai departe şi chiar să se mărite cu el – ştiind că Liam niciodată n-ar fi putut să aibă încredere în ea, necum s-o mai şi iubească?

Capitolul 1

— Am auzit că Tristan te-a invitat la locuinţa lui de la tară, în weekendul ăsta, spuse fata de la fişier, fără să se întoarcă. Te duce că să-şi dea avizul fratele mai mare?

Ochii lui Jaime se îndreptară involuntar spre diamantul scânteietor de pe degetul inelar al mâinii stângi. Încă nu se obişnuite să-l vadă stând acolo. Zâmbi puţin.

— Mă îndoiesc că opt ani diferenţă fac din Liam un căpcăun. Tris pare să ţină foarte mult la el.

— N-are încotro, nu-i aşa? Fratele lui e cel care ţine în mână băierile pungii.

— Tris nu se bazeaz a pe pomenile familiei, replică Jaime, refuzând să răspundă la provocarea voalată atât de străveziu. La urma urmei, e director aici, la Lockharts.

— Un director foarte tânăr şi cu gusturi foarte scumpe. Pauză fu intenţionată, iar privirea aruncată spre ea, plină de maliţiozitate.

— Dar poate vei reuşi să-l schimbi.

Jaime răspunse doar cu un zâmbet, ridicând din umeri. Ştia că nimic din ce-ar fi spus n-o putea face pe Gwen Walsh s-o vadă altfel decât că pe personajul creat de ea însăşi. Invidia era o stare deloc plăcută, mai ales când i se dădea frâu liber. Nu că fata cealaltă ar fi avut ceva cu Tristan Câine. Două simple întâlniri nu însemnau că între ei există vreo relaţie specială.

Totuşi, cu ea avusese trei, reflectă ea, în timp ce uşa biroului se închidea în urma celeilalte fete. Trecuseră doar şase săptămâni de când se angajase, şi deja era logodită cu şeful! Viaţa conţinea multe surprise, dintre care nu cea mai neînsemnată fusese aceea că dincolo de aparenţele dichisite, de fante, se ascundea un om vrednic de stimă. Tris era amuzant, dar avea şi latura lui serioasă. Aceasta se manifestase cu ocazia cererii în căsătorie, alungându-i luminiţa glumeaţă din ochii albaştri.

— Numai Liam şi cu mine am mai rămas că să ducem mai departe spiţa familiei Câine, îi spusese el. Mi-ar plăcea să-i văd pe copiii noştri crescând la Oakleigh.

Jaime îl privise cu îndoială.

— Ăsta-i singurul motiv pentru care vrei să te însori, Tris?

— Nu, răspunsese el, strângând-o în braţe, în timp ce lucirea veselă licărea din nou. Îmi doresc o secretară pe care să nu trebuiască s-o plătesc, pentru toată viaţa!

Nu peste mult, Jaime îl întrebase cum intenţiona să-şi crească la Derbyshire copiii, în timp ce lucra la Londra.

— Foaerte simplu, răspunsese el. Ne rezervăm puţin timp pentru noi înşine – un an, doi, să zicem – apoi, imediat ce se naşte primul, ne mutăm definitiv în Derbyshire. Dintotdeauna s-a plănuit că în cele din urmă să mă întorc şi să mă ocup de administrarea proprietăţii. În calitatea mea de economist, voi fi absolut competent s-o iau în primire de la actualul administrator, atunci când el va ieşi la pensie, iar eu încă nu voi fi împlinit treizeci de ani.

Jaime îl întrebă simplu:

— Cât de mare e proprietatea, Tris?

— A, destul de mare, răspunse el ridicând din umeri. Conţine casă şi cele trei ferme care se ocupă de afaeri.

— Afaceri?

— Produse lactate. Avem propria noastră reţea de unităţi de desfacere

cu amănuntul, în majoritatea oraşelor, pe o raz a de cincizeci de mile. Pe urmă, desigur, mai sunt şi caii lui Liam. E un crescător bine-cunoscut. N-ai auzit niciodată de Armăsarul Oakleigh?

— Nu, dar asta nu înseamnă nimic. N-am nicio legătură cu lumea cailor.

Jaime se simţea destul de încurcată. Ştiuse că Tristan provenea dintr-o familie înstărită, dar până în acel moment nimeni nu-i adusese la cunoştinţă detaliile. Încercă să judece raţional. Ce importanţă aveau? Doar se spunea că dragostea învinge toate obstacolele, nu? Dragostea adevărată, cel puţin.

Reveni în prezent, cu o uşoară tresărire, când uşa se deschise din nou, pentru a-l lăsa să intre tocmai pe cel la care se gândea. Chipul lui frumos, băieţesc, arată mult mai tânăr decât cei douăzeci şi şase de ani pe care-i avea, că şi zâmbetul care i se ivi pe buze la vederea ei.

— Iar leneveşti, domnişoară Douglas! Ce-ar fi să-ţi aduci caietul pentru o dictare, că să meriţi salariul ăla fabulos pe care ţi-l plătim?

— Am înţeles, răspunse sfioasă Jaime, adunându-şi lucrurile că să-l urmeze.

Când Tris închise uşa în urma ei şi o strânse la piept, protestă râzând:

— Nu în timpul programului!

— Aşa mă concentrez mai uşor, replică el sărutând-o.

Apoi o îndepărtă puţin, pentru a-i privi faţa cu frunte înaltă şi piele deschisă la culoare, sub coama deasă de păr arămiu lung care sfida orice încercare de a fi coafat.

— Îmi eşti foarte utilă, Jaime. Mă inspiri.

Ochii ei verzi îl priviră cu un zâmbet tainic în adâncurile lor.

— Nu s-ar zice, judecând după scrisorea pe care mi-ai dat-o nu demult, pentru Ruteledge and Co. A trebuit să rescriu două treimi din ea.

— Altfel, de ce te-aş mai plăti?

O sărută din nou, mai scurt de astă dată, apoi se duse la biroul lui, aflat sub fereastra mare, cu vedere spre St. Martins Le Grand.

— Mă duc la prânz şi voi lipsi aproape toată după-amiaza. Noroc că am hotărât să plecăm sâmbătă dimineaţa, nu în seara asta.

— Într-adevăr!

Jaime ridică privirea din caiet.

— Era vorba să-l primeşti pe domnul Rodgers, la trei şi jumătate. Vrei să-l amân?

— Poate ar fi mai bine. S-ar putea să ajung la timp, dar nu e sigur. Ştii cum sunt contractele astea mari. Ele constituie fluidul nostru vital, dar e clar că fiecare galon costă scump!

Îi dictă încontinuu timp de vreo douăzeci de minute, fără să scape ceasul din ochi, iar la sfârşit îşi împinse scaunul înapoi, cu un oftat de uşrare.

— Atâta pentru azi. Restul mai poate aştepta o săptămână, până ne întoarcem. Nu-mi pot imagina cum va merge vechea firmă, fără proptelele ei!

Îşi luă servieta, alegând anumite hârtii din micul teanc de pe birou, pe care le introduse în mapa pregătită de Jaime.

— Ne vedem diseară?

— N-ar strica să ne culcăm devreme, dacă vrem să pornim la nouă punct, preciză ea. Şi-n plus, mai trebuie să-mi fac bagajele şi o serie de alte treburi de ultim moment, prin apartament.

Ezită un moment, înainte de a continua, cu oarecare sfială:

— Cum crezi că ar fi bine să mă îmbrac?

— A, normal. De ani de zile nu ne mai schimbăm anume pentru cină, decât cu ocazii deosebite.

Tris zâmbi fugar.

— Cred că e posibil că Liam să ne fi organizat o petrecere de logodnă.

— Nu mi-ai spus niciodată cum a reacţionat la auzul veştii, spuse încet Jaime. Vreau să zic, trebuie să fi fost un şoc destul de mare, când l-ai anunţat la telefon aşa, din senin.

Observă ceva destul de evaziv în interesul neapştetat pe care Tris păru să-l acorde dintr-odată unui anumit document.

— A fost surprins, evident, dar pe fratele meu nu-l poţi şoca prea uşor. Abia aşteaptă să te cunoască.

Jaime şi-ar fi dorit să poată spune acelaşi lucru. Liam Câine era un element imprevizibil, pe care nu dorea în mod deosebit să-l sondeze. Totuşi, nu prea se putea mărita cu un om fără să-i cunoască şi familia. Cel puţin din politeţe. Aprobarea lui Liam sau a oricui altcuiva era, cu siguranţă, neesenţială. Doar se mărită cu Tris, nu cu moşia Oakleigh.

Ieşi de una singură să mănânce de prânz, alerâng un restaurant mic dar excelent, aflat la câteva străzi distantă, unde ea şi Tristan erau destul de cunoscuţi. Patronul o întâmpină cu obişnuitele lui comentarii amabile apropo de vreme, conducând-o personal la masa lor favorită, unde o lasă să citească

lista, în timp ce se ducea să anunţe un chelner.

Era aproape ora două fără douăzeci, iar primul val de meseni trecuse. Câteva mese erau deja în curs de a fi pregătite pentru seară. Abia după ce făcu comandă şi începu să-şi bea sucul de roşii, Jaime observă perechea de la masa din colţ, vizibilă numai în oglindă de pe perete.

Inima îi tresari dureros, înainte de a reîncepe să bată cu surprinzătoare regularitate, în timp ce priea capul cărunt şi distins, aplecat spre cel blond pal de alături. Fără nicio îndoială, Gerald credea că nu putea fi observat, într-un local atât de discret. Era exact genul de restaurant pe care l-ar fi ales că s-o invite pe ea, în acele câteva săptămâni emoţionante ale relaţiei lor.

Trecuseră doi ani de-atunci, deşi parcă abia în ajun Jaime stătuse privindu-i manierele sigure, zâmbetul vag răutăcios, chipul rafinat, de patrician, gestul posesiv cu care îi ţinea mâna. Excepţie făcând părul, ar fi fost atât de uşor că acum ea însăşi să stea în faţa lui, privindu-l cu ochi mari de adulaţie şi ascultându-i cuvintele ce se rostogoleau atât de onctuos de pe limba lui ageră. La douăzeci şi doi de ani, Jaime fusese destul de matură că să aibă mai multă minte decât actuala lui favorită, care nu putea să aibă mai mult de nouăsprezece. Destul de matură, dar nu destul de înţeleaptă. Căzuse în plasă la fel de uşor cum i se întâmplă actualei fete.

Rămasă orfană la vârsta de şaisprezece ani, Jaime îşi petrecuse următorii doi ani locuind cu bunica ei, până la moartea acestei ultime rude rămase în viaţă, când rămăsese singură, că să-şi câştige existenţa cum putea. Anul de studii la colegiul economic îi fusese de mare folos, împreună cu talentul înnăscut care o ajutase să urce rapid scara ierarhică, până când atinsese mult râvnita funcţie de secretară personală a directorului cu avansările.

Pe-atunci, Gerald avea patruzeci şi şase de ani şi, din capul locului, îi luase minţile. În mai puţin de o lună, îi subminase scrupulele de fată suficient de mult pentru a o convinge că nu comitea nicio crimă luând cina cu un bărbat căsătorit, când respectivul bărbat căsătorit îşi dorea cu atâta disperare înţelegerea de care nu avea parte alături de soţie. După nici două luni, se vedeau de câteva ori pe săptămână, în afară orelor de program, şi totuşi Jaime reuşise să reziste insistenţelor lui de a se culca împreună. Invitaţia de a-l însoţi la o conferinţă, într-un weekend, fusese cu totul altceva. Speriată să nu-i piardă consideraţia dacă mai continuă să ridice obstacole în calea relaţiei lor,

acceptase să meargă cu el, spunându-şi că nu conta decât că se iubeau.

În mod destul de ciudat, îşi aminti ea acum, conferinţa avusese loc în Derbyshire. Într-o localitate numită Ashbourne. O revedea în minte, cu clădirile vechi şi elegante din jurul pieţei. În ciuda tuturor, abia când Gerald îi înscrisese pe amândoi în registrul hotelului sub acelaşi nume îşi dăduse seama ce anume era pe cale să i se întâmple. N-ar fi avut deloc motive să fie mândră că ajunsese amanta unui bărbat căsătorit, de două ori mai vârstnic decât ea. Văzând cât de sigur pe sine trata Gerald situaţia, îi trecuse prin minte, pentru prima oară, că se putea să mai fi făcut de multe ori asemenea lucruri – gând pe care se grăbise să şi-l alunge, întrucât era mult prea dezagreabil.

Bănuielile nu-i fuseseră deloc risipite la cină, când observase că şi ceilalţi delegaţi veniseră la conferinţă cu femei care se vedea clar că nu erau soţiile lor. Încercând să facă pe blazata, Jaime băuse cam peste măsură şi râsese destul de mult. La un moment dat, devenise conştientă de privirea cinică a unui bărbat aşezat cu două mese mai încolo. Chiar şi acum, după doi ani, îşi mai amintea până în cele mai mici detaliu acel chip sardonic – şi simţea valul de ruşine care o străbătuse sub privirea lui pătrunzătoare. Cu toate acestea, continuase să se comporte la fel până în momentul când Gerald încercase s-o ia în braţe, după întoarcerea în cameră. Atunci cedase, spunându-i că nu putea merge până la capăt.

Lucru uşor de prevăzut, Gerald se înfuriase, dezvăluindu-şi o latură pe care până atunci Jaime nu i-o bănuise. O acuzase că eradoar o puştoaică proastă, bună doar să se ocupe de copii mici. În cele din urmă, Jaime îşi petrecuse noaptea într-un fotoliu, pe când Gerald dormea singur în patul de două persoane. A două zi dimineaţă la prima oră, o dusese cu maşina în Derby că să ia trenul înapoi. Îşi revenise puţin din furie, dar nu era în niciun caz dispus să ierte şi să uite. Jaime ştiuse că, odată cu aventura lor nefinalizată, îşi pierduse şi slujba, şi tot drumul înapoi spre Londra se chinuise cu acest gând.

Iar acum era din nou îndrăgostită de şeful ei, reflectă ea cu amărăciune. Istoria se repetă.

În acest punct, Jaime încercă să se adune. În niciun caz nu era acelaşi lucru. Tristan nu era numai necăsătorit, ci şi doar cu trei ani mai mare decât ea. Sentimentele ei pentru el nici nu se comparau cu cele pe care i le nutrise lui Gerald, deşi pe-atunci se crezuse îndrăgostită. Mai bine să lase morţii cu morţii. Acolo le era locul.

Cei doi se pregăteau să plece. Jaime luă lista mase de pe masă şi-şi ascunse faţa îndărătul ei, pe când Gerald îşi urmă afară din restaurant tânăra însoţitoare. După ieşirea lor, oftă uşurată. Îi părea rău pentru fata aceea, oricine ar fi fost – deşi poate că n-ar fi stricat să-şi păstreze compasiunea pentru soţia înşelată. Dacă mai era soţia lui.

***

Împachetatul bagajelor nu dură mult. După de termină de făcut ordine în apartamentul ei mic dar plăcut, pe la ora opt şi jumătate, Jaime regretă că-i spusese lui Tris să nu vină pe la ea. Ar fi putut pregăti o cină uşoară, eventual cumpărând şi o sticlă de vin. O seară liniştită, în doi, ar fi fost plăcută, mai ales având în vedere că, probabil, n-aveau să poată sta prea mult singuri împreună după ce ajungeau la Oakleigh.

Tocmai stinsese lumina şi se culcase, când emoţiile o cuprinseră din nou. Era o prostie să aştepte cu atâta nervozitate întâlnirea cu fratele acela al lui Tristan. O fi fost el nemulţumit de repeziciunea cu care se desfăşurase totul, dar nu avea ce face. Şi, oricum, nu ei îi revenea sarcina de a-l convinge s-o accepte? Nu era o persoană deosebit de sociabilă, dar de obicei nu-i era prea greu să se înţeleagă cu oamenii. Cel mai bine ar fi fost să nu-şi mai facă griji şi să lase lucrurile să-şi urmeze cursul.

Dimineaţa, Tristan ajunse la ora nouă fix. Pe la zece, se îndreptau spre nord, pe şoseaua M1, în confortabilul lui Capri cu capacitatea de trei litri.

— Dacă poţi aştepta până pe la unu, că să mâncăm, am să te duc la o cârciumioară fermecătoare pe care o ştiu, pe lângă Chesterfield, îi spuse el la un moment dat. Acolo se găsesc mâncăruri mai bune decât prin părţile astea.

— A, mai e mult până să mi se facă foame, îl asigură Jaime. Eşti sigur că nu ne aşeaptă cu masă, la tine acasă?

— I-am spus lui Liam că ajungem pe la jumătatea după-amiezii. Ar fi fost foarte incomod să pornim la crăpatul zorilor, sau să ne aşezăm la masă imediat ce ajungeam acolo. Aşa, vom avea timp să ne aranjăm înainte de ceai.

Jaime îi aruncă o privire piezişă, zâmbind.

— Sandvişuri cu castraveţi?

— Decojite, confirmă el, surâzând la rândul lui. Iarna, crutoane. La Oakleigh se respectă tradiţiile.

— Cred că aveţi un personal foarte numeros.

— Insuficient. În zilele noastre, servitorii nu se mai găsesc atât de uşor. Îmi amintesccă mama se plângea de asta încă de când eram mic.

— Erai un băieţel bine-crescut? întrebă ea. Cred că arătai că un înger, cu părul ăsta blond şi ochii albaştri!

— Poate că aş a arătăm, dar de purtat, nu mă purtăm deloc că un înger. Dacă există cea mai improbabilă belea în care să mă bag, sigur o găseam! declară el vesel. Bietul Liam, o încasa îngrozitor că nu avea destulă grijă de mine. Nu că l-ar fi putut învinui cineva. Cine are chef de-un puşti de opt ani care să se ţină după el, când merge pe şapteşpe şi abia s-a întors acasă în vacantă? Avea alte interese în viaţă.

— Deci, nu semănaţi?

— Niciun pic. El e brunet că tată, câtă vreme eu am moştenit-o pe mama. Uneori, mi-e greu să ghicesc ce simte sau la ce se gândeşte. Întotdeauna a fost cam singuratic.

— Dar se vede clar că-i place să stea acasă şi să se ocupe de toate problemele.

— Cât de mult i-o fi plăcând, nu ştiu… O face fiindcă e cel mai mare şi i-a revenit responsabilitatea asta. Eu eram încă în şcoală când a murit tata, aşa că nu s-a pus problema. Oricum, şi-a făcut raţia de plimbări pe glob înainte de a împlini treizeci de ani, aşa că nimeni nu poate spune că a fost nedreptăţit.

În continuare, Jaime rămase tăcută. Cu cât auzea mai multe despre Liam Câine, cu atât îi plăcea mai puţin, şi totuşi Liam nu spusese absolut nimic care să-i dea motive să-l duşmănească. Trebuia să termine cu instinctele acelea tulburi. Era nedrept să-ş i formeze păreri preconcepute despre un om pe care nici măcar nul cunoscuse.

Părăsiră autostrada la Chesterfield, pornind printr-o zonă rurală plină cu urme ale unor activităţi de minerit din trecut. La un moment dat, în aer începu să se simtă un miros deosebit de neplăcut, despre care Tristan îi spuse că provenea de la un mare combinat chimic aflat în apropiere, la Staveley.

— Mai avem câteva mile până la Oakleigh, o linişti el. Şi, oricum, e în zona ecologică. Toate unităţile industriale se află în partea dincoace a oraşului, aşa că nu-ţi imagina coşuri de fabrică râgâind fum prin jurul proprietăţii. Cel mai apropiat oraş comercial e Bakewell, iar până acolo sunt trei mile. Cu excepţia satului, suntem destul de izolaţi, deşi avem acces la o

şosea principală.

— Tris, nu e nevoie să mă convingi, spuse încet Jaime. Ştiu că Derbyshire e un comitat frumos.

Tristan o privi surprins.

— Ai mai fost acolo?

— Nu, minţi instinctiv Jaime înainte de a apuca să se abţină. Îşi muşcă buzele, nemulţumită de înşelătorie, dar şi conştientă că, dacă se corectă, Tris i-ar fi cerut explicaţii.

— Am citit despre el şi am văzut multe fotografii, continuă ea. Îmi amintesc ce scria undeva, că în Derbyshire se găsesc câte ceva din toate comitatele Angliei.

— E destul de adevărat, îi dădu dreptate Tristan. Te-aş putea duce în unele locuri unde ai putea să juri că te afli în Kent sau în Devon, sau chiar pe coastele de vest ale Scoţiei. Va trebui să ne plimbăm puţin, cât timp stăm aici – deşi vom mai veni şi cu alte ocazii.

Încetini şi semnaliză dreapta, când după o cotitură apăru o clădire în formă de L, cu două etaje.

— Am ajuns. De-afară nu arată prea grozav, dar aşteaptă numai până intri!

Jaime înţelese ce voia să spună, imediat ce ajunse într-o încăpere unde se aflau salonul şi barul. Grinzile de stejar şi furniturile de alamă luceau că oglina. Un uriaş foc de butşeni ardea în şemineul de piatră, răspândind o căldură binevenită după frigul sfârşitului de aprilie, care încă se mai simţea în aerul nordului. Spre fundul încăperii erau pregătite câteva mese, cu tacâmuri de argint şi sticlărie fină. Tristan o invită să se aşeze şi se duse să ia de pe bar două liste de bucate.

Jaime alese păstrăv-curcubeu, oferit la un preţ care în Londra i-ar fi făcut pe cumpărători să formeze cozi, şi fu uimită s a primească doi peşti întregi, cu garnitură completă, pe un platou mare, oval. Reuşi să-i mănânce, dar fu nevoită să refuze deşertul, mulţumindu-se doar cu o cafea.

— Delicios, recunoscu, când Tristan o întrebă dacă-i plăcuse masă. Dar nu cred că aş putea suporta câte un prânz că ăsta în fiecare zi a săptămânii!

— Într-adevăr, şi eu m-am cam dezvăţat, mărturisi el. Într-o vreme, aş fi putut mânca de două ori pe-atâta, plus plăcintă cu frişcă. Noi, cei din nord, avem o poftă de mâncare foarte s ănătoasă!

Jaime râse.

— Probabil din cauza climei. Costumul ăsta îmi ţinea destul de cald când am plecat din Londra, dar nu mi-ar fi stricat să deschidem caloriferul maşinii, după ce-am ajuns la nord de Watford Gap.

— Ai sânge subţire! Trebuia să-mi spui.

Tristan ridică mâna, într-un gest de salut, spre cineva din capătul opus al salonului, apoi se uită la ceas.

— E timpul să facem paşi. De-aici mai avem doar o jumătate de oră, dar aş vrea să fim acasă pe la trei.

După căldura plăcută din restaurant, aerul de-afară părea mai rece că oricând. Tristan deschise caloriferul, zâmbind indulgent când auzi murmurul de multimire al lui Jaime.

— Ai să te căleşti curând, spuse el. Iar vara avem şi zile mai calde.

În următoarele câteva minute, Jaime fu prea atrasă de peisaj că să mai converseze. La poalele pantei lungi şi abrupte din Chesterfield, trecură printr-un sat fermecător, cu un părculeţ triunghiular în centru şi magazine cu bovindouri în jur. După vreo opt sute de metri, cotiră la stânga pe o poartă uriaşă din fier forjat, într-un parc verde întins. Peste câteva momente, Jaime scoase un strigăt de admiraţie la vederea castelului maiestuos care se înălţa printre grădini amenajate decorativ, pe fundalul colinelor împădurite din cealaltă parte a unui râu lat.

— Chatsworth, îi spuse Tristan. Locuinţa Ducelui de Devonshire. Datează din secolul al XVII-lea, deşi diverşii duci au reclădit-o în cea mai mare parte. Pe dinăuntru arată superb.

Oakleigh ar încăpea într-o singură aripă a castelului.

Jaime fu recunoscătoare că proprietatea Oakleigh nu era la fel de uriaşă. Castelele erau potrivite pentru oamenii bogaţi, dar nu trezeau deloc sentimente de intimitate.

În schimb, viitoarea ei casă îi dădu o impresie de intimitate încă de la prima vedere. Se apropiară de ea dinspre sud-vest, străbătând o alee lungă cu pietriş, mărginită de copaci, pentru a se opri în faţa clădirii cubice, îmbrăcată în iederă. Ferestrele prelungi cu sprosuri luceau în soarele după-amiezii, precum şi marea uşă de stejar lăcuit.

— Bine ai venit la reşedinţa familiei Câine, îi ură Tristan, ocolind maşina că să-i deschidă portiera. Cred că ar trebui să te trec pragul în braţe.

— Nu acum! râse Jaime, în timp ce se ferea cu un gest. Tris, fii cuminte!

Deodată, uşa din fată se deschise şi pe treaptă de piatră dintre coloanele care încadrau intrarea apăru un bărbat. Purta pantaloni marinăreşti de tweed şi un pulovăr subţire. Văzându-i privirea cinică, peste umărul lui Tris, Jaime simţi că râsul îi amuţea în gât, iar respiraţia i se tăia dureros.

— Nu pierde vremea pe-afară, Tris, spuse scurt bărbatul. Invită-ţi logodnica în casă.

Tristan apucă strâns mâna lui Jaime într-a lui şi o trase după el înainte.

— Ţi-l prezint pe fratele meu mai mare, Liam. Latră, dar nu muş că.

— Depinde, replică Liam Câine, cu buzele uşor răsfrânte. Ochii lui cenuşii se îngustară dintr-odată, oprindu-se asupra feţei lui Jaime, cu expresia schimbându-li-se. Mâna pe care o întinsese i-o strânse ferm pe a ei; poate i se părea, dar avea impresia că degetele acelea subţiri şi puternice se încleştară şi mai tare o fracţiune de secundă, înainte de a-i da drumul.

Cum, necum, Jaime se pomeni condusă într-un hol larg, cu podele de stejar lăcuit. O scară se arcuia graţios din mijlocul acestuia, spre galeria de la etaj. O femeie între două vârste, cu fată simplă dar binevoitoare, apăru pe o uşă din fund, salutându-l pe Tristan cu vădită plăcere.

— Ea este doamna Paxton, comoara casei noastre, o prezentă el. Ţine toată gospodăria că un ceasornic!

— Nu întotdeauna când sunteţi şi dumneavoastră acasă, domnule Tristan, răspunse sec doamna Paxton. Deşi a mult de când n-aţi mai dat pe-aici.

— Ştiu. Cum zboară vremea… comentă Tristan spăşit. Vom primi şi putină prăjitură delicioasă de-a dumitale, la ceai?

— Am să mă mai gândesc.

— Poate că Jaime ar vrea să-şi vadă camera, înainte de ceai, interveni Liam. Tris îţi va aduce bagajele după ce le dă jos din maşină.

Jaime murmură o încuviinţare şi o urmă pe menajeră la etaj, ştiind cu certitudine că ochii aceia cenuşii n-o slăbeau o clipă.

Camera pe care avea s-o ocupe se află în partea din spate a casei, cu vedere spre o terasă lungă, dincolo de care se întindea un gazon verse. Era mobilată elegant, cu piese din omniprezentul lemn de stejar, iar pe jos avea întins un covor ţesut fin, bej cu crem. Patul era dublu şi cu o cuvertură de mătase asortată cu draperiile de culoarea caisei.

Doamna Paxton îi arată baia alăturată, apoi îl ameninţă cu un deget pe Tris, care tocmai aducea valiza lui Jaime, punând-o pe pat.

— Ştiţi că n-are ce caută acolo, domnule Tristan! Pe stativ e locul ei.

Tris zâmbi, făcându-i cu ochiul lui Jaime, în timp ce doamna Paxton ieşea.

— Acum ştiu că sunt acasă!

— De când lucrează la voi? întrebă Jaime.

— Pax? A de ani şi ani! A venit după moartea mamei, când eu aveam cincisprezece ani.

— Ş i domnul Paxton?

— Nu există niciun domn Paxton. De când o ştiu, e văduvă. Şi cred că aşa va rămâne. Ceaiul se serveşte la ora patru. Coborî singură, sau vrei să vin eu să te iau?

— Am s a cobor singură.

Jaime se îndepărtă de el, îndreptându-se spre locul unde-i pusese valiza.

— Dacă mă grăbesc, mai am timp să mă schimb. Tristan înţelese aluzia.

— Atunci, eu te las. Ne vedem peste o jumătate de oră. Rămasă în sfârşit singură, Jaime se aşează pe covertura imaculată, privind cu ochi lipsiţi de vedere spre uşa închisă, în timp ce încerca să-şi adune gândurile. Cât de crudă putea fi soarta, dacă făcuse că drumul să i se încrucişeze tocmai cu al acelui om! Se văzuse clar că o recunoscuse de undeva, deşi încă nu ştia dacă-şi amintea de unde anume.

Ciudat, cât de limpede îi rămăsese întipărit în memorie chipul lui, de-a lungul ultimilor doi ani. Parcă-l vedea şi acum aşezat la masa vecină, în hotelul din Ashbourne, cu gura puternică uşor arcuindu-i-se în momentul când îi surprinsese privirea. Şi, dacă îşi amintea de ea, ce-ar fi trebuit să-i spună? Ce-i putea spune? Nimerise drept într-un păienjeniş încurcat de împrejurări pe care nici toate explicaţiile din lume nu l-ar mai fi putut descâlci vreodată.

Capitolul 2

Când Jaime coborî din nou, fraţii erau împreună în salon. În şemineu ardea un foc vesel, în pofida caloriferelor plasate discret împrejurul camerei. Jaime bănuia că acestea din urmă fuseseră închise, acum când sosise

primăvara.

Mobila era din lemn de nuc, plăcută ochiului, cu linii graţioase, indicând contirbuţia unei femei. Fotoliile adânc şi canapeaua, tapiţate cu catifea aurie simplă, arătau confortabile şi masculine – fiind adăugate mai recent, probabil.

Jaime îşi luase o rochie de lână chihlimbarie care-i evidenţia lucirile părului, conştientă că trebuia să înfrunte momentele următoare cât mai sigură pe sine. Tristan o întâmpină cu un zâmbet aprobator.

— Vino şi bea un ceai. Te-am aşteptat să faci onorurile. Jaime râse, neavând curaj să privească spre fratele lui.

— De obicei cine le face?

— Nimeni, răspunse Liam. Dacă sunt în casă la ora asta, de obicei beau ceaiul în bucătărie.

— E timpul să ne reluăm deprinderile civilizate, interveni vesel Tris. Mama cred că se răsuceşte în mormânt. După părerea ei, orice lucru nu se poate face decât într-un fel din două: cum se cuvine, sau cum nu se cuvine!

— A crescut într-o perioadă când aşa ceva avea mare importanţă, replică pe un ton ponderat fratele lui. Standardele se mai şi schimbă.

Luă ceaşca din mâna lui Jaime, mulţumind, şi adaugă pe un ton indiferent:

— Mai mai fost vreodată prin Derbyshire?

Întrebarea putea să însemne totul sau nimic. Gândindu-se la răspunsul pe care i-l dăduse lui Tristan, Jaime nu putu spune decât un singur lucru, făcându-şi de lucru cu ceainicul de argint:

— Nu, n-am mai fost. Abia aştept să văd cât mai mult din comitat.

Îi dădu lui Tristan ceaşca şi se grăbi să schimbe subiectul:

— Aveţi o casă foarte frumoasă. Toată mobila a fost încă de la început din lemn de stejar?

Liam răspunse:

— Bunicului meu i-a venit ideea de a transpune în practică numele proprietăţii – deşi pe alocuri a cam întrecut măsura.

— Mama a remobilat camerele de la parter la scrut timp după ce s-a mutat aici, adaugă Tristan. Numele provine de la crângul de stejari din nordul casei. Suntem foarte mândri de ei. Datează de peste două sute de ani.

— Va trebui s-o plimbi pe Jaime prin toată proprietatea, comentă sec Liam.

— A la Chatsworth? zâmbi Tristan. Am venit prin parc. M-a întrebat dacă-i facem vizite ducelui.

În privirea cenuşie a lui Liam se citi ironia.

— Ai vrea să te vizitezi cu un duce?

— Numai dacă mai întâi pot exersa regulile de etichetă, răspunse cu umor Jaime. Am înţeles că eşti crescător de cai, aşa e?

— Da. Vrei să-ţi găsesc unul potrivit, pentru perioada cât vei sta aici?

— Mă tem că nu călăresc.

Încercase să o spună pe un ton de informaţie, nu de scuză, şi simţi că nu prea reuşise.

— Sinceră să fiu, n-am încălecat niciodată.

— Ce mărturisire! râse Tris. În familia asta, toată lumea călăreşte! O să te-nveţe Liam. Are mai multă răbdare decât mine.

Jaime se îndoia. Gura lui Liam sugera orice, numai toleranţă nu. Era un am al pasiunilor puternice, îşi spuse ea, aruncând pe furiş o privire spre profilul lui cu contururi ferme. Un om care ştia ce voia şi-şi însuşea. Un om cu care era bine să nu te pui.

— Cu ocazia asta, nu voi sta aici suficient timp că să mă antrenez cum se cuvine, răspunse ea. Cred că durează mai mult de câteva zile că să te familiarizezi cu toate.

Liam ridică din umeri cu nepăsare.

— S-ar putea să ai dreptate. Tris, pentru mâine seară am invitat la cină familia Morrison.

Un moment, pe chipul lui Tristan păru să se aştearnă o umbră, dar glasul îi sună destul de normal.

— Mă voi bucura să-i revăd. Apoi adaugă, către Jaime:

— Sunt vecinii noştri cei mai apropiaţi, buni prieteni. Michael şi Liam au fost colegi la universitate. Iar Libby, soţia lui Michael, o să-ţi placă. Şi ea e străină, tocmai din Sheffield!

— Tocmai într-acolo trebuie să plec chiar acum. Liam îşi goli ceaşca de ceai şi o puse pe masă.

— Ne vedem la cină, dacă nu chiar mai devreme.

Când uşa se închise în urma lui, Jaime privi spre Tristan, dar acesta se uită în ceaşcă de parcă s-ar fi aşteptat să găsească ceva scris în frunzele de ceai, cu chipul, de obicei nepăsător, acum cam întunecat.

— Vrei să-mi arăţi casa, Tris? îl întrebă ea.

— Poftim? ridică Tristan capul, un moment cu ochii goi de orice expresie, până-şi dădu seama ce-l întrebase. A, da, sigur.

Zâmbetul familiar îi reapăru pe buze.

— Totuşi, ghidul are nevoie de un bacşiş.

Vizita dură destul de mult. Casa conţinea opt dormitoare, dintre care patru aveau acum încorporate şi băi, pe lângă întreaga serie de mansarde în care se găsea o fascinantă colecţie de mobilier vechi.

— Pe vremuri, când tot personalul locuiau în casă, aici erau camerele servitorilor, îi spuse Tristan. În perioada mamei mele, au devenit depozite pentru toate lucrurile pe care nu se îndură să le arunce.

Cu un zâmbet pe buze, legănă încet calum mare de lemn, rămas aproape fără coamă.

— Bătrânul Brutus, aci de faţă, l-a purtat în cârcă şi pe tata, înainte de Liam şi de mine. În zilele noastre, nu se mai fac lucruri atât de durabile.

În încheierea vizitei, Jaime declară:

— Asta e tot, cu excepţia bucătăriei, desigur, şi a garsonierei lui Pax, din spate. Ea e singura internă dintre angajaţii noştri. Ne mai vin două femei cu ziua, din sat, la curăţenie, şi o fată care lucrează că servitoare, când avem musafiri. Pax găteşte toată mâncarea. E o minune de bucătăreasă. Mare noroc avem cu ea!

— Cred că şi ea s-a simţi la fel de norocoasă că are o asemenea funcţie, în care e privită aproape că o membră a familiei, presupuse Jaime.

— O, face parte din familie, fără discuţie. Oakleigh n-ar putea sta pe picioare fără ea. Indiferent cine va fi următoarea stăpână aici, soţia lui Liam sau a mea, va trebui să împartă responsabilităţile cu Pax.

Ceva în această declaraţie o deranja puţin pe Jaime. N-ar fi putut spune ce anume; era mai mult un sentiment.

— Deci, Liam se gândeşte să se însoare şi el? întrebă.

— Din câte ştiu eu, nu, dar n-ar fi exclus. De fapt, acum doi ani, a fost cât pe ce.

— Şi s-a răzgândit?

— Nu, ea s-a răzgândit. S-a măritat cu altul. Oakleigh era o proprietate prea restrânsă pentru o femeie cu temperamentul lui Lillian.

Se foi în loc, cam nelinişti.

— Vrei s a mergem ş i afar a? Jaime clatină din cap.

— Să lăsăm pe mâine dimineaţă. Cred c-am să termin de despachetat bagajele.

— Bine, e-n regulă.

Se ridică şi ocoli biroul, surprinzând-o cu o pasiune care o surprinse. Oare voia să vadă cum reacţiona? Jaime n-avea de unde şti căci, când se retrase, pe chipul lui Tristan nu se citea nimic. Îi spuse doar atât:

— Pe curând.

Revenind în camera ei, Jaime încercă să se convingă că schimbarea suferită de Tristan în ultimele câteva ore nu există decât în imaginaţia ei. Era prea încordată şi vedea ieşind fum de unde nu era foc.

Auzi maşina revenind la ora şase şi jumătate. La şapte, îmbrăcată într-o fustă simplă de catifea verde şi un tricou negru, coborî la parter, neştiind sigur la ce oră mâncau. Salonul era gol, focul aproape stins. Găsi un foc arzând în salonaşul din cealaltă parte a holului şi se aşeză într-un fotoliu care o ascundea aproape complet vederii.

Din sufrageria alăturată se auzi un zgomot, că al unei uşi de dulap închise. Dacă abia atunci urma să se pună masa, însemna că Jaime venise prea devreme. Nu conta, cu condiţia că Tristan să coboare primul. N-ar fi suportat să-l întâlnească pe Liam între patru ochi. Numai de-ar fi putut să fie sigură că nu-şi amintea unde o mai văzuse! Liam părea să-şi fi alungat problema din minte, dar Jaime nu putea fi chiar atât de sigură.

Spre uşurarea ei, fraţii intrară împreună. Liam o salută destul de amabil, alungându-i şi mai mult temerile. La fel că Tristan, purta costum, ceea ce părea să contrazică afirmaţia că pentru el convenţionalismele nu mai aveau nicio importanţă.

Tristan părea să-şi fi regăsit echilibrul normal. Se aşeză pe braţul fotoliului unde stătea Jaime, sărutând-o uşor pe creştetul capului.

— Bună, o salută el încet. Mă mai iubeşti?

Jaime îi zâmbi, conştientă de privirea cinică a lui Liam îndreptată asupra lor, prin oglindă agăţată deasupra mesei unde turna băuturile.

— Sigur că da.

Liam le aduse paharele, se întoarse să şi-l ia şi pe al lui şi îl ridică spre ei cu un gest pe care Jaime îl găsi nu tocmai entuziast.

— Succes, le ură el.

Luară cina la ora opt, servindu-se din platourile aduse de doamna Paxton. Jaime se relaxă tot mai mult, sub influenţa liniştitoare a vinului pe care Liam îl destupase la felul întâi.

Involuntar, tocmai Tristan declanşă catastrofă. Se apropiau de sfârşitul mesei, când începu să discute afaceri, întrebându-l pe Liam cum mai evoluau planurile lor de extindere.

— Avem trei unităţi de achiziţionare angro deja înfiinţate, îi răspunse Liam. Clienţii fac comenzile prin telefon, iar noi livrăm în maximum patruzeci şi opt de orice, produse preambalate, gată pentru congelat. Următorul pe listă e Ashbourne. Trebuie să mă duc acolo marţi, că să declanşez acţiunea. Probabil vor trece vreo două zile până pun la punct toate detaliile. Îmi amintesc cum am încercat să reconvertesc magazinul, acum doi ani când l-am deschis. Am stat acolo timp destul că să fi putut face eu singur toată treaba!

În momentul când al auzise pomenind de Ashbourne, Jaime încremenise. Cu fatalism, observă cât de brusc se întrerupsese Liam, îi văzu schimbarea rapidă a expresiei din ochi, în timp ce şi aţintea în direcţia ei. Nu mai încăpea nicio îndoială: de dată asta, o recunoscuse; ştia. Îi susţinu privirea cu tot calmul de care era în stare, fără a reuşi decât să se convingă că nu-l putea amăgi. Nu numai că-şi amintea, dar îşi dăduse seama că-şi amintea şi ea.

Se apropia momentul adevărului.

Cum îndură până la capăt seara aceea interminabilă, Jaime n-avea să ştie niciodată. Tristan nu părea conştient de nicio schimbare din atmosgeră, deşi pentru Jaime răceala lui Jaime era absolut evidentă. Când sosi momentul să se ducă la culcare, fu în parte uşurară, în parte temătoare. Dacă Liam nu intenţiona să spună nimic în faţa lui Tristan, când avea de gând s-o facă?

Când se despărţiră, la uşa camerei ei, Tristan spuse cu nepăsare:

— Mâine dimineaţă n-ai să mă vezi înainte de ora nouă. Nu sunt un tip prea matinal. Dacă te şcoli înaintea mea, poţi să coborî şi să vizitezi grajdurile, cu Liam. Te previn însă – dacă nu înţelegi ce anume îţi explică, să nu te prefaci. Nimic nu-l enervează mai rău decât manifestările de fals interes.

— Cred că aproape oricine s-ar preface interesat, mai degrabă decât să arate că se plictiseşte de moarte, replică Jaime cu oarecare asprime. Dar îi voi reţine preferinţele.

Tristan o studie un moment, cu o expresie cam amărâtă.

— Nu-l prea simpatizezi, nu-i aşa?

— Nu-l cunosc.

Jaime presimţea că, în viitorul nu prea îndepărtat, acest lucru avea să se schimbe, deşi nimeni nu putea să prevadă când anume. Reuşi să zâmbească.

— Îndrăznesc să presupun că am să învăţ.

***

Avea să-l cunoască mai devreme decât se aşteptase. Tocmai se pregătea să stingă veioza de pe noptieră, peste vreo douăzeci de minute, când o opti o bătaie înceată dar hotărâtă în uşă. Ştiu cine era, desigur. Numai că nu se aştepase să vină în camera ei la ora aceea.

Un moment, Jaime se gândi să nu-i răspundă, prefăcându-se că adormise, dar Liam nu părea genul de om care să se lase descurajat de fleacuri, căci bătaia în uşă se auzi din nou, ceva mai tare. Jaime îşi muşcă buzele şi dădu pătura la o parte, luându-şi şalul de mătase albastră. Probabil că cel mai bine era să termine cât mai repede.

Liam, încă îmbrăcat de seară, stătea cu o mână rezemată de tocul uşii, într-o poziţie ce părea destul de ameninţătoare. Gura îi era strânsă ostil.

— Nu e o vizită de curtoazie, declară el. Ceea ce avem de discutat nu va fi deloc plăcut.

Chiar şi atunci, instinctiv, Jaime încercă să riposteze printr-un bluff.

— Nu-mi dau seama ce anume am avea de discutat – mai ales la ora asta! Cu siguranţă…

— Ştii foarte bine la ce mă refer, o întrerupse el.

Intră în cameră, silind-o să se retragă, după care închise uşa în urma lui şi se rezemă de ea cu o expresie în care se citea clar că Jaime nu mai avea nicio şansă de scăpare.

— M-ai recunoscut imediat, azi după-amiază, când m-ai văzut în prag. Şi eu am fost destul de sigur că te mai văzusem undeva, dar mi-am spus că probabil semănai doar, întâmplător, cu vreo cunoştinţă. Abia acum două ore, când Tris a început să discute afaceri, mi-am amintit unde şi când te-am mai văzut.

O măsură cu privirea, contemplându-i încet, deliberat, silueta zveltă.

— Trebuie să recunosc că nici acum nu pari genul, cum nu păreai nici atunci. În orice alte împrejurări, aş fi gată să jur că eşti tot ceea ce crede Tris

că ai fi.

Jaime ridică brusc capul spre el. N-avea niciun rost să mai nege.

— Ce te face să crezi că nu i-am povestit totul?

— Îl cunosc pe Tris. N-ar îngădui aşa ceva. Ar putea fi dispus să accepte o relaţie trecută cu un bărbat cam de-aceeaşi vârstă cu tine, dar în niciun caz aventura sordidă pe care ai avut-o la douăzeci şi doi de ani cu un individ destul de bătrân că să-şi fie tată!

În ultimele lui cuvinte se simţea dispreţul.

— Aş fi fost gată să jur că era prima ocazie. Câţi că el ai mai avut de-atunci?

Jaime roşi, replicând cu voce îngroşată:

— Asta-i o grosolănie neruşinată!

— N-aş crede. Fetele de vârsta ta nu umblă cu bărbaţi mai bătrâni decât pentru ceea ce pot obţine de la ei, iar odată ce au prins gustul, nu se mai pot dezbăra. Tris e o partidă ideală pentru tine, nu? Se vede clar că nu ţi-ai pierdut vremea până să-l agăţi!

— Nu mi-am propus niciun moment să-l agăţ. Şi eu am fost la fel de surprinsă că toată lumea când m-a cerut în căsătorie.

Vocea îi devenise cam întretăiată.

— Abia acum îmi dau seama că, înainte de a accepta, ar fi trebuit să aştept aprobarea fratelui său mai mare!

— Dar erai atât de îndrăgostită de el, încât n-ai mai avut răbdare şi ai spus da! aruncă Liam sarcastic.

Jaime răspunse încet:

— A adevărat, îl iubesc. Foarte mult. E un om absolut adorabil.

— Şi o partidă excelentă.

Liam stătea în continuare rezemat de uşă, privind-o cu o expresie cinică.

— Cred că urmează să spui că şi dacă era un funcţionar sărac ai fi avut aceleaşi sentimente pentru el.

— Of, încetează! izbucni ea. Ce întrebare prostească! De unde să ştiu ce-aş fi simţit atunci? Ar fi provenit dintr-un alt mediu social, s-ar fi putut să fie un cu totul altfel de om.

— Sprintenă la limbă şi la minte, comentă Liam cu admiraţie ironică. Presupun că părinţii tăi au murit, amândoi, nu?

— Da, au murit, răspunse Jaime, cu ochii scânteindu-i de furie. Dar nu-ţi

face griji în legătură cu ei, au fost oameni absolut respectabili!

— A, nu-mi fac griji. Nu-mi fac absolut nicio grijă, replică el, pe un ton înşelător de liniştit. Vreau că, înainte de sfârşitul acestei săptămâni, logodna să fie contramandată – fie de către tine, fie de Tris.

Jaime îl privi lung, cu ochii dilataţi de deznădejde, cercetându-i trăsăturile aspre.

— Nu poţi vorbi serios, şopti ea. Nici măcar nu mi-ai dat posibilitatea să-ţi explic ce-a fost cu Gerald. N-am…

— Scuteşte-mă de detalii, interveni el. Am auzit de multe ori poveşti din-astea. Ştii foarte bine ce-ai făcut cu acea ocazie. Ai avut chiar bunul simţ de a te preface jenată, când ţi-ai dat seama că nu păcăleaţi pe nimeni dându-vă drept soţ şi soţie. Dar se pare că atâta lucru n-a fost de-ajuns pentru a te face să te răzgândeşti. Camera mea era pe acelaşi culoar. V-am văzut când aţi intrat, amândoi în aceeaşi cameră.

— Nu neg partea asta, recunoscu Jaime cu voce scăzută, grea de durere. E adevărat că am petrecut noaptea în aceeaşi cameră, dar nu m-am… n-am putut…

Sprâncenele negre ale lui Liam se înălţară sardonic.

— Încerci să-mi spui că nu te-ai culcat cu el, asta e? Nu mă lua drept un nătărău!

— Ăsta ar fi ultimul lucru pe care l-aş crede despre tine, ripostă ea, printre dinţii încleştaţi. Dar pot să spun că ai păreri preconcepute şi vederi înguste. Orice ţi-aş spune, n-ai crede decât ceea ce vrei tu să crezi! Mă rog, dă-i înainte, crezi ce vrei. Nu mă interesează părerea ta!

— Totuşi, a lui Tris te interesează. Cel puţin, în măsura în care afectează relaţia dintre voi, replică Liam, neintimidat de contraatacul ei. Ai de ales: sau îi spui tu, sau îi spun eu.

— În regulă.

Jaime devenise palidă la faţă, dar îşi ţinea capul sus.

— Am să-i spun. Nu susţin că o să-i placă, dar cel puţin mă va lăsa să-i explic totul – şi mă va crede.

— Dacă ai fi fost cu adevărat convinsă de asta, ţi-ai fi asumat până acum riscul s-o faci.

Liam făcu o pauză, gânditor, până când luă o hotărâre şi adaugă apăsat:

— Mai există un lucru pe care cred că ar trebui să-l ştii. În urmă cuvreo

doi ani, Tris a fost logodit cu sora mai mică a lui Michael Morrison. La ora asta ar fi trebuit să fie căsătoriţi, dar s-au certat, iar Susan a plecat că o furtună în vizită la nişte rude din Africa de Sud.

În timp de rostea următoarea propoziţie, Jaime nu putu decât să se gândească, dureros, că şi Tristan avusese secretele lui. Vestea primită o zguduise; fu nevoită să facă un efort pentru a înfrunta ochii cenuşii şi atenţi ai lui Liam fără a arăta cât de profundă îi era neaşteptata incertitudine.

— Poate e mai bine că au descoperit din timp că nu erau potriviţi unul pentru altul.

— N-am spus că nu erau potriviţi. Am spus numai că s-au certat. Un fleac din-alea care se amplifică disproporţionat de mult.

— Poate după părerea ta.

— După părerea tuturor – inclusiv a lui Tris. Lui Jaime i se opri respiraţia.

— Atunci, de ce n-a făcut nimic că să se împace cu ea?

— Pur şi simplu din mândrie. Fiecare îl aştepta pe celălalt să facă primul pas, recunoscându-şi vină.

Tot mândria era aceeaşi care o oprea pe Jaime să plece din casă chiar în acel moment.

— Şi totuşi, dacă încă mai simţea ceva pentru ea, nu m-ar fi cerut pe mine în căsătorie, nu crezi?

— Aşa-ţi închipui? întrebă el încet. Şi dacă-ţi spun cât de mult semeni cu ea? Ai o coloraţie aparte, destul de ieşită din comun. Ciudat, că a ales o fată la fel. Aveţi cam aceeaşi statură, aceeaşi constituţie – chiar şi acelaşi temperament, în esenţă.

— Nu ştii nimic despre temperamentul meu, replică Jaime cu o voce răguşită.

— Îl pot deduce destul de uşor. Echilibrat, de o linişte înşelătoare, până se întâmplă ceva care te calcă pe bătătură – ar atunci, sar scântei! comentă el pe un ton ironic. Am dreptate sau nu?

— Mi-ai uitat avariţia. Şi pe asta o avem în comun? Buza de sus a lui Liam se răsfrânse.

— Să nu încurcăm borcanele. Acum ai adus vorba despre caracter. Pentru al ei, sunt gată să jur. Cât despre al tău…

Făcu o pauză, ridicând din umeri.

— Vorbeşte de la sine.

— Numai în mintea ta.

Jaime tremură, abia stăpânindu-se să nu se repeadă la el.

— Şi, la urma urmei, ce rost are să discutăm toate astea? Dacă a plecat în Africa de Sud, înseamnă că…

— Ba nu înseamnă, replică el atât de calm, încât trecu un moment până când cuvintele lui să-şi facă efectul. S-a întors acasă la două zile după ce Tris mi-a telefonat că să-mi spună despre tine. O coincidenţă interesantă, nu găseşti? Niciunul dintre noi nu ştiuse dinainte că avea să se înapoieze. Se pare că nu s-ar fi putut întoarce decât sau aşa, sau deloc. Din câte ştia toată lumea, intenţionase să rămână definitiv acolo.

Făcu o scurtă pauză.

— Am fost nevoit s-o întâmpin cu cea mai proastă veste posibil, la întoarcerea acasă.

— Îmi închipui…

Jaime se strădui câteva momente să se transpună în pielea celeilalte fete.

— Şi să ştii că o înţeleg. Dar în legătură cu Tris te înşeli. Ştiu că aşa el

— Mai bine zis, vrei să crezi că mă înşel.

Liam se desprinsese de uşă, stând cu mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor. Expresia îi rămăsese la fel de dură.

— Ai văzut cum a reacţionat azi după-amiază când am pomenit numele familiei Morrison. Susan încă mai înseamnă ceva pentru el – cât de mult, vei afla mâine, când au să vină aici.

— Ai de gând să i-o arunci în braţe fără că mai întâi să-i spui? întrebă Jaime cu o voce abia auzită.

— În mare, asta ar fi ideea. Are nevoie de un şoc, că să-şi dea seama ce prost a fost. Şi, în caz că te gândeşti să-l previi, şocul va fi şi mai mare dacă aude de la tine şi n-ai să-i schimbi cu nimic reacţia.

Jaime se agaţă că înecatul de un păi, dar alte speranţe nu mai avea.

— Şi dacă te înşeli? îngăimă ea. Dacă n-o mai vrea pe Susan? Ai insista totuşi să afle despre mine?

Liam o privi lung, interminabil, înainte de a răspunde, cu o expresie indescifrabilă în ochi.

— Am să-ţi propun un târg, spuse el pe neaşteptate. Dacă Tris nu

manifestă nicio emoţie faţă de Susan, nu voi contrazice varianta ta asupra celor întâmplate – cu condiţia să-i spui.

— De ce? insistă Jaime. De ce să-l rănim şi mai mult decât a fost rănit în trecut?

— Are dreptul să ştie.

— La fel cum şi eu am avut dreptul să ştiu despre fosta lui logodnă.

— Nu e deloc acelaşi lucru. Ei s-au ales din dragoste.

— Şi eu alesesem la fel, replică ea cu înverşunare. Cel puţin, aşa credeam atunci. Ţie nu ţi s-a întâmplat niciodată să greşeşti?

— Am avut şi eu partea mea de greşeli, murmură indiferent Liam. Dar nu despre mine e vorba aici.

— Şi Tris este la fel de capabil că tine să-şi vadă de propriile lui interese.

— Nu-i adevărat. Niciodată n-a fost. Tris a fost dintotdeauna un impulsiv. Se repede imediat, fără să se gândească la consecinţe.

Liam clatină din cap.

— Nu-l pot împiedica să se însoare cu tine, dacă s-a hotărât, dar îl pot înştiinţa că nu e primul şi am s-o fac.

— Porcule! scrâşni Jaime cu voce gâtuită.

— Exact, replică Liam, cu mâna pe clanţă. Am mai cunoscut mici vânătoare de avere sprintene la minte, că tine.

Răspunsul lui Jaime fu scurt şi tăios.

— Şi ţi s-au dat papucii pentru altul, şi mai bogat?

În ochii lui cenuşii se învăpăiară dintr-odată două flăcări gemene. Liam dădu drumul clanţei şi, din doi paşi, ajunse la ea. O smuci nemilos spre el şi-i desparţi buzele cu un sărut care-i tăie respiraţia şi-i secătui toate puterile.

Când în sfârşit o îndepărtă de el, Jaime îşi pierdu echilibrul şi fu nevoită să se sprijine de spătarul unui scaun. Nimic, în viaţa ei n-o pregătise pentru o furie atât de intensă.

Liam gâfâia, cu dispreţul întipărit pe chip.

— Nu ispiti providenţa, spuse el. N-aş vrea să-l deziluzionez pe Tris total, în ceea ce te priveşte.

După ce uşa se închise în urma lui, Jaime rămase câteva momente pe loc. Se simţea agresată complet, mintal şi fizic.

Prin urmare, îşi spuse ea chinuită, atinsese un punct sensibil. Cunoştea senzaţia. Totuşi, când venea momentul represaliilor, bărbaţii aveau un avantaj

net. O puteau face pe orice femeie să se simtă ieftină doar printr-un singur gest dispreţuitor. Cum ar fi putut şi ea să-i riposteze?

***

Noaptea fu lungă şi deloc odihnitoare. Jaime se sculă la şase şi jumătate, nemaiputând suporta inactivitatea. Stătu în camera ei până după ora nouă. Tocmai când era gată să iasă, o bătaie în uşă o făcu să tresară, dar tensiunea îi fu risipită mediat de glasul lui Tristan.

— Hei, somnoroaso! E nouă trecut!

Jaime deschise uşa, iar chipul lui vesel îi mai risipi oarecum temerile din timpul nopţii. Liam se înşelase. Trebuia să se fi înşelat. Tris n-ar fi putut arăta atât de bine dispus, dacă oftă în secret după altă.

— Te-am aşteptat, spuse ea. Sunt trează de mult.

— Astasă i-o spui tu lu’ mutu’! Recunoaşte că ai dormit că o valiză-n gară!

O sărută, tandru şi tachinător.

— Vino jos să mănânci, până nu începe Pax să strângă. În timp ce coborau, Tristan adaugă:

— Mă gândeam că azi să mergem cu maşina să vedem peisajele din partea locului, cât mai ţine vremea asta frumoasă. Dacă vrei, vom lua din nou masa la restaurant. Avem câteva zeci din care să alegem.

— Mi-ar face plăcere, acceptă Jaime, dornică să-l evite pe Liam cât mai mult.

Spre uşurarea ei, în sufragerie nu era nimeni. Tristan mâncase deja, dar stătu cu ea în timp ce lua micul dejun, pâine prăjită, marmeladă şi cafea neagră, pe care doamna Paxton i-o aduse cu o mutră acră.

— Nu-i place lipsa poftei de mâncare, comentă Tristan cu un zâmbet, după ce servitoarea se retrase. Dac-ai fi cerut ochiuri cu şuncă, săltai cu câteva niveluri în ochii ei! Jaime răspunse cu nepăsare:

— Cred că sunt privită că o străină, odată ce vin din sud.

— A, să nu crezi că fetele de pe-aici sunt altfel. Imaginea ţărăncuţei pieptoase a dispărut de mult.

Tristan se foi puţin, vizibil nerăbdător să plece.

— Ai terminat?

Jaime terminase, dar nu se putu abţine să-l tachineze:

— Poate-ar trebui să mă schimb cu nişte haine mai potrivite.

— Nimic nu mi se pare mai potrivit decât pulovărul şi pantalonii ăştia, o asigură el. De ce trebuie femeile să se schimbe tot timpul?

Apoi, o văzu zâmbind şi se însenină şi el:

— Fir-ai tu să fii de şmecheră! Am luat-o!

Ieşiră din casă fără să vadă nici urmă de Liam. Abia atunci reuşi Jaime să se relaxeze complet, alungându-şi din minte cele întâmplate în seara trecută. Liam credea, numai, că-şi cunoştea fratele atât de bine. Asta nu însemna că avea dreptate. În dimineaţa aceea, nimic nu sugera că inima lui Tristan ar fi aparţinut alteia. Cât despre celelalte… ei bine, refuză să se lase tulburată de asemenea gânduri. Dacă şosea momentul pentru a-i mărturisi păcatele ei, Tristan avea s-o înţeleagă. Asta însemna să iubeşti.

Capitolul 3

Ziua fu plăcută din toate punctele de vedere. Jaime nu se simţi stânjenită decât o singură dată – când recunoscu, la trecerea prin Ashbourne, hotelul unde locuise cu Gerald în noaptea aceea fatidică.

De ce să nu-i spună pe loc, că să termine odată? o îndemna rezonabil o mică voce interioară. Jaime tot încerca, dar cuvintele i se opreau în gât. N-avea niciun rost, se resemnă ea în cele din urmă, trebuia să găsească locul şi momentul potrivit.

Ajunseră înapoi la Oakleigh la ora şase, obosiţi dar mulţumiţi. Când intrară, Liam tocmai trecea prin hol, spre cabinet. Văzându-i, se opri, cu chipul inexpresiv.

— V-aţi simţit bine? întrebă el.

— Excelent! răspunse Tristan. Am trecut prin locuri pe care nu le-am mai văzut de ani de zile. Până-n Uttoxeter am ajuns!

Ochii cenuşii se îndreptară un moment spre Jaime.

— Aţi trecut şi prin Ashbourne?

— Pe-acolo ne-am întors, cu un popas la cafeneaua din Dove Dale.

Flexându-şi umerii, Tristan se strâmbă.

— E uluitor cum te anchilozeaz a statul în maşină, când nu eşti obişnuit

să conduci toastă ziua. Mă simt ţeapăn că o scândură!

— N-ai uitat că diseară vine familia Morrison, nu? întrebă fratele lui.

Tristan dădu din cap, cu un gest cam smucit, vizibil nervos.

— Nu, n-am uitat. La ce oră?

— Le-am spus să fie aici pe la şapte şi jumătate, că să prindem actualităţile, înainte de cină. Cred că au trecut cinci sau şase luni de când i-am văzut.

În tonul lui Liam nu se simţea niciun subînţeles ascuns.

— Ne vedem mai încolo.

Jaime se desparţi de Tristan în capul scării, de unde porni spre camera ei. Îndoielile îi reveniseră, oricât tot încerca să se asigure că n-aveau niciun temei. Nu încăpea îndoială că numele de Morrison atingea o coardă sensibilă în sufletul lui Tristan.

Îşi alese pentru acea seară un caftan lung, maro cu poale evazate şi cu fireturi aurii la guler şi manşete. Că bijuterii, pe lângă inelul de logodnă, purta doar o brăţară de aur cu modele complicate, care fusese a mamei sale. Fu nevoită să se fardeze puţin mai mult decât de obicei, că să-şi ascundă o uşoară paloare a obrajilor. Vanitate, sau teribilism? se întrebă ea.

Îi auzi pe vizitatori sosind la ora şapte şi jumătate şi aşteptă câteva minute până să coboare, nedorind să fie de faţă în momentul când Tristan o revedea pentru orima oară pe fată care-l părăsise. După zece minute, ştiu că nu mai putea întârzia şi ieşi din cameră, cu inima bătându-i repede şi o rugăciune în minte.

Când ieşi pe palierul galeriei, auzi voci din salonul de jos. Se opri un moment că să-şi adune puterile, înainte de a coborî săi cunoască pe vizitatori, şi deodată încremeni, ţintuită locului de cuvintele care se auzeau prin casa scării.

— M-am întors că să-ţi spun că-mi pare rău, Tris…

Vocea fetei era întretăiată.

— Trebuia să mă aştept că va fi prea târziu.

— Nu credeam să te mai întorci vreodată, răspunse glasul lui Tristan, sugrumat. Au trecut aproape doi ani, Susan. Doi ani, şi nici măcar o scrisoare!

— Nici tu nu mi-ai scris. Am aşteptat şi am tot aşteptat… O scurtă pauză; Jaime putea aproape să simtă zâmbetul amar.

— Liam spunea mereu că suntem prea încăpăţânaţi că să ne fie bine. Şi

avea dreptate, nu-i aşa? Dacă nu eram atât de proşti, am fi putut lămuri totul.

— O, Doamne, Susan!

Jalea din inima lui o lovi pe Jaime drept în inimă.

— Ce mai pot spune…?

— Nimic. Liam ar fi trebuit să te anunţe că m-am întors acasă.

— Ştiu de ce n-a făcut-o. Voia să mă facă să-mi dau seama… Tristan se întrerupse brusc.

— Mai bine mă duc să văd de ce întârzie Jaime.

Printr-un efort de voinţă, Jaime îşi repuse membrele în mişcare, întorcându-se repede în camera ei. Când Tristan apăru de după colţul palierului, o văzu tocmai ieşind.

— Iartă-mă că a durat atât de mult, spuse ea, surprinsă de siguranţa cu care vorbea. Am pierdut noţiunea timpului.

— Nu contează.

Tristan făcea eforturi vizibile să zâmbească nepăsător, că de obicei.

— Arăţi fermecător. Vino să te prezint musafirilor. Pauză fu scurtă, dar elocventă.

— Sunt cu unul mai mult decât ne aşteptaserăm. Sora lui Michael s-a întors pe neaşteptate din Africa de Sud.

Jaime coborî scara cu mişcări că ale unui automat, supunându-se unui impuls care o îndemna să se prefacă mai departe, cu orice preţ, până avea timp de gândire.

La prima vedere, salonul părea plin de lume. Liam stătea lângă uşă, pe jumătate întoprs spre o femeie atrăgătoare, în albastru. Puţin mai încolo se află un bărbat cu chip slab şi păr roşcat, cam de aceeaşi vârstă cu Liam, care nu putea fi decât Michael Morrison. Susan stătea singură într-o parte, cu ochii spre uşă şi o expresie de curiozitate amorţită în care Jaime îşi recunoscu propriile emoţii.

Reuşi să răspundă corespunzător când le fu prezentată lui Elizabeth şi Michael, dar lui Susan nu reuşi decât să-i zâmbească vag, murmurând:

— Bună…

Simţea privirea lui Liam, dar nu se putea îndura în niciun caz să-i înfrunte privirea batjocoritoare.

Libby Morrison comentă cea dintâi lucrul cel mai evident.

— Ştiţi, voi două parcă aţi fi surori, remarcă ea veselă. Dacă Sue ar avea

părul mai lung, asemănarea dintre voi ar fi de-a dreptul frapantă. Şi aveţi şi o nuanţă atât de neobişnuită!

Treptat, atmosfera devenea tot mai încordată. Numai Liam părea imun. Se comportă că un amfitrion perfect, umplând mereu paharele, animând conversaţia, prezidând masa cu o dezinvoltură care sugera că nu avea nevoie de nicio femeie în viaţa lui.

Tristan îşi dădea toată silinţa să se comporte că un om care are ceva de sărbătorit, dar încercările lui fuseseră de la bun început sortite eşecului, iar Jaime nu era singura conştientă de acest lucru. Nu putea decât să-i pară rău pentru el, văzându-l sfâşiat într-o asemenea dilemă. Liam ar fi trebuit să-l prevină în legătură cu întoarcerea lui Susan, dându-i posibilitatea de a-şi limpezi în linişte emoţiile. Aşa, era chinuitor pentru toată lumea.

Cafeaua fu servită în salon, în faţa unui foc de buşteni.

— Păcat că încă e prea frig că să mâncăm pe terasă, remarcă Libby, fără să se adreseze cuiva anume. Anul ăsta am avut o iarnă lungă. Sper numai c-o compensăm cu o vară călduroasă. I-ai pus numele noului mânz, Liam?

Liam clatină din cap:

— N-am vrut să ispitesc providenţa.

— Nu mai e cazul acum, pare să se simtă perfect.

Libby aruncă o privire spre Jaime, care stătea pe canapea, lângă Tristan, adăugând:

— Cea mai bună iapă de prăsilă a lui Liam a fătat cu trei săptămâni prematur. Un timp, a mers destul de greu, dar acum mânzul e un adevărat fante. Încă n-ai vizitat grajdurile?

— Am să te duc eu, dimineaţă, interveni Liam, înainte că Jaime să răspundă, ridicându-se în picioare. Mai bea un brandy, Mike.

Familia Morrison plecă la unsprezece şi jumătate. Susan abia dacă scosese o vorbă, toată seara, iar când îşi luă rămas-bun de la Tristan arată de parcă i s-ar fi frânt inima în două.

— Un ultim păhărel? propuse Liam, închizând uşa în urma lor, fără să ia în seamă tensiunea care plutea în atmosferă.

Tristan clatină din cap, evitând privirea lui Jaime.

— Cred că eu mă duc direct la culcare, spuse el. În ultimele două zile am mers prea mult cu maşina. Sunt frânt de oboseală.

Spre propria ei surprindere, Jaime replică, reuşind chiar să zâmbească a:

— Atunci, du-te. Am să-i ţin eu companie fratelui tău.

Liam o urmă în salon şi închise încet uşa, stând un moment pe loc cu privirea spre Jaime, înainte de a porni către tava cu băuturi.

— Nu vreau nimic.

Vocea ei era subţiată şi prea ascuţită; făcu un efort să şi-o controleze.

— De acord, mică surpriză ţi-a reuşit. Şi ce crezi că ai dovedit cu asta?

Liam se întoarse spre ea, cu paharul în mână, dar rămânând unde era.

— Cred că s-a văzut cu ochiul liber.

— S-a văzut că Tris a avut un şoc revăzând-o pe Susan după atâta timp, pe neanunţate. Nu prea avea de ce să fie altceva!

— Asta-i tot ce-ai observat tu? i-o întoarse Liam ironic. Nimeni nu e mai orb decât cel care nu vrea să vadă! Tris n-a fost doar surprins, a fost doborât. A făcut cea mai mare prostie şi-şi dă seama. Încă o mai iubeşte pe Susan.

— N-ai cum să fii sigur, insistă Jaime cu disperare. Tris este singurul care poate decide ce sentimente are. Chiar crezi că am să mă retrag fără a-i dă şansa să se hotărască singur? Liam ridică din umeri.

— Dacă mi-a trecut cumva prin minte ideea asta, ar fi trebuit să-mi dau seama că mă înşelăm. Nu eşti deloc genul care să-şi asume asemenea sacrificii.

Făcu o scurtă pauză, cu o expresie calculată.

— M-ai putea convinge că meriţi o compensaţie materială. Jaime se albi la faţă, după care se înroşi cu focul, în timp ce sângele i se încingea în vene.

— Numai de la tine m-aş fi putut aştepta la aşa ceva, spuse ea. Chiar îi judeci pe toţi după propriile tale standarde? N-am nevoie de banii tăi! N-am nevoie de nimic din tot ceea ce-mi poţi da tu, numai de… numai…

Spre propria ei deznădejde, simţi că ochii i se umpleau de lacrimi, fără să şi le poată stăpâni. Întoarse repede capul, continuând cu voce înăbuşită:

— Nu sunt cea care mă crezi, Liam. Îl iubesc pe fratele tău, nu funcţia lui, sau ceea ce ar putea să-mi ofere. De ce trebuie să fii atât de cinici în legătură cu toţi şi toate?

Trecu mult timp până când Liam reacţionă. Jaime îl auzi mişcându-se, îl simţi în spatele ei şi îi văzu cu coada ochiului înlăcrimat mâna, în care ţinea o batistă curată.

— Şterge-te la ochi, îi spuse el. Mă duc să-ţi torn de băut. Jaime se supuse, incapabilă să-i spună ce putea face şi cu batista, şi cu băutura. Când

Liam reveni cu paharul, i-l luă din mână fără să se uite la el.

— Brandy, spuse Liam.

Părea să vorbească pe un alt ton, nu tocmai blând, dar în orice caz cu mai puţină ostilitate.

— Stai jos, Jaime.

Când Jaime clatină din cap, o luă de braţ şi o conduse ferm spre un fotoliu, aşezând-o acolo şi făcând un pas înapoi pentru a o privi, cu gura crispată într-o expresie de uşoară amărăciune.

— În regulă, spuse el, poate că m-am înşelat în privinţa ta. Poate că ai într-adevăr anumite sentimente pentru Tris.

Îi văzu bărbia mişcându-se scurt, smucit, şi ridică o mână.

— Ştiu, din punctul tău de vedere nu încape niciun „poate”, dar trebuie să recunoşti că eu am motive de îndoială.

— Din cauza unul lucru care s-a întâmplat cu doi ani în urmă?

— Nu numai. Totul s-a desfăşurat prea repede şi nimic mai mult. Lucrezi la Lockharts doar de câteva săptămâni. Un timp cam insuficient pentru că doi oameni să ajungă să se cunoască, necum să se mai şi logodească!

Pentru prima oară în câteva minute, Jaime ridică privirea spre el, observându-i nehotărârea din ochi.

— Nu e nevoie să treacă luni sau ani de zile că să te asiguri ce simţi pentru cineva. N-am alergat după Tris. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte că l-aş putea interesa, până în ziua când m-a invitat la cină. Păream să ne înţelegem atât de bine… chiar de-atunci, de prima dată… Asta a fost tot. Şi colaborăm la fel de bine.

— Te culci cu el? întrebă scurt Liam.

Jaime roşi din nou, dar răspunse destul de calm.

— Nu ai dreptul să-mi pui întâmplarea asta, dar, întâmplător, răspunsul e nu.

— Fiindcă nu ţi-a cerut-o, sau fiindcă ai refuzat tu?

— Nu mi-a cerut-o.

— Şi dacă ţi-o cerea?

— Nu ştiu, răspunse ea sincer. Cred că ar fi depins de împrejurări. Dacă iubeşti pe cineva destul de mult, ideea de a aştepta până în noaptea nunţii devine cam teoretică. Şi chiar are vreo importanţă pentru ceea ce discutăm?

— În unele privinţe. S-a mai întâmplat că un bărbat să se însoare cu o

fată pentru că altfel nu putea s-o aibă.

— Iar eşti cinic.

În mod surprinzător, Liam zâmbi vag.

— S-ar putea să ai dreptate. Poate că exagerez. Tăcu, studiind-o cu o expresie nesigură.

— Dacă greşesc, îmi cer iertare. Aşa, situaţia asta cu Susan va deveni mult mai dificilă pentru amândoi.

Jaime tresari, dar reuşi să întrebe pe un ton normal:

— Deci, eşti chiar atât de convins că Tris încă o mai iubeşte?

— Mă tem că da. Cred că niciun moment n-a încetat s-o iubească. S-a convins singur, numai, că n-o mai iubea.

Mâinile lui Jaime se desfăcură într-un gest de neputinţă.

— Şi-acum eu ce să fac? Liam ezită.

— Dacă-mi puneai întrebarea asta cu câteva minute în urmă, cred că ţi-aş fi recomandat o retragere demnă, cu ajutorul meu. Acum, însă…

Ridică din umeri.

— Nici nu mai ştiu ce să-ţi recomand.

— N-ar trebui să-l lăsăm pe Tris să se hotărască singur, când va fi momentul?

— Nu-i chiar atât de simplu. Ar fi în stare să decidă că trebuie să continue ceea ce-a început, indiferent de consecinţe. Tris detestă să dezamăgească oamenii.

— Ştiu, confirmă ea înghiţind un nod. Dar aş prefera adevărul, decât o minciună care să ne distrugă vieţile.

— Chiar dacă acest adevăr ar însemna să-l pierzi complet?

— Nu asta înseamnă să iubeşti?

— La modul ideal, cred că da.

Cu gura strâmbă, Liam arată spre paharul de care Jaime abia se atinsese.

— Termină-ţi brandy-ul.

— Nu prea are cu ce să-mi ajute.

— Nu, dar uneori te mai calmează.

Coborî privirea spre propriul lui pahar, strâmbându-se.

— Pe dracu’…!

Făcu o scurtă pauză, iar când vorbi din nou, tonul i se schimbase.

— Ascultă, Jaime, dacă o cunosc bine pe Susan, va începe să lupte odată ce va trece peste şocul iniţial. Dacă şi tu faci acelaşi lucru, Tris se va pomeni prins la mijloc.

Cu o voce sugrumată, Jaime întrebă:

— Şi vrei că eu să fiu cea care se dă la o parte?

— Numai dacă Tris nu te va putea convinge cu certitudine că te preferă pe tine în locul ei.

— Asta înseamnă să acorzi o încredere cam mare puterii mele de judecată.

Liam clatină din cap.

— Nu te condamn că eşti supărată. Aseară, te-am luat cam tare.

Obosită, Jaime răspunse:

— Protejai interesele familiei, atâta tot. Dacă acum doi ani aş fi fost în pielea ta, probabil că şi eu m-aş fi simţit la fel.

— N-ai idee cum m-am simţit eu, replică scurt Liam. Îmi amintesc cum mă uităm la tine, stând acolo la masă cu bibicul ăla al tău, şi mă mâncau palmele să mă duc la el şi să-i dau vreo două. Ba, la o adică, nici ţie nu ţi-ar fi stricat câteva scatoalce. Că să-ţi bage minţile-n cap până nu era prea târziu.

— Aproape ai făcut-o, prin felul cum te-ai uitat la mine, spuse încet Jaime. Pentru prima dată, m-am văzut pe mine însumi cu ochii cuiva din afară.

— Şi totuşi, ai continuat.

— Nu-i adevărat!

Jaime se întrerupse şi-şi muşcă buza, simţind că n-o credea.

— Of, ce mai contează…

— În momentul de faţă, nu mai contează deloc. Tris are destule pe cap şi fără alte complicaţii.

Jaime îi cercetă trăsăturile masive, în căutarea vreunui semn de îngăduinţă.

— Şi dacă, întâmplător, te înşeli în legătură cu Susan?

— Asta-i altă poveste.

— Cu alte cuvinte, vei continua să mi-o ţii deasupra capului, că pe-o sabie a lui Damocles.

— Nu ştiu. Trebuie să mă mai gândesc.

Jaime începu să se plimbe prin cameră, nervos.

— Lasă doar lucrurile să se aşeze, o zi, două. N-o să fie uşor, orice s-ar

întâmpla.

— Dar e clar că ai prefera-o pe Susan de cumnată. În ochii lui cenuşii licări o luminiţă.

— Da, cred că ai dreptate. Familiie noastre sunt apropiate de mult timp. Dacă ai terminat de băut, poate-ar fi mai bine să ne culcăm.

Tăcu un moment, apoi adaugă fără nicio intonaţie:

— Dacă n-ai nicio obiecţie să te şcoli devreme, am să-ţi arăt grajdurile dimineaţa, înainte de micul dejun. Nu ştiu ce planuri are Tris pentru restul zilei.

Lui Jaime îi stătea pe limbă să refuze, dar ceva o opri. Liam îi făcea o ofertă de pace, într-un fel – poate numai fiindcă se consideră capabil să şi-o permită, dar şi asta conta.

— La ce oră? întrebă ea.

— La şapte jumate, să zicem.

Jaime dădu din cap, ridicându-se în picioare cu mişcări nesigure, puse paharul gol pe o masă şi ieşi pe uşă. Îi simţi ochii urmărind-o, dar nu i-ar fi putut ura noapte bună nici cu preţul vieţii. Noaptea aceea numai bună nu se anunţă.

***

În următoarele două-trei zile, au existat unele perioade în care Jaime era convinsă că nu mai avea niciun motiv de îngrijorare, iar altele când Tristan părea să se închidă iar în sine. Liam era reţinut, dar îi observă pe amândoi cu o atenţie cinică, în aşteptare. Abia joi trecu din nou la acţuiune.

Alese un moment când Tristan era ocupat şi o agaţă pe Jaime, invitând-o la grajd că să vadă mânzul cel mai recent născut. În schimb, porni cu maşina pe drumul spre Bakewell.

— Avem de discutat, spuse el ferm, şi ar fi mai bine s-o facem departe de casă.

Când Jaime rămase tăcută, o privi cu expresia un moment înăsprită.

— Degeaba încerci să închizi ochii, aşa cum faci de câteva zile. Dacă Tristan nu face faţă realităţii, sarcina asta îţi va reveni ţie, pentru amândoi.

— Ce vrei să fac? întrebă Jaime cu voce stinsă.

— Vreau să-i dai înapoi inelul şi să-i spui că te-ai înşelat.

— Aşa, hodoronc-tronc. Şi de ce m-ar crede?

— Nu contează dacă te crede sau nu. De libertate are nevoie. Jaime simţi un nod în gât.

— Mi-ar putea-o cere chiar el.

— Ştii bine că nu ţi-ar cere-o. Se consideră dator să te ia de soţie.

Trecură câteva momente până când Jaime se putu îndura să-l întrebe:

— Ţi-a spus-o el?

— Nu mie, ci lui Susan. Liam făcu o pauză semnificativă.

— Aseară, la telefon. Am auzit întâmplător ultima parte a convorbirii. M-a lămurit complet cu privire la adevăratele lui sentimente.

O privi din nou, tăios şi rapid că o lovitură de spadă.

— N-ai vrea să te măriţi cu un bărbat care nu te mai doreşte de soţie, nu-i aşa?

— Nu, spuse ea cu voce îngroşată, cu condiţia că tu să fi înţeles corect.

Oftatul lui Liam fu nervos, exasperat.

— Nu te mai tot agaţă că înecatul de un păi! Nu ştiu dacă Susan l-a căutat prima, sau el pe ea, dar aseară n-a fost prima oară când au vorbit, de duminică încoace.

— Pari să fi dedus cam multe, din doar câteva cuvinte. Cât de mult ai ascultat, de fapt?

Liam strânse din buze şi coti brusc pe o alee îngustă. Când în sfârşit se opriră, drumul le era barat de o poartă închisă, dincolo de care păşteau nişte vaci. După ce Jaime îi refuză ţigara, Liam îşi aprinse sieşi una şi spuse sec:

— Nu vreau să fiu prea brutal, dar în niciun caz nu te vei întoarce în oraş duminică, fără că problema asta să se fi rezolvat. Ţi-am spus că Susan o să lupte. Nu şi-a călcat pe mândrie, făcând atâta drum înapoi, numai că să-şi vadă toate speranţele zburând pe fereastră.

— Se vede clar că ţi-a cerut ajutorul! replică Jaime cu înverşunare.

— Nu mi l-a cerut.

Liam ridică între degete ţigara, privind fuiorul albastru de fum care se încolăcea în sus.

— Renunţă la el, Jaime. Nu mă sili să folosesc alte metode. Aşa, îl vei lăsa cu o părere bună despre tine.

Jaime întoarse capul, privindu-l lung.

— Bine, spuse ea cu voce abia auzită. Ai câştigat. Dar va trebui să facem

aşa cum vreau eu.

Pe chipul lui nu se z ărea nicio expresie de triumf când o întrebă:

— Şi cum anume vrei?

— Că, pe lângă inel, să-i las şi o scrisoare. N-aş putea… să-l privesc în faţă.

Făcu o pauză, amorţită.

— Trebuie să fie vreun tren de seară, din Chesterfield.

— Cel de mâine dimineaţă, în zori, ar fi mai potrivit, comentă el, fără nicio emoţie. Te-aş putea duce cu maşina.

— Asta înseamnă că mai am de suportat o seară întreagă. Nu cred că aş putea să rezist.

— Atunci, spune-i-o în faţă când ne întoarcem, după care vei putea să pleci direct la gară.

— Nu.

Liam ridică din umeri, resemnat.

— Nu se poate şi aşa, şi aşa. Atunci, cu trenul de dimineaţă. Până la zece şi jumătate vei fi la Londra.

Lui Jaime puţin îi păsa unde avea să fie la zece şi jumătate.

— Îţi dai seama, desigur, că luni dimineaţa n-am să mă mai prezint la Lockharts, spuse ea. De problema asta va trebui să se ocupe Tris, singur. Va fi penibil pentru el să găsească o explicaţie, dar sunt sigură că o să se descurce. Şi mai bine, ai putea să te duci tu şi să le explici, în locul lui.

Liam nu-i luă în seamă ultimele cuvinte.

— Şi ce-ai să faci?

— Am să-mi caut altă slujbă. Secretare bune nu se prea găsesc, în caz că n-ai auzit, adaugă ea, ridicând bărbia. Nu voi avea nicio dificultate.

— Vei avea nevoie de referinţe. Am să ţi le asigur.

— Nu te deranja.

Răspunsul fu repezit şi scurt:

— Am spus c-o să le ai. Ce faci cu ele, te priveşte.

Păru gată să mai adauge ceva, apoi păru să se răzgândească. Strivi ţigara în scrumieră şi porni motorul.

— Că să ieşim de-aici, trebuie să întorc maşina. Dă o fugă şi deschide-mi poarta, te rog.

Jaime se conformă în tăcere, prea nenorocită că să-i mai pese, chiar şi

când pantofii i se afundată în noroi. Când reveni în maşină, Liam o privi cu un uşor zâmbet.

— Cred că-ţi datorez o pereche de pantofi noi, spuse el. Nu observasem că-s aşa de fini.

— Nu prea mi-ai lăsat timp că să mi-i schimb, îşi auzi Jaime propria voce răspunzând, cu un sunet găunos. Putem s-o punem pe seama experienţei. Orice alt gen de pantofi, i-aş arunca la gunoi.

— Am să ţin minte, răspunse Liam, cu o expresie indescifrabilă în ochi.

***

Jaime avea să ţină minte seara aceea că pe una dintre cele mai neplăcute din viaţa ei. Cu siguranţă, a fost cea mai lungă. La cină, Tristan era vorbăreţ şi părea vesel, dar lui Jaime îi era de ajuns să-l privească în ochi că să-şi dea seama că se amăgea singur.

— Poate ar fi bine să ne întoarcem sâmbătă, nu duminică, propuse el la un moment dat. E mai puţină aglomeraţie.

Jaime încercă să-şi imagineze cum ar fi reacţionat dacă-i spunea că sâmbătă ea n-avea să mai fie acolo. Simţi privirea lui Liam, dar refuză să i-o înfrunte. Bine, rău, trebuia să facă aşa cum ştia ea.

Urările de noapte-bună fură un calvar. Jaime aranjase deja totul cu Liam. De dormit noaptea, nici nu putea fi vorba. Îşi făcu valiza, apoi se aşeză în fotoliu, privind spre grădina cufundată în întuneric.

Când ajunseră la gară, mai erau cinci minute până la sosirea trenului. Liam insistă să-i cumpere bilet la clasa întâi şi s-o conducă pe peron. Când trenul intră în gară, o urcă într-un vagon şi-i puse valiza în plasă, apoi o privi cu nişte ochi din care avusese grijă să-şi şteargă orice expresie.

— Succes, îi ură el.

— Mulţumesc.

Jaime îşi strânse puţin mai tare poşeta în mâini, adăugând:

— Am lăsat scrisoarea şi inelul în camera mea. Vei aştepta până când Tris le găseşte singur, sau ai să-i spui înainte?

— Am să-i spun.

Liam făcu o scurtă pauză.

— Cred c-o să te caute.

— Fie şi numai că să-şi exprime recunoştinţa pentru că l-am înţeles?

Ironia o ajută să se simtă mai bine.

— Aş prefera să n-o facă.

La asta, Liam nu răspunse nimic.

— La revedere, Jaime, o salută el. Îmi pare rău că nu ne-am cunoscut în alte împrejurări.

„Dar, asta-i viaţa…” îşi spuse ea cu amărăciune, în timp ce Liam cobora din vagon.

Nu făcu niciun efort de a întoarce capul, privind după el, în timp ce trenul se punea în mişcare.

Capitolul 4

Niciodată nu păruse Londra mai pustie că în timpul săptămânii următoare. Neavând un serviciu la care să se ducă, Jaime îşi petrecea timpul stând în apartament sau plimbându-se prin parc. Nu se putea duce în oraş, de teamă să n-o vadă cineva de la birou. Putea să-şi imagineze reacţia lui Gwen Walsh faţă de desfacerea logodnei – deşi cauza n-ar fi încântat-o la fel de mult, dacă o află vreodată.

Nimeni de la Lockharts n-o contactase încă, făcând-o să se întrebe ce explicaţii le dăduse Tristan. Când nici el nu apăru, nu ştiu dacă să se simtă uşurată sau dezgustată. Felul în care plecase ar fi trebuit să-i provoace vreun comentariu, desigur. O dicta bunul simţ.

Speranţele i se stingeau greu. În adâncul sufletului, îl aştepta s-o caute, să-i spună că totul fusese o greşeală – că o iubea, pe ea şi numai pe ea. Se simţea îngrozitor de singură. Din câte se părea, nu era genul de fată pe care bărbaţii s-o iubească serios. Tristan avea să fie ultimul căruia riscă să-i dăruiască inima ei. Pur şi simplu nu merită atâta durere.

În legătură că căutarea unei noi slujbe, era apatică, nehotărâtă, nici măcar nu ştia dacă voia să rămână la Londra sau nu. Poate că i-ar fi prins bine o schimbare completă, o perspectivă cu totul nouă asupra vieţii. Până la urmă, ajunse la concluzia că, înainte de orice, avea disperată nevoie de o vacanţă.

După şase zile de tăcere din partea lui Tris, speranţele părea să i se fi spulberat aproape complet. Doar joi după-amiază, când auzi o bătaie în uşă, îşi

dădu seama că nu-i pieriseră.

Apariţia bărbatului înalt şi brunet din faţa uşii o lovi în faţă că o găleată de apă rece.

Liam privi cu un oarecare cinism cum i se stingea strălucirea din ochi. Era îmbrăcat într-un costum gri-închis şi avea sub braţ o servietă.

— Ţi-am adus o scrisoare, spuse el. Tris a vrut să te caute personal, dar am reuşit să-l conving că numai aşa ceva n-ai fi vrut.

Aşteptă un moment, ridicându-şi întrebător sprâncenele, când Jaime nu-i răspunse.

— Pot intra?

Tot fără nicio vorbă, Jaime făcu un pas înapoi, lăsându-l să treacă. Liam aruncă o privire prin cameră mică dar frumos mobilată, dădu din cap că pentru a-şi confirma vreo părere personală şi scoase din servietă un plic.

— Putea să mi-o trimită prin poştă, comentă Jaime cu voce surdă.

— Aşa voia. Mi-a cerut s-o pun eu la cutie.

— Atunci de ce n-ai făcut-o?

— Pentru că voiam să te văd, răspunse Liam susţinându-i calm privirea. Dar ăsta poate să mai aştepte. Citeşte scrisoarea mai întâi. N-am idee ce conţine – n-a discutat cu mine despre ea.

— Vrei o cafea? îl întrebă Jaime. Tocmai mă pregăteam să fac.

— Cu multă plăcere.

Dacă-şi dăduse seama că simţea nevoia să se retragă în chicinetă înainte de a deschide scrisoarea, Liam nu arată. Jaime puse ibricul pe foc şi abia pe urmă deschise plicul, învârtind un moment scrisoarea în mâini înainte de a începe s-o citească. Scrisul de mână familiar o făcu să simtă o strângere de inimă aproape insuportabilă.

Jaime,

Ce pot să spun? Probabil mă crezi cel mai mare nesimţit din lume, pentru că te-am lăsat să pleci aşa. Când Liam mi-a spus, primul meu impuls a fost să vin după tine şi să te-aduc înapoi, dar apoi ţi-am citit scrisoarea şi mi-am dat seama că mă înţeleseseşi mult mai profund şi prompt decât aş fi meritat vreodată.

Da, o iubesc pe Susan. Cred că tot timpul am iubit-o. Şi pe tine te iubesc, Jaime, crede-mă, dar acum ştiu că nu în acelaşi fel. Când ue a plecat că o furtună în vizită la mătuşa şi unchiul ei din Africa de Sud, la început n-a

fost decât un gest demonstrativ, ceea ce voia de fapt era că eu să-mi dovedesc dragostea, ducându-mă după ea acolo că s-o iau înapoi. N-am făcut-o, fiindcă mai degrabă muream decât să mă târăsc la picioarele ei, aşa că a rămas pe loc.

Îţi este recunoscătoare, Jaime, cum şi eu îţi sunt, pentru că ne-ai înţeles. Sper că într-o bună zi să fii în stare să mă ierţi.

Nu-ţi face griji în legătură cu Lockharts – am luat toate măsurile necesar. Consider că-ţi sutn foarte îndatorat, aşa că am să-ţi găsesc altă slujbă, la fel de bună, şi spre că o vei accepta. Pe Sue şi pe mine, mândria ne-a costat aproape doi ani. Te rog, aş vrea că pe tine să nu te coste nimic – viaţa e prea scurtă.

Tris

Când Jaime reveni în cameră cu cafeaua, Liam stătea aşezat pe canapea. Ridică privirea din revista pe care o răsfoise, dar nu comentă nimic.

— În legătură cu ce voiai să-mi vorbeşti? îl întrebă ea cam repezit, punându-i ceaşca în faţă.

În acel moment, nu-şi dorea decât un lucru, cu disperare: să fie singură.

— Am nevoie de ajutorul tău, răspunse Liam. Jaime ridică scurt capul, privindu-l.

— Nu înţeleg ce…

— Îmi dau seama că în momentul de faţă n-ai sentimente prea binevoitoare faţă de familia Câine, o întrerupse el, dar sper să putem trece peste asta.

Tăcu un moment, cu o ezitare necaracteristică pentru el. Când continuă, în ton nu i se simţea nicio emoţie.

— Acum câţiva ani, şi eu am fost logodit. Am făcut greşeala de a i-o prezenta pe logodnica mea unui crescător de cai american, pe care-l invitasem în vizită la Oakleigh. Când a plecat înapoi în Kentucky, a luat-o cu el.

Când Jaime deschise gura să răspundă, clatină din cap:

— Nu, lasă-mă să termin. Hal Lessing are una dintre cele mai bune ferme din State. În mod normal, nu vinde în afară, dar acum două zile am primit de la el o ofertă: să aleg un exemplar dintr-o pereche de iepe de trei ani, de primă calitate. Nu ştiu ce l-a făcut să se răzgândească, după patru ani, dar îmi doresc animalul ăsta destul de mult că să trec peste orice sentimente personale. Din păcate, asta înseamnă să mă duc acolo eu însumi, că să aleg

iapa şi să aranjez cu transportul.

— Şi o vei reîntâlni pe fosta ta logodnică, adaugă Jaime, înţelegând. Îmi dau seama că poate fi penibil, dar…

Se întrerupse, încruntându-se nedumerită.

— Nu văd cu ce te-aş putea ajuta eu.

— Vreau să vii cu mine.

Jaime avu nevoie de un moment că să-şi regăsească graiul. Îşi simţea mintea golită de orice gânduri.

— Poate că sunt cam înceată la minte, izbuti ea să spună în cele din urmă, dar de ce Dumnezeu vrei să mă iei pe mine în America?

— Din mândrie, replică Liam, nu fără o anumită ironie. O altă meteahnă a neamului Câine. Am nevoie de o încurajare, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Jaime începea să înţeleagă, ba chiar să-i şi aprobe motivul – deşi aceasta nu-i influenţa cu nimic reacţiile.

— Vrei o femeie care s a joace rolul de iubită, sau aşa ceva, nu?

Furia şi indignarea faţă de cinismul lui o sufocau, îngroşându-i vocea.

— Nu ştiu de unde ţi-a venit ideea că aş fi dispusă să accept uin asemenea joc, dar ai face bine să te mai gândeşti! Lăsându-le la o parte pe toate celelalte, nici prin gând nu-mi trece să mă duc într-o călătorie cu un bărbat pe care abia dacă-l cunosc!

— Ai fi în deplină siguranţă, o încredinţă el. N-aş profita de situaţie.

— Nu vei avea ocazia!

Aşezată pe marginea scaunului, Jaime aruncă scântei din ochi.

— Ia-o pe una din prietenele tale. Sunt sigură că se găsesc destule care s-ar repezi să nu piardă marea şansă!

— Nu şi fără să le ofer perspectiva unor prelungiri – eventual, definitive.

— A, înţeleg. Numai de-aşa ceva n-ai nevoie! Presupun că te-ai lăcuit pe viaţă de planurile conjugale, după ce Lillian te-a lăsat de izbelişte!

Ochii lui Liam se îngustară.

— Cine ţi-a spus numele ei? Eu nu l-am pomenit.

Aceste cuvinte o făcură să se dezmeticească. Fusese o scăpare involuntară, deşi nu vedea niciun motiv de a se simţi vinovată pentru asta.

— Mi l-a menţionat Tris, în trecere, recunoscu ea. Ceea ce mi-a explicat multe despre atitudinea ta – sau, cel puţin aşa am crezut atunci.

Privirea lui deveni dintr-odată batjocoritoare.

— Nu-s un misogin, dacă la asta te gândeai. Iau lucrurile aşa cum sunt.

— Aşa cum crezi tu că sunt! replică usturător Jaime. Te pricepi să judeci caracterele oamenilor pe cât de just e în stare s-o facă un bigot!

— Bine, deci sunt bigot, consimţi netulburat Liam. În momentul de faţă, nu mă interesează prea mult personalităţile. Îţi cer să faci lucrul ăsta pentru mine fiindcă eşti singura mea cunoştinţă care n-ar încerca să profite. O poţi considera o funcţie temporară, la un loc cu o vacanţă. Evident, aş avea grijă să nu ieşi în pierdere. Ştiu despre un post de secretară care se va elibera curând şi ţi-ar veni că o mănuşă. Ar fi de ajuns cuvântul meu că să-l obţii.

— Mulţumesc, răspunse Jaime caustic, dar Tris îmi va găsi o altă slujbă.

— Pe care n-ai s-o accepţi.

La vederea expresiei de pe faţa ei, Liam ridică din umeri.

— Nu vei mai primi nimic de la Tris şi-o ştii foarte bine. Şi nici nu susţin că ar merita altceva decât că orice ofertă să-i fie azvârlită înapoi în faţă. A avut noroc. Dacă voiai, ai fi putut complica îngrozitor situaţia, pentru toată lumea.

Furia i se strânsese. Cu voce surdă, Jaime spuse:

— Nu mai avea niciun rost să rămân. Oricum nu s-ar fi schimbat nimic.

— Altele, însă, ar fi făcut-o totuşi. Liam făcu o pauză, privind-o gânditor.

— Ascultă, Jaime, îmi dau seama cât de mult îţi cer. Dacă mă refuzi, va trebui să mă duc oricum. Nu pot lăsa să-mi scape şansa asta. Atâta numai că, dacă aş fi însoţit, ar fi mai uşor pentru toată lumea şi nimic mai mult.

Într-un fel, Jaime nu reuşi să-şi mai regăsească indignarea dinainte. Îi înţelegea perfect raţionamentul. Neajutorată, răspunse:

— Pur şi simplu n-ar merge. Nu sunt actriţă.

— Toate femeile sunt actriţe, într-un fel sau altul, replică sec Liam. Nu ţi-aş cere prea mult. Englezii nu sunt renumiţi pentru comportamentul demonstrativ în public, nici chiar cu cei mai dragi şi mai apropiaţi. Atâta vreme cât pari să te simţi bine în compania mea, nu va fi nevoie să întreci măsura.

Jaime îl privi lung, în timp ce-şi caută cuvintele pentru a-l convinge că-i era realmente imposibil să-i facă pe plac, dându-şi seama cât îl costă pe un om că Liam Câine că să dezvăluie atât de mult despre sine.

— Nu ştiu, spuse ea nehotărâtă. Pur şi simplu nu ştiu.

— Gândeşte-te, răspunse calm Liam. Diseară voi rămâne în oraş. Ia cina

cu mine şi mai gândeşte-te.

— Diseară…

Jaime caută o scuză că să-l refuze şi, deodată, constată că nu voia să-l refuze. De şase zile stătuse închisă în apartament, singură, gândindu-se la tot ceea ce s-ar fi putut întâmpla între ea şi Tris. N-ar mai fi suportat încă o asemenea seară.

— Nu-ţi va impune nicio obligaţie, o asigură Liam, observându-i faţa. Dacă până diseară te hotărăşti să refuzi, voi accepta. Îţi promit.

— În regulă.

Pe Jaime o încerca bănuiala că-şi tăia singură craca de sub picioare mergând atât de departe, şi totuşi acum îi era imposibil să mai bată în retragere.

— Bine, am să mă gândesc.

Brusc înviorat, Liam se uită la ceas.

— Acum e şase şi jumătate. Voi telefona să rezerv locuri la un restaurant, până te schimbi, apoi luăm un taxi şi mergem să bem ceva înainte de masă. E-n regulă?

Când Jaime reveni din bucătărie, unde dusese tava, Liam vorbise deja la telefon.

— Am rezervat o masă pentru ora şapte şi jumătate, spuse el. Dacă plecăm la şapte, vom ajunge la timp. Pot găsi ţigări pe-aici pe undeva, prin apropiere?

— Există un chioşc de ziare, la două colţuri mai încolo, care s-ar putea să mai fie deschis, îi răspunse Jaime.

— Bine, dau o fugă pân-acolo. N-am să-ntârzii.

Când Liam se întoarse, Jaime era aproape gată. Îşi alungase orice îndoială. Nefiind sigură unde se duceau, alesese un costum de mătase neagră cu pantaloni şi mâneci lungi, strâns în talie, cu guler înalt, rotund.

Se duseră la un restaurant din apropiere de Piccadilly, despre care Jaime nu maiauzise. Localul era mic, luminat intim, şi oferea o gamă limitată dar excelentă de specialităţi.

— Cum l-ai găsit? întrebă Jaime, după ce termină cel mai gustos papagallo de viţel pe care-l mâncase în viaţa ei. Trebuie să-l ţin minte! râse ea.

Liam zâmbi şi el, cu severitatea de pe chip mai îmblânzită.

— L-am descoperit acum vreo zece ani, din întâmplare. Egon Ronay l-a

preluat acum doi ani.

Îi văzu zâmbetul ştergându-se de pe buze şi făcu un mic gest nervos.

— Nu mai fi aşa de sensibilă. Acum doi ani s-au întâmplat multe, nu numai mică ta aventură.

— N-a fost nicio aventură! ripostă tăios Jaime. Nu în sensul la care te referi tu. Deşi nu mă aştept să mă crezi.

Liam o privi lung înainte de a răspunde, cu o expresie enigmatică.

— Are vreo importanţă dacă te cred sau nu?

Avea mai multă importanţă decât i-ar fi convenit lui Jaime să recunoască. Ridică din umeri, impunându-şi să se realxeze din nou.

— Cred că nu. E mult de-atunci.

— Iar pe noi ne interesează numai prezentul, fu el de acord. Tot nehotărâtă eşti?

Jaime începu să se joace cu paharul de vin, privind lichidul roze care se vălurea uşor înăuntru.

— Nu mi-e uşor să iau o asemenea decizie.

— Nici mie nu mi-a fost uşor să ţi-o cer.

— Da, îmi dau seama.

Îl privi lung, văzându-l pentru prima oară, poate, fără subiectivism. Deasupra cămăşii albastre, pielea lui arată bronzată şi sănătoasă – faţa unui bărbat obişnuit să petreacă mult timp în aer liber. Atrăgător, cu o tendinţă spre duritate. Cu totul alt gen decât Tris… Nu, nu trebuia să se gândească la Tris. Acest capitol din viaţa ei se încheiase.

— Ei?

Sprâncenele negre ale lui Liam se ridicaseră întrebător, impunându-i să răspundă înainte de a fi devenit complet conştientă că luase deja o hotărâre.

— Am să vin cu tine, spuse ea.

Dacă se aşteptase la recunoştinţă, avu parte de o dezamăgire. Liam nu făcu decât să dea din cap.

— Bine. Voi face aranjamentele necesare. Poţi fi gată până luni?

— Dacă trebuie…

Jaime îşi regretă deja decizia, ştiind că acum, odată ce acceptase, Liam n-ar fi lăsat-o să dea înapoi prea uşor. N-o putea sili să-l însoţească în State, desigur, dar Jaime preferă să nu se gândească la reacţia lui dacă i-ar fi spus că se răzgândise. Oricum, îşi impuse să privească latura pozitivă a lucrurilor. Îşi

dorise o vacanţă, iar acum avea parte de una gratuită. O călătorie în America nu era de lepădat, chiar dacă unele aspecte încă o cam îngrijorau.

— Cât timp vom sta acolo? îl întrebă.

— Greu de spus. O săptămână, poate. Aş dori să profit de ocazie că să examinez în amănunt crescătoria.

— Cred că doreşti iapa aceea pentru prăsilă, nu-i aşa? De ce? Înţelesesem că spiţa Oakleigh nu are pereche în lume.

— Că animale de vânătoare şi spectacol, caii noştri sunt cei mai buni, confirmă el. Lessing creşte cai de curse şi obţine numai câştigători. Un mânz ieşit din împerecherea unei iepe Rayburn cu un armăsar Oakleigh poate avea toate calităţile necesare unui campion mondial la obstacole.

Entuziasmul din ochii lui, în timp ce vorbea, îi schimbă complet faţa, făcându-l să pară dintr-odată mai tânăr. Jaime simţea crescând într-însa o tensiune de soi nou, slabă dar inconfundabilă, şi făcu un efort ferm de a şi-o înfrâna. Nu-şi putea permite să se lase din nou atrasă de un Câine. În niciun sens. Unul îi ajunsese cu prisosinţă!

***

În faţa casei, Liam îi spuse şoferului de taxi să-l aştepte şi o conduse până la uşă, deschizându-i-o că să intre în hol.

— Am să-ţi telefonez duminică dimineaţa, cu detaliile, îi spuse el. Să nu mă laşi baltă, Jaime.

Se simţea oare în glasul lui o undă de ameninţare? Jaime îi susţinu privirea cu toată fermitatea de care era capabilă.

— N-am să te las. Eu mă ţin de cuvânt întotdeauna, orice-ar fi.

— Chiar şi dacă regreţi că ţi l-ai dat? Buzele lui tresăriră, arcuindu-se într-un zâmbet.

— S-ar putea să nu fie calvarul la care te aştepţi. Am auzit că Rayburn e o fermă interesantă, una dintre cele mai frumoase din Kentucky. Şi-o să-ţi placă şi Lessing. Mai tuturor femeilor le place.

— Pentru cum arată, sau pentru banii pe care-i are? lasă Jaime să-i scape înainte de a apuca să se stăpânească.

Chipul lui Liam redeveni închis şi aspru.

— Depinde pe ce pun mai mult preţ. El, unul, are şi una, şi altă. Încearcă să-ţi stabileşti priorităţile în weekendul ăsta, de acord?

O căutase cu lumânarea, îşi spuse Jaime amărâtă, în timp ce urcă scară

spre etajul întâi. Dacă acceptă acel joc, trebuia să participe din toată inima. Dacă îl acceptă? Să-ncerce, numai, să se eschiveze acum!

***

Zborul fu lung şi obositor, dar lipsit de evenimente. Încă înainte de jumătate, Jaime se plictisise deja îngrozitor. Din când în când, atingea cu degetul inelul antic cu safire şi diamante pe care Liam i-l pusese pe inelar la plecare. „A fost al mamei", spusese el scurt. „S-ar putea să fie cam mare, dar n-avem ce face. Încă n-am apucat să-l ajustăm."

Parcă citindu-i gândurile, Liam o privi cu sprâncenele înălţate într-o expresie ironică ce devenea tot mai familiară.

— Ţi-ai terminat cartea?

— Am citit atâta cât am avut chef.

Jaime ridică mâna şi reglă pentru a sută oară debitul gurii de aerisire.

— Ce zăpuşeală e aici!

— Aşa e întotdeauna în saloanele presurizate. Majoritatea oamenilor se obişnuiesc, cu timpul. Îmi pare rău că primul tău zbor e atât de lung.

— Se vede chiar aşa de clar? întrebă ea, începând bursc să mai moşmondească la aerisire.

— Sincer, da. Nu e niciun motiv să te ruşinezi. Nu toţi putem fi voiajori cu experienţă. Vrei să mergem până la bar?

Jaime clatină din cap, privind prin hublou la norii îngrămădiţi sub avion.

— N-ar fi atât de rău dacă am şi avea câte ceva de văzut!

— Pe lângă Atlantic şi câte un vapor, pe ici pe colo, n-ai vedea oricum nimic. Încearcă să asculţi radioul. Muzica are un efect calmant.

— E înregistrată.

— Şi la ce te aşteptai, la Radio Trei?

Jaime deveni ţeapănă, apoi se relaxă dintr-odată, cu gura tresărindu-i într-un zâmbet, în pofida propriei voinţe.

— Ai dreptate, sunt cam cusurgioaică. Din cauza nervilor, probabil. Nu reuşesc să uit că suntem la treizeci şi şase de mii de picioare altitudine.

— Nu mai e mult. Încă vreo oră, şi vom începe coborârea spre coastă.

Aterizară pe aeroportul Kennedy în jurul orei opt. Apariţia celebrului orizont al insulei Manhattan, pentru prima oară în viaţa ei, o cam dezamăgi pe Jaime.

— Se vede mult mai spectaculos de pe mare, comentă Liam.

În taxiul care-i ducea la hotel, Jaime păstră tăcerea. Deşi Liam nu făcea nicio încercare de a o atinge, îi simţea permanent prezenţa alături. Şi se gândea la seara când o sărutase, amintindu-şi duritatea mâinilor şi a gurii lui, intensitatea năprasnică a furiei. O străbătu un fior.

Când ajunseră la uşă, Liam i-o descuie, apoi scoase cheia şi i-o puse în mână, cu un uşor zâmbet.

— Deci, fără nicio obligaţie?

Jaime rămase pe loc, privindu-l cu ochi adumbriţi, nesigură ce anume dorea, până în momentul când îi văzu expresia schimbându-se şi-i simţi mâinile pe umeri, trăgând-o spre el.

Atingerea buzelor lui îi înmuie toate membrele. Reacţionă spontan, uitând de orice altceva în afară acelui moment, apropiindu-se de el în căutarea senzaţiilor care-i fuseseră refuzate din partea lui Tristan.

De astă dată, gura lui fu mai dură, mai poruncitoare, mâna i se ridică să-i cuprindă şi să mângâie curba tare a sânului, prin materialul strâmt al bluzei. Jaime nu schiţă niciun gest de a-l opri când Liam îi dezgoli umărul, dorindu-i sărutările cum în viaţa ei nu mai dorise altceva, dorindu-l pe el cu un abandon pe care mai târziu avea să şi-l aducă aminte cotropită de o ruşine arzătoare.

Liam însuşi fu cel care o readuse în fire îndepărtând-o de el cu o brutalitate dureroasă. O măsură cu ochi scăpărând de dispreţ.

— Boarfă mică! mârâi el. Cât de jos pe listă ar fi locul meu? Jaime era albă la faţă, răscolită până-n măduva oaselor de revelaţia a ceea ce făcuse – sau fusese gată să facă. Încercă să-şi aranjeze hainele, dar felul cum o ţinea Liam o împiedică, silind-o să renunţe.

— Liam… te rog… şopti ea.

Îi văzu buza de sus răsfrângându-se.

— Nu, rămâi aşa. Îţi stă bine. Şi-mi convine şi mie. Merit să mă aleg măcar cu o mică plăcere.

— Nu…!

Era în pragul lacrimilor, tremurând din tot trupul.

— Dă-mi drumul, Liam…!

Un moment, Liam nu se mişcă, apoi îşi retrase mâinile brusc, privind-o sardonic cum îşi aranjă bluza.

— Şi pe urmă ce urmează? întrebă el. Sau e o experienţă prea nouă pentru tine că s-o refuzi?

Jaime dădu să-l lovească, orbeşte, numai pentru a-şi simţi încheietura mâinii prinsă într-o strânsoare zdrobitoare.

— Porcule…! scrâşni ea.

— Mi-ai mai zis o dată aşa. A treia oară s-ar putea să fie cu ghinion. Cum ţi-am spus, iau viaţa aşa cum e.

După o scurtă pauză, râse brusc, aspru.

— Trebuie să recunosc că teatrul tău feciorelnic aproape m-a convins. Eram gată să cred până şi că spuneai adevărul în legătură cu noaptea aia din Ashbourne. Ce mai banc! Câţi bărbaţi ai avut, de fapt?

Şoapta lui Jaime abia se desprinse din gâtul atât de contractat, încât nu mai putea să respire.

— Eşti nedrept!

— De ce? Reacţia ta de adineaori numai nevinovată n-a fost. Ştiai prea bine ce voiai.

Cuvintele lui erau prea adevărate că să le poată nega cu convingere. Jaime îl privi neputincioasă, cu buza de jos prinsă între dinţi. Degeaba ar fi încercat să-i explice? Cum să-i poată explica, dacă nici chiar ea însăşi nu se înţelegea pe sine?

Când văzu că nu-i răspundea, Liam ridică din umeri şi se întoarse spre uşă.

— Plecăm la aeroport dimineaţă la ora unsprezece. Să fii gată.

Jaime simţi imediat cum i se răzvrătea mândria.

— Dacă-ţi închipui că mai am de gând să continuu jocul ăsta, mai gândeşte-te! Nici măcar nu înţeleg cum de-am ajuns până aici!

— Ştim amândoi cum, replică el. Ai demonstrat-o foarte clar. Dacă nu poţi avea un frate, te dai lacelălalt! Ce plănuiai, să-mi oferi numai atâta cât să-mi aţâţi poftele, apoi să-mi ceri să te iau încăsătorie?

Vorbea pe un ton arzător că focul.

— Cred că ai foarte multă încredere în abilităţile tale. Poate te-aş fi lăsat să continui.

— Ieşi afară! Pleacă de-aici şi lasă-mă-n pace!

— Nicio grijă, plec. Dar să nu încapă nicio îndoială, vei lua avionul împreună cu mine.

— Că să-ţi salvez afurisita aia de mândrie? De ce-aş mai continua? întrebă Jaime cu vocea răguşită. Dacă mă sileşti să vin cu tine la Rayburn, am

să le spun tuturor adevărul. Nu glumesc, Liam!

— Fă asta, murmură el încet, şi-ai să blestemi ziua când ai făcut cunoştinţă cu familia Câine.

— Crezi că n-o blestem deja?

— Nici nu se compară. Te las să te gândeşti.

Abia la câteva minute după plecarea lui, Jaime se putu urni din loc. Îi era rău. Totul se întâmplase numai şi numai din vina ei. Voise că Liam să facă dragoste cu ea. Dar asta nu însemna că era o boarfă, nicio mincinoasă. Numai o proastă care nu reuşea să vadă limpede.

Capitolul 5

Rayburn era o fermă întru totul atât de frumoasă pe cât se aşteptase, cu o casă mare şi albă, arcuită, susţinută de coloane clasice. Într-un fel, Jaime presupusese că Hal Lessing avea cam aceeaşi vârstă cu Liam, dar omul care le ieşi în întâmpinare se apropia de şaizeci de ani, deşi arată extrem de bine, cu chipul slab, tonifiat, sub părul cărunt şi des. Ochii lui, însă, contraziceau prima impresie. Căprui-închişi, calzi şi lipsiţi de umor, păreau să aparţină altcuiva.

— Îmi pare rău că n-am putut veni personal la aeroport, spuse el, dar aşteptăm un telefon.

Glasul îi era profund şi vorbea rar, cu accentul tărăgănat din Kentucky.

— Lillian e şi ea pe-aici pe undeva. Cred că n-a auzit maşina.

Continuă să vorbească în timp ce intrau în holul mare al casei, prin uşile late, de stejar. O scară mare, cu balustradă albă, se arcuia spre etajul întâi, amintindu-i lui Jaime de cea din „Pe aripile vântului”. Aproape se aştepta să-l vadă pe Rhett Butler la baza scării, privind sardonic în sus spre o Scarlett arogantă.

Jaime nu observă nicio reacţie deosebită din partea lui Liam când femeia de la fereastra camerei unde intrară se întoarse spre ei, cu mâna întinsă şi un surâs ce părea absolut sincer.

— Liam! exclamă ea. Ce mult mă bucur că te revăd! A trecut atâta vreme!

Liam îi luă mâinile într-ale lui, cu un zâmbet surprinzător de destins.

— Nu te-ai schimbat deloc, Lillian.

Un moment, îi privi faţa frapant de frumoasă, înconjurată de un nor de păr negru, înainte de a-i da drumul pentru a o chema pe Jaime, punându-i un braţ pe după umeri.

— Sper să vă ţineţi companie una alteia, până mă duce Hal să văd tot ce e de văzut.

Poate să fi fost numai imaginaţia lui Jaime, dar ochii albaştri ai celeilalte părură să se înăspreasscă o secundă. Expresia feţei, cu siguranţă, îi rămase destul de primitoare.

— Bună idee, spuse Lillian. Nici mie nu mi-ar strica să mai scap de toate discuţiile astea numai despre cai.

Nu-şi privi soţul, dar felul cum se crispă acesta artă că remarcă ei părea să fi avut intenţia de a-l lovi.

— Sper că nu eşti şi tu o fanatică, adaugă ea spre Jaime.

— Jaime habar n-are de cai, replică Liam. Încă n-am avut timp nici măcar s-o învăţ cum să călărească. Poate îşi va face iniţierea, cât timp stăm aici.

— Pot să aştept până ne întoarcem acasă, i-o întoarse rece Jaime, hotărâtă să nu se lase manipulată. Nu prea vom avea timp pentru lecţii de echitaţie.

Hal îi zâmbi.

— Sper că vă veţi simţi amândoi liberi să staţi cât de mult vreţi. Vă primim cu mare plăcere.

Se întoarse, când un negru cu veston alb împinse în cameră un cărucior încărcat.

— A, iată şi ceaiul. Lillian s-a gândit că v-ar prinde bine, după zborul încoace.

— În viaţa mea nu mi-am dorit mai mult o ceaşcă de ceai, recunoscu Jaime. Foarte amabil din partea voastră.

— A, eu refuz să mă americănizez complet, declară Lillian. Ceaiul la ora patru, cina la opt. Aşa-i civilizat!

Hal seaşează lângă Jaime, pe o canapea Chesterfield.

— Asta-i prima ta vizită în State? o întrebă el. Abţinându-se să răspundă că era şi ultima, Jaime dădu din cap.

— Nu mă aşteptăm să vin, spuse ea. Liam m-a chemat abia în ultimul moment.

— Şi totuşi, te-ai descurcat, zâmbi el cu uşoară ironie. Majoritatea femeilor au nevoie de mai mult timp.

— A, nu ştiu… Nu durează mult să-ţi faci valiza. Iar când ai şi un stimulent…

Jaime se întrerupse, nemaifiind nici ea sigură care fusese stimulentul.

— Oricum, sunt aici, încheie pe un ton incert.

— Şi eşti foarte binevenită. Lillian se bucură de compania cuiva din ţara ei. Îi e dor de Anglia.

Hal vorbea încet, că şi cum n-ar fi vrut să fie auzit de soţia lui care vorbea însufleţită cu Liam, în timp ce pregătea ceştile şi farfurioarele. Adaugă, curios:

— Cum l-ai cunoscut pe Liam, dacă nu te interesază caii? De cele mai multe ori, noi, crescătorii, tindem să frecventăm propriile noastre cercuri.

Jaime se întrebă cum ar fi reacţionat dacă-i spunea că fusese logodită cu fratele lui Liam, Tristan, în urmă cu nici două săptămâni.

— La o petrecere, improviză ea. Locuiam la nişte prieteni comuni din Derbyshire.

Simţi că Liam o ascultă şi speră că-i era recunoscător pentru efort.

— Nimeni nu s-a mirat mai mult că mine când m-a cerut în căsătorie. N-am avut de-a face nici măcar cu măgarii de la mare, când eram mică.

— A, da, i-am văzut, o luă Hal în serios. Bietele animale. Niciodată n-am înţeles cum de o naţiune care pretinde că iubeşte atât de mult animalele poate acceptă o asemenea situaţie.

Cu un zâmbet, Jaime ridică din umeri.

— A, ne pricepem mai bine că oricine să ne prefacem că nu vedem.

— Există legi destul de stricte cu privire la folosirea măgarilor pentru distracţii, interveni Liam. N-o duc chiar atât de rău pe cât sugerează expresia lor. Nu te lasă amăgit de Jaime, Hal. E destul de englezoaică pentru a-i plăcea să se înjosească singură.

— Nu generaliza, iubitule, se amestecă Lillian. Nu toţi ne căcăm singuri în picioare. Frişcă, Jaime?

— Te rog.

N-avea cum să-i răspundă acelei mici insinuări perfide, dar o durea. Numai Liam putea face atâta caz pornind de la o simplă glumă nevinovată!

Hal nu părea să fi observat schimbarea din atmosferă.

— Diseară ne vin câţiva musafiri, spuse el. Sper să-i suportaţi, după oboseala călătoriei. De obicei, eu am nevoie de două zile că să mă obişnuiesc cu diferenţa de fus orar.

— Călătoreşti mult? îl întrebă Jaime.

— Nu la fel de mult că pe vremuri, în ultimul timp. La vârsta mea, începi să-ţi dai seama că nicăieri nu e la fel de bine că acasă.

Jaime râse.

— Cred că mă iei în zeflemea – doar dacă nu cumva eşti mult mai bătrân decât pari.

— Am cincizeci şi nouă de ani, răspunse Hal. Ţine-o tot aşa, şi nevom înţelege de minune!

Zâmbitor, aruncă o privire spre Liam, adăugând destul de tare:

— Ţi-ai găsit o fată nemaipomeniă!

— Serios? replică sec Liam.

Când Hal vru să cheme un valet pentru a-i conduce la camerele lor, după ce-şi băură ceaiurile, Lillian se ridică în picioare.

— Oricum mă duceam sus, spuse ea, pot să-i conduc ei. Jaime primise o cameră mare, mobilată magnific.

— Adus din Anglia, spuse Lillian despre patul cu baldachin, zâmbind rece. Cam în acelaşi timp cu al meu. Tu stai pe partea cealaltă a palierului, Liam.

În relaţia soţilor Lessing era ceva în neregulă, îşi spuse Jaime gânditoare, când rămase singură. Atmosfera dintre ei părea foarte tensionată – mai mult din partea lui Lillian. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi opt de ani, ceea ce însemna o diferenţă de vreo treizeci de ani între ei. Şi totuşi, cu patru ani în urmă, prăpastia ar fi fost la fel de mare.

Dar nu era vorba numai de diferenţa de vârstă, ci şi de deosebirile dintre punctele de vedere, preferinţe şi înclinaţii, că să nu mai vorbească şi despre gradul de dorinţă fizică. Oare Lillian regretă că sacrificase un bărbat în puterea vârstei pentru banii unuia mult mai bătrân, sau nu era decât tendinţa lui Jaime de a da prea multă atenţie câtorva comentarii nesemnificative? Mai degrabă aşa. Cum să fi putut aprecia o întreagă căsnicie în atât de puţin timp?

Impresia stărui, însă, şi de-a lungul serii. Hal pregătise un dineu cu o duzină de înviaţi. Aşzată în dreapta lui, la masa lungă de mahon, Jaime privi spre locul unde stătea Liam, în aceeaşi poziţie faţă de Lillian, întrebându-se

despre ce vorbeau atât de conspirativ. Liam părea fascinat de ea. Râdea şi nu încerca să-şi desprindă mâna de sub cea a gazdei.

— Când speraţi să vă căsătoriţi? o întrebă încet Hal, iar Jaime îşi dădu seama că remarcase felul cum îi observă pe cei doi. Expresia lui, însă, nu trăda niciun sentiment.

— În vară, răspunse ea, amintindu-şi ceea ce-i spusese Liam. Se simţea vinovată că-l minţea pe acel om, dar avea încotro?

— Crezi că te vei putea adapta într-o casă că Oakleigh? Cred că va fi o viaţă foarte diferită de cea cu care te-ai obişnuit.

Răspunse pe negândite:

— Dar îl voi avea pe Liam.

Se lasă o pauză grea. Apoi, Hal oftă abia auzit:

— Da, ai dreptate. Dragostea schimbă totul.

„Numai când e împărtăşită”, adaugă Jaime în gând şi-şi dădu seama că înţelesese problema lui Hal. Era un om care fusese luat de soţ pentru bani şi o ştia. Poate că, la început, Jaime se prefăcuse că-l iubea, dar acum nu mai era cazul. Exprimase prea clar acest lucru, în timpul după-amiezii. Mult mai aproape de realitate se situa dispreţul abia disimulat. Şi totuşi, Hal nu părea genul care să merite aşa ceva.

După cină, îl văzu foarte puţin pe Liam, deşi nu duse lipsă de companie. Nu toţi musafirii soţilor Lessing erau pasionaţi de cai, deşi majoritatea îşi recunoşteau interesul de un fel sau altul faţă de lumea curselor.

— Va trebui să vizitezi hipodromul, cât timp eşti aici, observă un bărbat. Să pariezi pe un posibil câştigător, şi vei înţelege despre ce e vorba. Oricu, ai lui Hal sunt cei mai buni. Aproape în fiecare cursă are câte un câştigător. Pentru el a ajuns o adevărată obsesie.

— O compensaţie, murmură printre dinţi soţia respectivului invitat, privin spre Lillian, care vorbea cu Liam şi încă un bărbat, al cărui nume Jaime nu şi-l amintea. Am auzit pe cineva spunând că soţia lui Hal l-a cunoscut pe logodnicul tău, în Anglia, înainte de a veni aici, aşa e?

— Da, răspunse Jaime pe un ton neutru.

— E timpul să plecăm, se face târziu, interveni soţul femeii, adăugând către Jaime: sper să-ţi facă plăcere vizită aici. Vei sta mult?

Jaime clatină din cap:

— Doar atât cât e necesar pentru că Jaime să aranjeze transportul iepei

pe care o cumpără.

— În Anglia? întrebă omul, părând surprins. E prima oară când Hal acceptă aşa ceva.

— Poate că înainte n-a găsit cumpărătorul potrivit, răspunse Jaime.

După ce conduse la uşă ultimul cuplu, Hal reveni în salon, cu un aer uşurat.

— E plăcut să primim invitaţi, spuse el cu un uşor zâmbet, dar uneori e şi mai plăcut să le urăm drum bun. Persoanele de faţă se exclud, desigur. Ce-aţi zice să bem în linişte un păhărel, înainte de culcare?

— Eu nu, mulţumesc, răspunse Liam. Nu mi-ar strica să mă culc devreme.

— Nu uită partidă de călărie de mâine dimineaţă, replică alene Lillian, aruncând o privire vag batjocoritoare spre Jaime. Tu nu călăreşti, fireşte, nu-i aşa? Mare păcat. Promit să-l aduc la timp pentru micul dejun.

Jaime reuşi să zâmbească.

— Mulţumesc, spuse ea, evitând privirea lui Liam. Cred c-am să mă culc şi eu.

În timp ce plecau, Liam o cuprinse de umeri, cu un gest pe care Jaime în sinea ei îl găsi inutil. Îşi retrase mâna imediat ce ieşiră din cameră şi urcă scara fără s-o mai atingă în niciun fel. Jaime aşteptă să ajungă la uşa dormitorului, unde întoarse capul spre el, privindu-l rece.

— Ei, întrebă ea, cum mă descurc?

— O actriţă înnăscută, replică sec Liam. Ce-ai prefera, o bătaie pe umăr?

Jaime roşi, dar reuşi să răspundă cu un calm rezonabil:

— O anulare cât mai rapidă a „logodnei”, asta aş prefera. Sper că n-ai de gând s-o mai lungeşti mult.

Ochii lui Liam se îngustară.

— Aş avea vreun motiv?

— Nu ştiu. Întreabă-te singur.

Când Jaime dădu să se întoarcă spre uşă, Liam o apucă de încheietura mâinii, răsucind-o din nou cu faţa spre el.

— La ce faci aluzie?

— La nimic, răspunse ea nepăsătoare. Lillian e o femeie plictisită, dornică de distracţii, dar pe tine te intereseaz a iapa. Mă îndoiesc că ai pune tranzacţia în pericol, pentru orice femeie.

Privirea pe care i-o aruncă Liam era rece, cu un luciu metalic.

— Sunem aici de mai puţin de douăsprezece ore. Presupui cam multe, după un răstimp atât de scurt.

— Am şi eu ochi să văd, i-o întoarse Jaime. V-aţi sărit unul altuia de gât din clipa când v-aţi văzut – şi n-am fost singura care a observat cât timp aţi petrecut împreună astă-seară.

— Cam tot atâta cât ai petrecut şi tu cu Hal, aş zice.

— Nu pentru asta sunt aici?

— Ştii foarte bine de ce eşti aici.

— Ca să-ţi salvez mândria, spuse Jaime pe un ton sarcastic. Poate am crezut-o cândva, dar nu mai e cazul. Personal, cred că nai niciun strop de mândrie. O dată să pocnească din degete, şi te dai peste cap pentru ea!

Urmă o tăcere scurtă, tensionată, după care, lucru surprinzător, Liam râse.

— Chiar că ţi-ai intrat în rol! comentă el. Şi gelozie, şi toate cele! Păcat de tot talentul ăsta, să se irosească.

Îi dădu drumul, cu buza răsfrângându-i-se.

— Nu lăsa toate astea să ţi se urce la cap. Aranjamentul e strict temporar. Ne vedem dimineaţă.

Jaime nu putu decât să privească în urma lui, pe când traversa coridorul.

***

Hal era deja jos şi mânca, în mica sufragerie de lângă cea principală pe care o folosiseră în seara trecută. Era îmbrăcat în pantaloni de călărie şi cămaşă, cu o eşarfă la gât şi părul cărunt pieptănat pe spate.

— Sper că nu te superi că am început singur, spuse el. Aici e cu autoservire. Ceilalţi n-ar trebui să întârzie. Au ieşit la şapte.

Era trecut de opt şi un sfert. Cam mult timp pentru o partidă de călărie în zorii zilei, reflectă Jaime, impunându-şi să rămână indiferentă. Ce importanţă avea pentru ea?

Pentru Hal, însă, avea importanţă, îşi dădu ea seama, când îl văzu uitându-se pe furiş la ceas de câteva ori, în minutele următoare. Se bucură când auzi voci în hol şi îi văzu pe cei doi intrând pe uşă.

— Scuzaţi-ne că am întârziat, spuse Lillian, fără pic de sinceritate. E o dimineaţă atât de frumoasă, încât am mers mai departe decât

intenţionaserăm.

Arăta foarte bine, în pantalonii de călărie croiţi de comandă şi pulovărul tricotat fin, şi o ştia. O privi un moment în ochi pe Jaime, peste masă, în timp ce se aşeza, cu un aer satisfăcut.

— Ai dormit bine?

— Minunat.

Jaime nu găsea altceva de spus. Observă silueta înaltă, cu umeri laţi, a lui Liam, aşezându-se pe scaunul de lângă ea, şi deveni mai ţeapănă când aşa-zisul ei „logodnic” se aplecă s-o sărute pe obraz.

— ’Neaţa, iubito. Încă nu te-ai trezit de-a binelea? Simţind furnicături prin piele, Jaime îşi stăpâni imboldul de a-şi smulge capul de lângă al lui şi ştiu că Liam îi simţise reacţia, când îl văzu zâmbind.

— Sunt trează de peste o oră, spuse ea. A fost plăcut la călărie?

— Splendid, răspunse Liam, cu acelaşi zâmbet pe buze. Păcat că n-ai putut veni şi tu. Sau Hal.

— Eu prefer să călăresc la o oră mai târziu, replică acesta, cam urzus. Spiritul vrea, dar trupul nu mai ţin. Vom arunca o privire la iepşoarele alea două după ce vei termina de mâncat, Liam. Nu e nicio grabă, desigur. Gândeşte-te bine înainte de a te hotărî. Apropo, mâine are loc o cursă pe hipodromul Marysville. Ai vrea să vii?

— Participi cu ceva?

— Cu un mânz de doi ani, Rebel Lad pe nume. Prima lui ieşire. Îl pregătesc pentru Champagne Stakes. Va câştiga şi acolo.

— Mi-ar plăcea să-l văd alergând, spuse Liam. Tu ce zici, Jaime? Te interesează să vezi o cursă?

— Suficient cât să-mi trezească curiozitatea, răspunse ea, privind apoi spre Hal. Voi avea dreptul să pariez pe el?

Hal râse.

— Ai şi toate motivele! O să câştige. La nivelul ăsta, e imbatanil.

— La fel ai spus şi despre Hybrand, anul trecut, interveni soţia lui.

Capul cel cărut se întoarse spre ea, cam repezit.

— M-am amăgit singur. Avea viteză, dar îi lipsea rezistenţa. Rebel le are pe amândouă. O să câştige Cassic-ul, la anul.

— Sper să ai dreptate.

Din vocea ei lipseau atât sinceritatea, cât şi interesul. Îşi bău cafeaua şi

se ridică.

— Eu mă duc să mă schimb. E destul de cald, dacă vrei să vii mai târziu la piscină? întrebă ea, cu o privire spre Jaime. Presupun că înoţi, nu?

— Da, răspunse simplu Jaime, dar cred că-n dimineaţa asta am să mă duc cu Liam ca să mai învăţ câte ceva despre cai.

Îl privi întrebător pe Hal:

— Dacă se poate…

— Eşti mai mult decât binevenită, o asigură acesta. Tu ce zici, Liam?

— Nicio problemă.

Dacă era de altă părere, Liam n-o trăda prin nimic. Lillian ieşi din cameră fără o vorbă, cu buzele strânse.

***

Jaime fu nevoită să admită că era o priveliţte minunată, când maşina opri între două rânduri de garduri paralele albe, dincolo de care păşteau caii. Aveau culori variate, de la castaniu închis până la cenuşiu deschis, cu luciri aproape argintii.

Hal le-o arătă pe iapa sură:

— White Lady. Ea e mama lui Rebel. Tatăl lui e un murg, Cobbler’s Way. Mi-a câştigat de trei ori Classic-ul, înainte de al da la montă. Rebel a ieşit rotat. Inevitabil, dintr-o asemenea combinaţie, cred.

Jaime preferă să nu întrebe ce însemna „riotat”, iar celor doi nu păru să le treacă prin minte că nu ştia.

— Până acum, spuse ea, n-am fost conştientă de diferenţele dintre caii obişnuiţi şi cei pursânge. Sunt într-adevăr superbi!

Hal zâmbi.

— Îţi plac mai mult decât cei de la Oakleigh?

— Zi că da, o îndemnă Liam, şi vezi tu ce păţeşti!

— Las nuanţele în seama cunoscătorilor, replică Jaime, stăpânindu-şi impulsul de a-i da un şut în fluierul piciorului. Mie îmi plac cu toţii.

Hal se uită de la unu la altul, cu o expresie ciudată în ochi.

— Diplomaţie? întrebă el.

— Laşitate, răspunse Jaime. Când femeile nu sunt de acord cu el, le bate.

Liam zâmbi sec.

— N-ar fi rea ideea. Care sunt cele două din care trebuie să aleg, Hal?

— Roaiba de-acolo şi murga din colţul opus. Le-am pus în acelaşi ocol, ca să le compari mai bine, evident. Mă gândeam numai că la început ţi-ar plăcea să le vezi de departe. Roaiba se numeşte Morning Star, iar murga, Dark Star. Acelaşi tată cu Rebel, amândouă. Au alergat în sezonul trecut, dar n-au făcut cine ştie ce.

— Din cauza asta le vindeţi? întrebă Jaime, făcându-l pe Hal să zâmbească, destul de reticent.

— Alt motiv nu cred că aş avea. Eu cresc câştigători de ambele sexe. Aşa, am şanse mari să menţin reputaţia fermei Lessing.

Se retrase de lângă gard, ridicând piciorul de pe şipcă.

— Haideţi să-l vedem pe Rebel. Până ne întoarcem, astea două vor fi gata pentru inspecţie.

Ajnseră la curtea de antrenament în câteva minute. Antrenorul le ieşi în întâmpinare. Era un om spre cincizeci de ani, scund şi îndesat, cu trăsături colţuroase şi o expresie stoică. Fost călăreţ? se întrebă Jaime.

În timp ce se apropiau de primul şir de boxe, simţiră că aerul mirosea a carne de cal, iute, dar nu neplăcut. Rebel Lad se afla la jumătatea şirului, iar la auzul paşilor scoase capul peste uşiţă, curios. Purta deja căpăstrul. Antrenorul îl apucă de frâu şi îl scoase pe culoarul larg.

Un rotat, văzu Jaime, era un murg închis cu pete albe şi cenuşii. Era un mânz mare şi frumos, cu cap elegant şi crupă musculoasă. Suflă uşor pe nări spre antrenor şi-şi frecă botul de mâneca lui.

— De ce i-aţi pus numele Rebel? întrebă Jaime, în timp ce Liam dădea ocol calului, privindu-l cu ochi de profesionist. Pare să fie blând din fire.

— Rău nu e, răspunse Hal, doar cam nărăvaş uneori. Are nevoie de o mână fermă, care să-l ţină în direcţia stabilită, când îi vin toanele.

Îl privi pe Liam, cu un uşor zâmbet pe buze la vederea admiraţiei evidente a celuilalt.

— Merge?

— Foarte drăguţ, răspunse Liam, cu tipicele menajamente britanice; bătu cu palma gâtul lucitor, simţind muşchii sub degete. Aş vrea să-l văd alergând la Classic.

— Va trebui să veniţi atunci, amândoi… Hal făcu o pauză, pe gânduri.

— Cred că între timp vă veţi căsători, poate chiar veţi fi pe cale să vă înmulţiţi familia…

Jaime remarcă privirea sardonică a lui Liam şi simţi că se înroşea în obraji. Situaţia se înrăutăţea din ce în ce mai mult. Era dezolată că trebuia să-l mintă pe omul care se purta atât de frumos cu amândoi. Şi, în fond, de ce era necesar? Nu pentru binele lui Liam, cu siguranţă. Puţin îi păsa ce credeau oamenii despre el. Şi-atunci, de ce o adusese acolo?

— Mă îndoiesc că vom trece imediat la extinderea familiei, spuse ea pe un ton firesc. Avem timp destul.

— La fel am spus şi eu când m-am însurat prima oară, replică Hal cam abătut. Nu veţi avea chiar atât de mult timp pe cât crede.

Întoarse capul spre Liam, cu o privire cam încurcată.

— Un bărbat are nevoie de un fiu.

Oare acesta era unul dintre motivele pentru care îşi alesese o a doua soţie atât de tânără? se întrebă Jaime în timp ce mânzul era introdus înapoi în boxă. Oare spera să aibă un copil pe care o femeie de vârsta lui nu i l-ar fi putut dărui? Dar, cu siguranţă, trebuia să-şi fi dat seama că Lillian nu era genul de femeie care să-şi dorească o asemenea viaţă casnică.

La întoarcere, Jaime se scuză şi, în loc de a merge la inspecţia iepelor, preferă să pornească pe jos spre casă. Când ajunse, vremea se încălzise considerabil. Urcă în camera ei şi-şi luă costumul de baie şi un prosop, pentru a coborî la piscina din spatele casei.

Când ajunse, Lillian nu se vedea nicăieri, aşa că plonj a imediat şi înotă o lungime de bazin pe sub apă, savurându-i mângâierea răcoroasă pe piele.

Ieşind la suprafaţă, o văzu pe Lillian aşezată într-un şezlong. Era îmbrăcată cu o fustă tricotată şi un tricou simplu dar scump, iar părul brunet îi încadra faţa.

— Te-am văzut când ai coborât din casă, spuse ea, în timp ce Jaime călca apa. Parcă înţelesesem că-n dimineaţa asta voiai să mergi la grajduri.

Jaime se săltă pe margine înainte de a răspunde, scuturându-şi părul de apă, şi-şi luă prosopul pe care-l lăsase pe marginea unui şezlong.

— M-am gândit că poate vor să rămână puţin singuri, răspunse ea. Mai ales când Liam se va hotărî pe care iapă doreşte s-o cumpere.

— Le-ar putea lua pe amândouă.

— Nu cred că se poate. Soţul tău a spus…

— Soţul meu spune numai ce vreau eu să spună. Vorbea încet, dar apăsat.

— De ce crezi că l-am convins să schimbe regula de-o viaţă şi să-şi vândă unul dintre preţioşii lui cai unei crescătorii din afara ţării?

Jaime o privi lung, cu prosopul în mână.

— Vrei să spui, nu a lui a fost ideea ca Liam să cumpere una din iepele astea? întrebă ea după un timp, prosteşte, şi văzu buza lui Lillian răsfrângându-se cu dispreţ.

— Nu asta am spus? Lui Hal îi place ca tot ce e american să rămână aşa – ai ales caii lui afurisiţi! Mult timp mi-a luat ca să-l conving că-i datora lui Liam măcar atâta lucru!

Jaime îi susţinu privirea, cu mult mai multă fermitate decât simţea.

— Fiindcă i te-a luat pe tine?

În ochii celeilalte licări o luminiţă.

— Liam ţi-a spus asta, sau altcineva?

— Fratele lui.

— A, da, zâmbi Lillian cu nostalgie. Cum o mai duce Tristan?

— Bine, ultima dată când l-am văzut.

Jaime nu simţea absolut nimic. Scurta ei logodnă cu fratele lui Liam părea să fi avut loc într-o altă viaţă. Acum o preocupa mai mult cea prezentă. Adăugă caustic:

— Ţi-a luat cam mult ca să-ncepi să-ţi dai seama că-i datorai ceva lui Liam.

— Nimănui nu-i place să-şi recunoască greşelile. Am încercat să realizez ceva cu Hal, dar n-a ieşit.

— Şi te-ai gândit că, dacă reuşeşti să-l aduci aici pe Liam, v-aţi putea relua legătura de unde aţi întrerupt-o, ca să mergeţi până la capăt?

— Cam aşa ceva, răspunse Lillian netulburată. Desigur, n-aveam de unde să ştiu că între timp îşi găsise o logodnică.

— Asta te-a cam descurajat, nu?

— Deloc. Nu te iubeşte.

Jaime fu anormal de descumpănită simţind ce reacţie puternică îi provoca această declaraţie. Cu mari eforturi, reuşi să se stăpânească.

— Aşa ţi-a spus el?

— Nu cu atât de multe cuvinte. Dar sunt femeie, iubito, şi mă pricep să citesc printre rânduri. E mândru de numele familiei lui şi vrea să-l ducă mai departe. Lucru pentru care are nevoie de o nevastă.

— Mai este şi Tristan, replică Jaime. Se va însura în curând.

— Nu e tocmai acelaşi lucru, nu-i aşa? Ca frate mai mare, Liam va dori să-i predea conducerea firmei propriului său fiu.

— Pe care ai fi dispusă să i-l dăruieşti dacă s-ar căsători cu tine?

— În timp. Nu ăsta a fost singurul motiv pentru care a vrut să se însoare cu mine.

— Nu faci decât să deduci motivul pentru care mă doreşte pe mine. Nu ştii ce simte.

Lillian râse scurt, batjocoritor, cu un sunet care lui Jaime îi strepezi dinţii-n gură.

— Ştiu cum se uită un bărbat la o femeie când e îndrăgostit de ea, iar el nu se uită aşa la tine. Deci, ce altă explicaţie rămâne? Că altfel nu te-a putut avea? Greu de crezut. Dacă te dorea atât de mult, n-ar fi aşteptat! Îl cunosc eu pe Liam.

— Pe Liam cel de acum patru ani.

— Oamenii nu se schimbă atât de mult. Mai ales bărbaţii.

— Sunt convinsă că eşti expertă.

În clipa următoare, Jaime îşi regretă cuvintele. De ce să se coboare la nivelul lui Lillian? Se înfăşură cu prosopul, stăpânindu-şi dârdâitul după ce făcuse baie în apa răcoroasă a piscinei.

— Nu ştiu de ce-mi spui toate astea, nu-i folosesc nimănui. Chiar şi dacă eu n-aş fi logodită cu Liam, tu tot ai mai fi măritată cu Hal.

— Mai există şi divorţuri pe lumea asta.

— S-ar putea să nu fie dispus să se-nsoare cu o femeie divorţată.

Lillian râse din nou.

— Scumpo, atâta vreme cât am fi amândoi liberi, nu i-ar păsa de nimic. Mi-a dat-o clar de înţeles, azi-dimineaţă. Unde crezi că am întârziat atâta?

Jaime se gândi la Hal, cu stătuse aşteptând şi uitându-se la ceas, şi-i veni să pălmuiască faţa frumoasă şi nepăsătoare a femeii de lângă ea. Lui Liam voia să-i facă altceva. Acceptase ospitalitatea şi mâna întinsă a lui Hal, dar nu se codea să facă dragoste cu soţia acestuia, la nici douăzeci şi patru de ore de când ajunseseră acolo. Dragoste…? De ce să întineze cuvântul? Liam şi Lillian erau de aceeaşi teapă. Se meritau unul pe altul. Din partea ei, n-aveau decât, dar Hal? El merita mai mult de-atât.

— Îmi sugerezi să renunţ la el? întrebă ea trăgând de timp, deşi n-avea

idee în ce scop. Măcar un obstacol să fie înlăturat?

— Mai mult sau mai puţin… Lillian părea cam surprinsă.

— Trebuie să recunosc că ai un calm admirabil.

— Şi la ce te aşteptai, la zbierete isterice?

Îi stătea pe limbă să-i mărturisească adevărul, dar ceva o opri. Rămâneau prea multe amănunte neexplicate – de pildă, de ce Liam nu găsise de cuviinţă să-i dezvăluie el însuşi adevărul lui Lillian, după ce-şi dăduse seama cât de mult însemna pentru el. Doar dacă nu cumva partea aceea era invenţia lui Lillian. Îl adusese pe Liam acolo cu speranţa de a dezgropa morţii şi se părea că reuşise până la un punct. Însă chiar era Liam dispus să meargă mai departe? La asta numai el putea răspunde.

— Eu mă duc în casă, spuse ea scurt. Poate fi liber oricând doreşte.

E greu să-ţi faci o ieşire demnă din scenă când ai pe tine doar un costum de baie ud şi un prosop. Jaime se îndoia că reuşise. Dacă ar fi avut posibilitatea, şi-ar fi aruncat lucrurile în valiză, lăsându-l pe Liam să se descurce. De un lucru, însă, era sigură – n-avea să fie părtaşă la ceea ce se întâmpla între Liam şi Lillian. Cu prima ocazie, avea să i-o şi spună.

Capitolul 6

Când Jaime ajunse în camera ei, era aproape ora prânzului. Făcu unduş şi-şi luă o bluză imprimată, după care coborî scara. Liam se schimbase în pantaloni marinăreşti şi cămaşă. Avea părul încă umed de la duş. Râdea şi stătea de vorbă cu Hal, pe un ton şi cu o expresie care-o făcură pe Jaime să fie cât pe ce să-l acuze în faţă că trăda încrederea celuilalt. Lillian stătea în apropiere, atigându-i braţul cu al ei – întâmplător sau intenţionat? Era greu de spus.

— Tocmai am încheiat târgul, spuse Hal, văzând-o pe Jaime în uşă. Liam a ales sura.

— Mi-ar plăcea amândouă, spuse şi Liam, dar nu vrea. În zâmbetul lui Hal se simţi o anumită crispare.

— Poate mă voi hotărî nici că n-o mai vând pe murgă, la urma urmei. Nu-i într-o formă prea grozavă, dar cu ascendenţa ei, şi împerecheată cu un armăsar bun, încă mai poate făta mânji de valoare.

Masa nu fu plăcută deloc, cel puţin pentru Jaime. Hal tăcea, gânditor, nepărând să observe privirile pe care soţia lui i le tot arunca bărbatului de lângă ea. De fapt, nici Liam nu părea conştient de ele – sau le ignora intenţionat. Jaime nu se putea decide.

După-amiază, Hal propuse să ia cina la club, iar Jaime presupuse că simţea nevoia unei diversiuni. Se întreba dacă-l rodea regretul că vânduse iapa sură, sau altceva.

Pe la jumătatea serii, îi trecu prin minte că era posibil ca Hal să cunoască micile planuri secrete ale soţiei lui. Aceasta tocmai dansa cu Liam, şoptindu-i ceva la ureche.

— Hal, întrebă Jaime, cât timp vor dura pregătirile pentru transportul iepei?

Hal ridică din umeri.

— Vreo două zile, cred. Depinde cum intenţionează Liam să procedeze.

— Care e calea cea mai bună?

— Cu un avion particular de-aici până la New York, aş zice, apoi cu un transportor programat, până la Manchester.

— Va costa mult.

— Îndrăznesc să spun că-şi poate permite. Nu te măriţi cu un om sărac.

Vorbea pe un ton firesc, dar în linia gurii i se citea ironia.

— Banii au şi ei foloasele lor.

Îi surprinse privirea peste lampa de pe masă şi făcu un gest neaşteptat, de scuză.

— Iartă-mă, am fost nepoliticos.

— Dar crezi că de-asta mă mărit cu el, spuse încet Jaime. Pentru bani.

Hal o privi lung, cu un întreg amestec complex de emoţii în ochi.

— Nici nu ştiu ce să cred, spuse el în cele din urmă. Voi doi nu vă purtaţi ca un cuplu logodit. O dată sau de două ori, am fost gata să jur că-l urăşti.

„O dată sau de două ori… din atâtea ocazii!” reflectă Jaime cu înverşunare.

— Şi Liam? întrebă ea. El ce motive ai zice că are?

— Suntem alt gen de oameni. Vedem numai ceea ce vrem să vedem.

— Sau, uneori, ceea ce nu vreţi să vedeţi?

Privirea lui se îndreptă spre cuplul de pe ringul de dans, apoi reveni către Jaime, cu expresia schimbată.

— Jaime, nu ştii nici jumătate… murmură el obosit.

— Ştiu destul. Ţi-e teamă să n-o pierzi, nu-i aşa, Hal? Hal râse aspru, răguşit.

— Teamă? Vrei să ştii de ce m-am răzgândit, de fapt, şi am acceptat ca Liam să cumpere iapa? Speram să mă scape şi de ea. Desigur, nu mă aşteptasem să apari tu.

Jaime simţi că mintea i se golea de orice gânduri. Mai întâi una, acum cealaltă! îl privi lung, spunându-şi: bluffează.

— Nu te cred, spuse ea cu voce fermă. Şi nici tu nu crezi ce spui.

Hal se dezumflă dintr-odată, ca un balon spart. Pentru prima oară, pe chip i se citi clar vârsta.

— Aş vrea să fie aşa, spuse el. M-ar ajuta, cu siguranţă. Îi acoperi uşor mâna cu a lui.

— N-am vrut să spun ceea ce-am spus adineaori. Cred că a fost o scăpare. Problemele mele nu sunt aceleaşi cu ale tale.

„Ba sunt, dacă e şi Liam la mijloc”, vru Jaime să răspundă, dar se opri brusc. Nimic din tot ceea ce făcea el n-o privea pe ea. Peste o săptămână avea să scape, poate chiar mai repede, dacă Liam punea lucrurile în mişcare. Şi n-ar fi stricat s-o facă.

***

Când ajunseră înapoi la Rayburn, era târziu. Jaime şi Lillian refuzară ultimul păhărel înainte de culcare, lăsându-i pe cei doi bărbaţi să se relaxeze singuri. În camera ei, Jaime se pregăti să se culce, luând pe ea un şal şi aşezându-se, în aşteptarea lui Liam. Trebuia să-i vorbească – neapărat. Nici în ruptul capului nu accepta să mai stea cu mâinile-n sân, privind cum Hal era călcat în picioare.

Trecu aproape o oră până când auzi sunetul pe care îl aştepta. Traversă fără zgomot coridorul şi, după un moment de ezitare, bătu în uşa camerei lui Liam.

Când acesta îi deschise, Jaime văzu că era deja în halatul de baie, cu părul răvăşit. Un moment, stătu privind-o, cu expresia schimbându-i-se subtil.

— Cine te aşteptai să fie? întrebă ea uşor sfidător. Lillian? Buzele lui Liam se strânseră, în timp ce o apuca brusc de încheietura mâinii, smucind-o în cameră, după care închise uşa în urma lui.

— Nu ştiu de ce-ai venit aici, spuse el, dar n-am de gând să stau la bârfe

pe culoar.

O privi cu un zâmbet strâmb.

— Eşti gata să continui? Ştiu că nu te dai bătută prea uşor.

— Nicio grijă, replică Jaime. Doresc la fel de mult ca tine să scăpăm unul de altul pentru totdeauna.

Tăcu, trăgându-şi respiraţia, pentru a-şi potoli furia şi aşi aduna curajul.

— Ai face bine să expediezi iapa de-aici cât mai repede, dacă nu vrei ca Hal să afle ce se întâmplă.

Liam o privi cu ochii îngustaţi şi mâinile înfundate în buzunarele halatului.

— Şi ai fi atât de bună să-mi spui cam ce crezi că se întâmplă? întrebă el cu un calm înşelător.

— Tu şi Lillian.

— Da…?

Jaime îşi muşcă buza, începând să se simtă ridicol.

— Nu încera să te prefaci. Lillian mi-a spus cu totul altceva.

— Nici nu mă mir.

Liam nu se mişca, dar poziţia lui exprima o anumită ameninţare.

— Poate-mi spui şi mie ce anume.

— Mă aşteptam să negi. M-aş fi şi mirat dacă recunoşteai!

— Dacă nu termini cu declamaţiile, ca să treci la explicaţii, i-o întoarse încet Liam, ai să te-alegi nu cu o surpriză, ci cu cel mai mare şoc din viaţa ta! Ce naiba îţi închipui că am făcut?

— Azi-dimineaţă… Când aţi fost plecaţi la călărie… Ai… a spus că ai… făcut dragoste cu ea.

— Ei, nu mă-nnebuni! comentă Liam aproape amuzat. Şi cum am făcut?

Jaime îi aruncă o privire dezgustată.

— Nici măcar nu te jenezi, aşa-i? Puţin îţi pasă cum s-o fi simţind Hal! Sau poate tocmai asta te excită, gândul că ştie?! Ranchiuna moare greu, când o alimentează orgoliul rănit!

— Vorbeşte vocea experienţei? ripostă Liam cu o expresie calculată. Ştii, cred că azi-dimineaţă am avut dreptate. Nu ţi-ar strica o mamă de bătaie! Cel puţin, ţi-ar mai tăia din nas!

— Numai unul ca tine e în stare să recurgă la ameninţări! aruncă Jaime cudispreţ.

Liam făcu un pas spre ea, apoi se opri, clătinând din cap.

— Dacă aş începe, nu mâ-aş mai putea opri. De prea mult timp ai nevoie de-o papară…

Cu ochi lucitori, adăugă:

— Şi am o idee mai bună. De data asta, nu tu hotărăşti, ci eu – şi din alte motive.

În clipa când întinse mâinile spre ea, Jaime încremeni. Abia reuşi să facă un pas înapoi, spunând:

— Dacă te atingi de mine, am să urlu până trezesc toată casa! Să te văd cum o explici şi pe asta!

Liam râse sarcastic:

— N-ai să scoţi un sunet.

Şi avea dreptate. Jaime se pomeni complet amuţită, când o ridică pe sus, ducând-o spre pat. Culcată pe saltea, o simţi înclinându-se când Liam se lăsă alături, după care trecu deasupra ei, imobilizând-o cu tot trupul.

— Aş fi putut face asta şi-n alte nopţi, îi murmură el le ureche, numai că nu-mi place să fiu dus de nas!

Dinţii lui îi găsiră lobul, făcând-o să ţipe slab, printre dinţii strânşi. Senzaţia buzelor lui pe piele era delicioasă, provocându-i o reacţie involuntară şi imediată, pe care Jaime nu şi-o putu ascunde. Îi zgârie dosul mâinii cu unghiile, răsucindu-şi capul.

— Lasă-mă-n pace!

— Nu asta vrei, răspunse el, nu-s nici orb, nici insensibil. Haide, Jaime, lasă-te în voia simţurilor. Amândoi avem nevoie.

Vorbea încet, plimbându-şi gura peste gâtul ei, în jos spre piept, găsindu-i sânii, în timp ce-i descoperea.

— Chestia asta ne deranjează… Vreau să-ţi simt trupul, cald, moale, neted…

Mâinile lui îi cuprinseră talia, cu o atingere blândă şi în acelaşi timp autoritară.

— Ca mătasea… Numai mătase ar trebui să porţi pe tine… Mătase neagră pe pielea albă… Puritate înfăşurată în senzualitate – ceea ce excită cel mai mult un bărbat…

Îi ridicase capul spre al lui, căutându-i gura.

— Sărută-mă, la fel cum mai sărutat în prima noapte…

Jaime se supuse, cu puterile secătuite, despărţindu-şi buzele sub ale lui cu o potfă pe care nu şi-o putea stăpâni.

— Liam… şopti ea pe un ton rugător, fără să ştie ce-i cerea: să se oprească sau să continue. Liam…!

Niciunul dintre ei nu auzi uşa deschizându-se încet, nici foşnetul slab de mătase, când cineva se strecură înăuntru. Abia exclamaţia sufocată a lui Lillian îi readuse la realitate. Jaime simţi că se împurpura la faţă, în timp ce vedea peste umărul lui Liam ochii scandalizaţi ai celeilalte femei.

După ce se răsuci scurt, ca să vad cine venise, Liam nu mai făcu nicio mişcare. Chipul îi părea cioplit în piatră, cu fălcile încleştate.

— Ce naiba te-a apucat? se răsti el. Ieşi afară, Lillian. Ieş i imediat!

Lillian se întoarse fără o vorbă şi plecă, închizând uşa aproape fără niciun zgomot. Jaime se dezmetici, tremurând.

— O, Doamne… murmură ea, aproape cu unsuspin. Lasă-mă-n pace!

Mâinile care în urmă cu numai câteva momente îl atinseseră pline de dor şi poftă se crispară, cu pumnii strânşi, începând săi lovească pieptul.

— Pleacă de-aici!

Liam o apucă de încheieturi, ţinduindu-i mâinile pe pernă. Avea chipul hotărât şi ochii duri ca granitul.

— Termină! spuse el. Linişteşte-te! Jaime aproape că scuipă cuvintele:

— Afemeiat nenorocit, ce n-aş da să fiu bărbat – că te-aş omorî cu mâinile mele!

— Dacă erai bărbat, n-ai fi fost acum aici, replică el fără haz. Nu eu am chemat-o, proasto!

— Minţi!

— Nu mint!

O scutură de încheieturi, cu degetele înfipte în carne.

— Îţi spun clar că nu i-am cerut să vină!

Jaime făcu un efort suprem să se elibereze, iar când nu reuşi se lăsă să cadă pe spate, cu un suspin sugrumat.

— Atunci de ce-a venit? Asta să-mi spui!

— Fiindcă e la fel de înfumurată ca întotdeauna! răspunse el aspru. Unui orb îi e totuna dacă-i faci cu ochiul sau îi dai din cap.

Îl privi cu ochi mari, uitând un moment să se mai zbată.

— Ce vrei să spui?

— Nu te priveşte. Crede-mă numai pe cuvânt, ştiu ce vorbesc. Dumnezeu mi-e martor, am şi motive să ştiu…

— Nu te cred. Inventezi. Ai făcut dragoste cu ea azi-dimineaţă, de ce n-ai face şi acum?

— Azi-dimineaţă am sărutat-o, scrâşni el. Şi numai fiincă nu mi-a mai lăsat nicio scăpare. Las-o moartă, Jaime. Mai mult de-atât n-am să-ţi explic. N-are nicio legătură cu tine.

— Ne-a văzut adineaori – ceea ce înseamnă că are o legătură foarte importanmtă cu mine!

Jaime trase aer în piept, întretăiat, şuierător.

— Lasă-mă să mă ridic, Liam. Doar nu-ţi închipui că mă mai poţi ţine aici.

— Nu-mi închipui nimic, zâmbi el vag. S-ar putea spune că mia pierit cheful – pe moment. Dar nici nu-ţi la şansa să alergi la Hal cu ceea ce-ţi imaginezi tu că s-a întâmplat astă seară. Vreau să-ţi dai cuvântul.

— Ar însemna ceva pentru mine?

— În interesul tău! Ţi-l dai?

Jaime încuviinţă, iar când Liam îi dădu drumul se ridică în capul oaselor, privindu-l cu dispreţ.

— Oricum nu i-aş fi spui lui Hal nimic. E un om prea drăguţ ca să-l rănesc în halul ăsta.

— Sunt de acord. Şi-aşa are destule de îndurat.

— Ar face mai bine să divorţeze, continuă Jaime cu aprindere. Lillian nu simte nimic pentru el.

— Dar simte el pentru ea, săracul. Nimic nu e mai jalnic decât un bărbat atât de obsedat de o femeie încât nu poate s-o vadă aşa cum e.

— Şi tu ai reuşit? Acum patru ani, vreau să spun. După război, mulţi viteji se-arată!

— Ţi-am spus că nu sunt pregătit să discut problema asta cu tine.

Liam se ridică şi-şi trase halatul pe el, strângându-şi cordonul cu un gest smucit.

— Mai bine întoarce-te în camera ta.

— Nici n-am chef să mai stau aici!

Dându-se jos se pe pat, Jaime porni spre uşă cu paşi nesiguri, evitându-i ochii.

— Şi vreau să nu te mai apropii de mine. Niciodată!

— Te pot avea oricând vreau, declară el brutal. N-o face pe mironosiţa cu mine. Eşti la fel de incapabilă să-i spui nu unui bărbat, pe cât ar fi majoritatea bărbaţilor de incapabili să refuze ceea ce ai tu de oferit. Nu e vina ta, cred, aşa sunt făcute unele femei. În prima noapte, poate că m-aş fi lipsit, dar n-am de gând să mai aştept mult, crede-mă! Ba chiar, dacă te mai învârţi pe-aici, s-ar putea ca imediat să te răstorn din nou pe spate!

Albă la faţă ca o stafie, Jaime tremura din toate încheieturile.

— Chiar dacă aş fi cum crezi tu că sunt, îngăimă ea cu voce îngroşată, n-ai niciun drept să-mi vorbeşti aşa! De acord, adineaori mi-am pierdut capul. Nici nu e de mirare, se vede clar că ai multă experienţă. Dacă… dacă Lillian nu intra pe uşă, îndrăznesc să spun că până acum am fi terminat. N-aveam nicio şansă în faţa ta şi o ştii foarte bine.

Vocea îi suna tot mai frântă, în ciuda eforturilor ei de a se stăpâni.

— Numai că, da-dacă mergeam mai departe, te aştepta o… o surpriză… Un bărbat îşi poate da seama când e primul, nu… nu-i aşa?

Tăcerea fu lungă şi grea. Liam se uita la ea ca şi cum atunci ar fi văzut-o prima oară cu adevărat, cu ochii îngustaţi şi pătrunzători pe chipul imobil. Apoi, încet, asprimea i se risipi, înlocuită de o expresie de regret amar în amestec cu altceva, mai greu de descifrat. Întinse mâinile şi o trase din nou spre el, dintr-odată blând, rezemându-şi obrazul de părul ei. Jaime îl auzi oftând.

— Jaime, spuse el, iartă-mă. Am fost nedrept cu tine. Ce pot spune mai mult?

— Mi-e de-ajuns dacă mă crezi, răspunse ea, cu vocea înfundată în umărul lui. Crede-mă doar şi atât, Liam.

După un moment, Liam o întrebă:

— E chiar atât de important să te cred? Pentru tine, vreau să zic.

Nu putea fi decât sinceră.

— Da.

— De ce?

— Fiindcă… Nu ştiu de ce.

Liam o îndepărtă puţin, privindu-i faţa cu aceeaşi expresie scrutătoare.

— Compensaţia după pierderea lui Tris? N-ar fi pentru prima oară când se întâmplă aşa ceva. De-atunci, am petrecut mult timp împreună.

— Nu ştiu, repetă ea. Cinstit, Liam, nu ştiu ce simt. Mă…

De cele mai multe ori, mă faci să te urăsc.

— Dar nu atât de mult încât să nu mai vrei să fac dragoste cu tine, spuse el, cu uşoară mirare. Mă doreşti, nu-i aşa, Jaime? Mai dorit şi la New York.

Zâmbi amar.

— Şi ai fost cât pe ce să reuşeşti.

— Atâta doar că ţie nu-ţi place să fii dus de nas.

— Asta, fiindcă am crezut sincer că nu eram decât cel mai recent bărbat dintr-un şir întreg. Oricărui bărbat îi place să creadă că e deosebit, nu unul, acolo, din mulţime. Şi, în materie de reacţii, nici tu nu dai tocmai impresia că ai fi uşă de biserică.

— Am douăzeci şi patru de ani. Şi nu încerc să spun că n-aş mai fi vrut niciodată să fac dragoste cu cineva, ci numai că n-am ajuns atât de departe. Singurul bărbat care mi-ar fi putut străpunge toate baricadele n-a încercat niciodată cu adevărat.

— Tris.

Era o afirmaţie, nu o întrebare.

— Şi ştim amândoi de ce n-a încercat niciodată. Mă bucur că a avut atâta consideraţie.

Tăcu unmoment, continuând s-o studieze.

— Acum ce mai simţi pentru el?

— Nimic, recunoscu ea. Totul s-a stins. Şi totuşi, l-am iubit, Liam, ştiu că l-am iubit!

— Cred că e posibil ca dragostea să treacă la fel de repede pe cât apare. El unul, cu siguranţă, ţi-a oferit destule motive.

— N-a fost vina lui.

— Cum să nu fie vina lui?! Ar fi trebuit să aibă curajul să se ducă după Susan, cu mult timp înainte, nu să caute în jur o înlocuitoare. A fost nedrept faţă de tine.

— Poate că da, dar acum pot înţelege mai bine ce-a simţit. Jaime se foi în loc, nedorind să se desprindă din braţele lui dar ştiind că n-avea încotro.

— Ar fi mai bine să plec.

— Vrei să pleci? o întrebă el încet. Dacă ţi-aş cere să te culci cu mine acum, ai face-o?

Lui Jaime i se strânse inima.

— Aş vrea, spuse ea cu sinceritate. Dar n-ar fi de ajuns, nu-i aşa?

— Acum câteva minute, era de ajuns.

— Numai fiindcă nu m-ai mai lăsat să gândesc limpede. Liam zâmbi uşor.

— Asta ar fi singura cale ca să te am?

— Nu.

Îl privi drept în ochi, încercând să-i ghicească gândurile.

— N-am putea să lăsăm lucrurile aşa cum sunt şi să vedem ce se întâmplă?

— Îmi ceri cam mult.

O trase din nou spre el, strângând-o la piept.

— Te doresc, Jaime. Dacă şi tu mă doreşti pe mine, de ce n-am profita?

— Nu… pot… şopti ea. Te rog, Liam…

— Din cauza lui Lillian?

Nu aceasta era pricina, dar Jaime se agăţă de ea, în lipsa altei explicaţii.

— Trebuie să fi avut măcar vreun motiv să creadă că voiai să vină la tine în seara asta.

Unmoment, Liam rămase nemişcat, apoi o îndepărtă de el, privind-o în ochi.

— Asta-i o condiţie ca să-ţi vorbesc despre ea?

— Nu, nu e nicio condiţie. Dacă nu vrei să vorbeşti, n-o faci şi gata. Oricum, adăugă Jaime cu falsă convingere, tot n-aş rămâne cu tine. Nu sunt pregătită să am o aventură.

— De ce ţi-e frică? o întrebă el pe un ton blând. S-ar putea să nu fie doar o aventură oricare alta. Dă-mi voie să-ţi spun ceva, Jaime. Acum doi ani, o dată mi-a captat atenţia fiindcă avea ceva care mă atrăgea, indiferent de ceea ce făcea atunci – sau de ce credeam eu că făcea. Când Tris te-a aus la Oakleigh, am simţit din nou acea atracţie, fără s-o asociez imediat cu seara aceea din Annie. Iar asta m-a împiedicat şi mai mult să te accept ca lodognică a lui. Apoi, când mi-am amintit…

Se întrerupse, clătinând din cap.

— Parcă i-ai fi arătat o cârpă roşie unui taur. Chiar dacă Susan nu se întorcea, tot v-aş fi despărţit. Sau, dacă nu, poate m-aş fi întrecut pe mine însumi, încercând să-mi seduc viitoarea cumnată.

Jaime îl privea cu ochi mari şi contrariaţi, ca un copil care încearcă să

descifreze un rebus.

— N-ar fi fost în stare.

— Ba aş fi fost. Ştii, toată situaţia asta are un aer de inevitabilitate. Ne-am reîntâlnit cu un anumit scop. Nu crezi în destin?

Dintr-odată, buzele ei se strânseră.

— Nu cred că există lucruri inevitabile. Întotdeauna îţi rămâne posibilitatea de a alege.

— Atunci, alege calea dorită de mine. Viaţa e prea scurtă ca să stai aşteptând să vezi ce-o să se mai întâmple. Cine poate şti că de-aici nu vom ajunge la o relaţie de durată? Există toate şansele.

Glasul îi deveni mai profund, mai convingător.

— Jaime, vreau să fac dragoste cu tine. În momentul de faţă, nu-mi doresc nimic mai mult decât asta. Vino în pat, iar mâine o să vedem ce va mai fi.

O sărută din nou, prelung, stăruitor. Jaime simţi cum flăcările i se înteţeau iar în trup şi îl sărută la rândul ei, cu un fel de disperare, în timp ce Liam îi scotea şalul, oprindu-se numai când degetele lui ajunseră sub bretelele cămăşii de noapte, pe care încercau să le tragă în jos.

— Liam, iartă-mă… şopti ea. N-are niciun rost, nu pot!

Îi acoperi repede mâinile cu ale lui, oprindu-i mişcarea, abia îndrăznind să-l privească în faţă.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Cu buzele strânse şi ochii învăpăiaţi. Liam o apucă atât de strâns încât o făcu să ţipe de durere.

— De ce jocuri te ţii? Ba vrei, ba nu vrei…? Ce naiba să mai înţeleg?

— Ştiu, răspunse Liam. Îmi pare rău, nu-ţi pot explica. Adăugă, nefericită:

— Aş vrea să pot uita de orice altceva, aşa cum puteţi voi, bărbaţii. Dar, în clipaasta…

— În clipa asta, o întrerupse el îndârjit, cred că am toate scuzele ca să mi te însuşesc.

O apucă de sub bărbie, ridicându-i capul astfel încât să-l privească în ochi.

— Aşa aş rezolva totul, nu? Aş înlătura vinovăţia, eliminând posibilitatea de a alege. Asta vrei?

— Nu!

Jaime abia mai putea respira, sugrumată de degetele lui.

— Ştiu că merit ceea ce spui, dar nu asta e soluţia.

— Ar putea fi pentru mine. Te-aş face să…

Se întrerupse şi-i dădu drumul brusc, întorcându-i spatele.

— Mai bine pleacă atâta timp cât mai poţi. Muşcându-şi buzele, Jaime murmură rugător:

— Liam…

Îi văzu fălcile strângându-se atât de tare, încât muşchii gâtului îi ieşiră în relief.

— Jaime, spuse el, dacă nu ieşi de-aici nu ştiu ce-ţi fac!

Toate au o lumită!

Deodată, furia i se risipi, lăsând în urma ei numai o mare oboseală…

— Hai, ieşi, continuă. Mai bine mă mulţumeam cu Lillian.

— Deşi o dispreţuieşti? Buzele lui Liam se crispară.

— Când am spus eu asta?

— N-ai spus-o…

Jaime începu să-şi caute cuvintele.

— Poate că… e doar o dorinţă a mea… Nu pot admira o asemenea… persoană. Ştiai că plănuieşte să divorţeze de Hal ca s a se poată mărita cu tine?

Sprâncenele lui se înălţară.

— Ţi-a spus ea asta?

— Azi-dimineaţă. Părea convinsă că şi tu doreai să-ţi regăseşti libertatea, deci deduc că nu i-ai spus adevărul despre noi.

— Şi imediat ai bănuit că te-am adus aici numai ca să adorm suspiciunile lui Hal, dacă avea vreunele…

În glasul lui se simţea ironia.

— Ai ghicit greşit. Recunosc că am minţit puţin cu privire la motivele pentru care te-am chemat cu mine. Nu de un paravan aveam nevoie, ci de o pavăză. Crezi că n-am recunoscut mâna lui Lillian în oferta lui Liam de a-mi vinde iapa? Nu e prima oară când încearcă să mă atragă lângă ea, de când s-a căsătorit. Numai că nu ştie când să se oprească, asta e tot.

Făcu o scurtă pauză.

— Dacă tot nu pleci, mai bine ia-ţi halatul pe tine. Nu mă ajuţi deloc

stând aşa în faţa mea.

Jaime se aplecă şi-şi ridică halatul, încingându-şi-l repede cu cordonul.

— Îmi pare rău, spuse ea roşind.

— Da, ştiu. Şi mie.

Liam scoase o ţigară din tabachera de pe masă, şi-o aprinse şi o privi pe Jaime prin norii de fum.

— Poate ar fi mai bine să ştii toată povestea. Aşa, vom fi trei care ştim adevărul. Când am cerut-o pe Lillian de soţie, ştiam că nu eram nici pe departe primul bărbat din viaţa ei, dar eram destul de îndrăgostit ca să cred că, fiind ultimul, îmi voi scoate pârleala.

Zâmbi amar.

— N-a mers. Nu era în stare să lase bărbaţii în pace – nici măcar pe Tris. Până la urmă, Tris a trebuit să-mi spună, fiindcă nu mai suporta. Oricum, atâta mi-a fost de ajuns ca să termin. Din păcate, în acea perioadă Hal tocmai venise în vizită la Oakleigh, aşa că am aşteptat până după plecarea lui. Nu peste mult, Hal m-a anunţat că se hotărâseră să se căsătorească, în timp ce Lillian stătea lângă el, sfidându-mă să scot o vorbă.

Tăcu un moment, privind cu o expresie cinică jarul ţigării.

— Ştia că n-aş fi făcut-o. Mă îndoiesc că Hal m-ar fi crezut, dacă încercam să-i explic cu cine avea de-a face. Aşa că, iat-o aici. La prima vedere, aş zice că de patru ani încoace a făcut din viaţa lui Hal un adevărat iad. Cunoscând-o aşa cum o cunosc, aş putea să-ţi spun cu care bărbaţi s-a culcat din grupul de aseară.

La fiecare pe care l-a avut se uită cu un aer posesiv aparte.

— Da, spuse încet Jaime, am observat. Liam ridică din umeri, fără ranchiună.

— Oricum, acum ştii totul. Evident, n-am vrut să-ţi spun toată povestea asta când ţi-am cerut să vii cu mine, aşa că am jucat pe cartea mândriei. M-am gândit că asta-ţi putea atinge o coardă sensibilă, din moment ce tocmai primiseşi o lovitură.

— Şi ai reuşit, recunoscu Jaime. Chiar am recunoscut că te judecasem greşit.

— Şi-apoi, am mai avut un alt motiv, continuă el cu un uşor zâmbet. Dar se pare că nici pe planul ăsta n-am ajuns prea departe.

— Vrei să spui că intenţionai să te culci cu mine în timpul călătoriei?

— Speram, o corectă Liam. Dar se pare că mi-am făcut speranţe deşarte.

— Într-adevăr, confirmă ea cu un nod în gât. Complet deşarte. Şi-acum ce-ai de gând să faci cu Lillian?

— Nimic. Cu un dram de noroc, peste două zile vom pleca de-ici.

— Şi eu sper.

Jaime tăcu un moment.

— Mă bucur că mi-ai spus. Personal, cred că femeia asta are nevoie de ajutor.

— Teamă mi-e că asta e problema lui Hal.

Liam stinse brusc ţigara în scrumieră, apoi o privi din nou pe Jaime.

— Jaime, vino aici, o chemă, încet.

— Nu, răspunse ea, strângându-şi mai tale şalul pe trup. A doua oară, nu. Acum mă duc înapoi în camera mea.

— Fără nicio obligaţie. Îţi promit.

— N-am încredere în tine.

Porni spre uşă, iar inima începu să-i bată mai puternic când Liam trecu în faţa ei, blocându-i drumul.

— Liam, n-are niciun rost. N-am să mă răzgândesc. În voce i se simţea o anumită disperare.

— Lasă-mă să trec şi gata.

— Nu voi încerca să te fac să te răzgândeşti. Vreau doar să te ţin în braţe câteva clipe, atâta tot.

— Nu va fi doar atât şi-o ştii foarte bine, protestă Jaime, dar nu evită braţele care se întindeau spre ea, cuprinzând-o, cu capul rezemat de umărul lui. Ţi-am spus că nu pot face faţă unei aventuri.

— Şi dacă am lua-o de la început? Amândoi am fost sub efectul unei neînţelegeri, zâmbi Liam. Cine ştie, poate chiar vom ajungem să ne placem.

— Nu văd ce rost ar avea.

Jaime se străduia din răsputeri să nu se lase afectată de atingerea lui.

— Relaţia asta nu poate avea niciun viitor.

— De ce? Din cauza lui Tris?

După un moment de tăcere, Liam continuă:

— Hai ca pe asta s-o lămurim când va sosi momentul. În regulă?

— În regulă, răspunse Jaime pe un ton neutru.

Când Liam o sărută, făcu un efort să nu reacţioneze prea pătimaş,

conştientă că nu era nevoie de prea mult ca s-o facă să cedeze.

Dacă Liam simţi acest lucru, nu făcu nicio încercare de a profita, lăsând-o imediat să se retragă, cu buzele arcuite amar.

— Ne vedem mâine. De-acum încolo, şederea nu va mai fi prea plăcută – o să aibă grijă Lillian.

— Şi toate astea, spuse Jaime cu vocea întretăiată, numai pentru un cal!

— Un lucru pe care numai un alt iubitor de cai l-ar înţelege. Liam îi deschise uşa.

— Vise plăcute.

Peste câteva momente, în patul ei, Jaime încercă să-şi pună gândurile în ordine. Liam o făcea să se simtă cum niciun alt bărbat nu mai reuşise, de-atâta lucru era sigură. Dar se puteau aceste sentimente transforma în ceva mai profund?

Răspunsul îi striga în faţă. Da, fiindcă începuseră deja. O ştia încă de la New York.

Capitolul 7

A doua zi, Lillian nu-şi făcu apariţia. Jaime şi Liam rămaseră pe hipodrom până la sfârşitul curselor, deşi după Rebel Lad, care câştigase cursa, conform aşteptărilor, nu mai participa niciun cal de-al lui Hal. Acesta era expansiv, jubila fericit de victorie şi jura că Jaime îi adusese noroc.

— Nu văd cu ce a contat prezenţa mea, protestă ea râzând. Oricum erai sigur că avea să câştige!

— Eram sigur că e cel mai bun concurent, o corectă Hal, dar asta nu însemna obligatoriu că ar fi şi câştigat.

— Şi m-ai lăsat să pariez pe el! Ruşine să-ţi fie, Hal! Ochii lui Hal licăriră.

— Dacă pierdea, te-aş fi despăgubit. Viaţa nu merită să fie trăită, dacă nu eşti pregătit să mai şi rişti din când în când. Ce părere ai, Liam?

Umerii laţi ai lui Liam se înălţară scurt. Nu întoarse capul, când răspunse:

— Depinde care sunt surţii.

Pauza fu suficient de scurtă pentru a părea aproape inexistentă.

— Văd că toate sunt în regulă, aşa că voi închiria cursa charter pentru poimâine.

Hal se arătă dezamăgit.

— Credeam că veţi sta cel puţin o săptămână. Jaime, încă nu vrei să pleci, nu-i aşa? E prima ta călătorie aici. Nici nu merita să vii, numai pentru trei zile!

Liam întoarse capul spre Jaime, cu sprâncenele înălţate.

— Vrei s a mai st a m?

Era nedrept să lase aşa decizia în seama ei, îşi spuse Jaime. Dacă refuza, ar fi dat impresia că nu-i plăcuse ospitalitatea lui Hal. Preferă să aleagă o cale de compromis.

— Ei, ar fi plăcut, spuse ea, dar îmi dau seama că vrei ca iapa să ajungă acasă cât mai curând posibil.

— Aiurea! exclamă Hal. Oricum nu intră în călduri până luna viitoare. Aveţi timp destul.

Luă tăcerea ei drept încuviinţare şi îl apucă pe Liam de umăr.

— Deci, ne-am înţeles.

***

Când ajunseră la Rayburn, era trecut de ora cinci. În hol îi întâmpină un valet negru, cu chipul, de obicei vesel, acum tulburat, care-i dădu lui Hal un plic, vorbindu-i încet.

Atitudinea lui Hal în timp ce privea câteva momente plicul, înainte de a-l deschide, îi aminti lui Jaime de propriile ei reacţii din ziua când Tristan îi trimisese acea scrisoare prin intermediul fratelui său. Apoi Hal rupse plicul cu un gest grăbit şi parcurse din ochi cele câteva rânduri scrise pe foaia de hârtie, iar pe chip i se aşternu o expresie mată, aproape pierdută.

— A plecat, spuse el fără nicio intonaţie. Lillian m-a părăsit.

Ochii i se îndreptară spre Liam, apoi spre Jaime, fără să-i vadă, în timp ce umerii i se prăbuşeau, cu un aer învins.

— Scuzaţi-mă, vă rog. Am ceva de făcut.

Când Jaime schiţă un mic gest involunar de a-l urma, Liam o apucă de braţ.

— Lasă-l, spuse el cu glas aspru. Numai de compasiune n-are nevoie acum.

— De fapt, nici n-aveam nimic în minte, recunoscu ea cu voce gâtuită,

făcând o mişcare de neputinţă. Nici nu prea avem ce să-i spunem, nu-i aşa? Ce lucru îngrozitor a putut să i se întâmple!

— Era inevitabil, mai devreme sau mai târziu. O ştia şi el. Jaime îi aruncă o privire piezişă, observându-i expresia înăspritã.

— Crezi că incidentul de aseară a determinat-o să se hotărască mai curând?

— Poate, deşi ar fi fost mai caracteristic pentru ea să caute o cale de a se răzbuna pe noi doi.

Buzele i se răsfrânseră.

— Lillian nu acceptă să stea la coadă.

— Nu! exclamă Jaime cu o voce lezată. Faci ca totul să pară atât de… ieftin!

— Eu fac să pară ieftin? întrebă Liam cu subînţeles, făcând-o să roşească.

— Înţelegi ce-am vrut să spun. Ceea ce s-a întâmplat aseară a fost…

— Aseară nu s-a întâmplat nimic. Dacă ţii bine minte, te-ai eschivat.

Jaime îl privi lung, nesigură pe sine. În adâncurile ochilor lui cenuşii se z ărea o licărire ciudată, pe care n-o putea înţelege. Vru să-l întrebe despre ce era vorba, dar nu-şi găsea cuvintele. Preferă să spună:

— Crezi că se va duce după ea?

— Hal? Mă îndoiesc. Aş spune că e un om căruia i-a ajuns pân-aici.

O privi un moment.

— Poate ar fi mai bine să ne scurtăm vizita, acum că s-a întâmplat povestea asta.

— Nu crezi că, în unele feluri, ar putea fi mai rău pentru el? întrebă repede Jaime. Vreau să zic, după ce şocul iniţial va trece, o să aibă nevoie de compania cuiva, ca să-l mai scoată din ale lui. Cel puţin…

— În cazul ăsta, ar fi mai bine să rămânem, replică scurt Liam. Mă duc sus să mă schimb. Ne vedem mai târziu.

Jaime rămase pe loc, privind după el cu inima grea, în timp ce urca scara. Se vedea clar că spusese un lucru nepotrivit, dar ce altceva ar fi putut spune? Ar fi fost nu numai crud, ci şi nesimţitor, să-l lase pe Hal singur în asemenea momente.

***

În timpul serii, Hal făcu toate eforturile să pară stăpân pe sine. Se

retraseră cu toţii la unsprezece. Jaime sperase ca Liam să schiţeze vreo mişcare spre reînnoira relaţiei dintre ei, când ajungeau la etaj, dar el nu spuse decât atât:

— Noapte bună.

Adunându-şi curajul, Jaime îl chemă pe nume. Liam se întoarse din nou spre ea, privind-o nedumerit.

— Da?

— S-a… întâmplat ceva? întrebă ea cu un efort. Eşti supărat că am propus să mai rămânem?

Gura lui se arcui ironic. Ridicând din umeri, răspunse doar atât:

— Sunt obosit. I se poate întâmpla oricui. Mai cere-mi-o mâine seară şi s-ar putea să-ţi stau la dispoziţie.

Şi plecă, înainte ca Jaime să poată articula un răspuns. Nu că ar fi fost prea multe de spus.

***

Îi era imposibil să adoarmă. După două ore de frământări, recunoscându-se învinsă, Jaime coborî în bibliotecă. Aceasta conţinea sute de cărţi, poate că, dacă vreuna îi capta interesul, reuşea să şi-l scoată pe Liam din minte.

Când deschise uşa şi întinse lumina spre comutator, Jaime încremeni, consternată, văzând că fotoliul pivotant de lângă fereastră se răsucea spre ea, dezvăluind un om aşezat.

— Cine e? întrebă tăios Hal.

Imediat, însă, ochii lui, deprinşi cu întunericul, o recunoscură.

— Jaime?

— Da. Iartă-mă, Hal, nu ştiam că erai aici. Voiam doar… o carte.

— N-aveai somn? murmură el pe un ton surd. Nici eu. Vino să-i ţii de urât câteva minute unui bătrân.

— Nu eşti bătrân, Hal, replică ea, apropiindu-se încet. Nu eşti atât de bătrân încât să poţi spune că eşti bătrân.

— Aşa mi-a spus. Mi-a scris că s-a sărutat să fie nevasta unui bătrân.

Părea obosit şi complet prăbuşit.

— Vrea să divorţăm.

Lui Jaime îi era greu să găsească un răspuns adecvat.

— Ai idee unde s-a dus? întrebă ea după un timp. Hal clătină din cap.

— Nu mi-ar fi greu să-i dau de urmă. Dar nu asta e problema. Oricum nu s-ar mai întoarce.

— Ar putea fi nevoită, în ultimă instanţă.

— Din motive financiare, vrei să spui? Improbabil. Acum câtva timp, am trecut pe numele ei o sumă mare. E o femeie bogată, se va putea întreţine singură.

— Asta înseamnă că vei divorţa?

— Înseamnă că voi consimţi la un divorţ. Mă îndoiesc că m-ar lăsa s-o dau în judecată, chiar dacă aş vrea. Ştiu că aş avea destule probe – nici eu n-am fost orb, în ultimii ani, am preferat doar să închid ochii. M-am învinuit pe mine însumi pentru că avea nevoie de alţio bărbaţi, deşi mare lucru nu puteam să fac. Oricât de mult te-ai strădui, hormonii îţi slăbesc, sau se schimbă, sau… ce-or fi făcând ei acolo. Nu sunt în niciun caz impotent încă, dar…

Se întrerupse, frecându-şi bărbia cu o mână.

— Iartă-mă, te fac să te simţi prost.

— Nu, deloc, răspunse încet Jaime. Hal, nu ai decât cincizeci şi nouă de ani…

— Aproape şaizeci.

— Bine, atunci, aproape şaizeci. Îmi dau seama că ritmurile tale biologice încep să încetinească, dar cred că şi mintea se adaptează. N-are încotro. Natura nu poate fi chiar atât de crudă!

— Cred că aici ai dreptate.

Un moment, Hal o privi cu o expresie greu de definit.

— De fapt, vrei să spui că n-ar fi trebuit să mă însor cu o femeie mult mai tânără decât mine.

— Nu tomai…

Jaime făcu o pauză, apoi se hotărî să-i vorbească deschis.

— Cred că te-ai însurat cu genul nepotrivit de femeie tânără – o femeie care n-a putut să-şi adapteze propriile necesităţi.

— Şi care nici măcar n-a încercat, fiindcă nu mă iubea. Mâinile i se încleştaseră pe braţele fotoliului; îşi ţinea ochii închişi.

— Ar fi trebuit să găsesc o fată ca tine, Jaime, o fiinţă care are capacitatea de a înţelege.

Pe chipul lui cu trăsături dure, gura îi arăta straniu de vulnerabilă.

— Crezi că tu ai fi putut iubi un bărbat cu treizeci de ani mai bătrân?

Instinctiv, Jaime se apropie şi-i atinse uşor buzele cu ale ei. Voia să-l încurajeze pe un om a cărui încredere în sine ajunsese la cota cea mai joasă.

Reacţia lui îi depăşi aşteptările. Dintr-odată, Hal o cuprinse în braţe, răspunzându-i la sărut cu o intensitate aproape febrilă. Jaime încercă să se desprindă din îmbrăţişare, când deodată lumina din tavan se aprinse brusc, şocând-o.

În uşă stătea Liam, cu chipul atât de dur încât Jaime tresări doar privindu-l. Era îmbrăcat în halat; se părea că-şi jucau toate scenele importante în ţinută de culcare, îşi spuse Jaime cu o ironie fugară, în timp ce se ridica.

Hal vorbi primul, ridicându-se şi el, cu o expresie răvăşită.

— Nu e ceea ce pare, spuse el. Crede-mă, Liam! Am impresia… că mi-am pierdut capul.

— N-ai fi primul.

Mâna lui Liam rămăsese pe comutator. Şi-o coborî, strângând vizibil pumnul.

— Când e vorba de subminarea principiilor, nu există pereche în lume!

— N-a fost vina lui Jaime.

— Nu? N-am prea văzut-o zbătându-se.

— Îţi spun eu că n-a fost aşa, insistă Hal disperat. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, încearcă să înţelegi. Eram aici, singur, simţindu-mă destul de deprimat, după cum lesne-ţi poţi da seama, când a intrat Jaime. Aveam nevoie de o fiinţă căreia să-i vorbesc. M-a ascultat, atâta tot. Restul… s-a întâmplat de la sine. Zi că m-am agăţat ca înecatul de un pai, dacă vrei.

— Ştiu prea bine ce am de zis, replică rece Liam. Nu te condamn, Hal. Logodnica mea poate fi foarte convingătoare, când îşi pune mintea.

— Nu sunt logodnica ta!

Cuvintele îi scăpaseră lui Jaime înainte de a apuca să se gândească. Se întoarse spre Liam, nepăsându-i de furia care lucea în ochii lui.

— De ce nu-i spui adevărul despre noi? Motivul pentru care mai adus aici, cu tine.

Nu-i aşteptă răspunsul, întorcându-se spre bărbatul mai vârstnic care stătea lângă ea, uluit.

— Am fost un paravan, atâta tot. Liam dorea iapa aia, dar n-avea chef de avansurile lui Lillian, aşa că mi-a cerut să joc rolul de logodnică. Prin urmare, după cum vezi, nu ai motive să te temi că ceea ce s-a întâmplat acum va avea

vreun efect asupra relaţiei noastre. Ba chiar, ar fi trebuit să-l liniştească, prin aeea că i-a confirmat o convingere fundamentală.

Hal se uita de la unul la altul, cu emoţii amestecate.

— E adevărat? îl întrebă el pe Liam.

— Până aici, da.

Liam îşi revenise repede. Cu chipul lipsit de orice expresie, adăugă:

— Dar asta nu schimbă cu nimic situaţia. Eu am adus-o aici. Răspund de faptele ei.

O privi pe Jaime, iar faţa i se înăspri din nou.

— Ceea ce am să-ţi spun ţie, prefer să spun între patru ochi.

— Dacă e ceea ce cred eu, poţi considera că ai spus deja, ripostă Jaime cu o privire la fel de dură. Hal, îmi pare tău că te-am amestecat în toată povestea asta, dar Liam crede că mi-a venit ideea să mă reped în locul lui Lillian. În situaţia care s-a creat, cred că şi tu eşti de acord că e bine să plecăm cât mai repede.

Porni spre uşă, cu o expresie care-l sfida pe Liam s-o oprească. Acesta nu făcu nicio încercare, dându-se la o parte pentru a-iface loc să treacă.

În timp ce urca scara, Jaime îl auzi pe Hal spunând ceva, apoi răspunsul lui Liam, dar ajunsese prea departe pentru a le distinge cuvintele. Furia şi mândria care o susţinuseră până atunci începeau să se năruie, lăsând-o sfâşiată de durere.

Fu mulţumită când ajunse în sanctuarul camerei ei. Abia atunci îşi dădu seama că nu apucase să ia nicio carte. Nu că ar mai fi contat cu ceva. Oricât de mult ar fi citit, nu-şi mai putea alunga din minte cele întâmplate.

Capitolul 8

Ar fi trebuit să ştie, desigur, că Liam nu se mulţumea cu atât. Intră fără a se deranja să bată la uşă, după numai câteva minute, în timp ce Jaime zăcea cu privirea în tavan, încercând să-şi pună gândurile în ordine.

— Ce vrei? întrebă ea răstit.

— Adevărul.

Liam se aşeză pe marginea saltelei şi-i luă bărbia în mână, întorcând-o cu faţa în lumină.

— Ştiai că Hal era jos când ai coborât?

Pe Jaime o străbătu un val de furie. Îşi smulse bărbia din mâna lui, dar nu se putu ridica.

— Ştii, replică ea, m-am săturat de toate suspiciunile astea ale tale! N-ai decât să crezi ce vrei, Liam, mie oricum nu-mi mai pasă. Şi ia şi inelul ăsta cu tine când pleci, nu mai am nevoie de el.

— Răspunde-mi!

— Nu, spuse ea sec. Nu-ţi datorez nicio explicaţie. Nimic nu-ţi datorez. Am făcut lucrul pentru care m-ai adus aici şi cu asta am terminat.

— Ba n-ai terminat deloc, ripostă el ameninţător. Deloc n-ai terminat. Am spus că intenţionam ca în călătoria asta să te aduc în patul meu.

— Nici nu mă gândesc!

— Mai vedem noi.

Liamse ridică şi-şi scoase halatul, aruncându-l la picioarele patului. Pe dedesubt purta doar pantalonii de pijama, iar Jaime văzu că părul de pe piept i se întindea până sub betelia acestora. Încercă să se ridice, dar Liam fi mai rapid, strecurându-se în pat şi cuprinzând-o în braţe.

Împotrivirea nu era doar zadarnică, ci ar fi fost chiar excitantă, îşi spuse Jaime. Chiar asta voia Liam, s-o aducă într-o asemenea stare de agitaţie. Îşi impuse să rămână absolut nemişcată, stăpânindu-şi torentul imediat şi involuntar de plăcere care o năpădi când Liam îi acoperi gura cu a lui. Orice-ar fi făcut el, era hotărâtă să nu protesteze, să nu se mişte. Să nu-l încurajeze în niciun fel. Dar nu-i ea uşor.

Trecu un timp până când Liam se recunoscu învins. Cu o exclamaţie înăbuşită, se retrase. Mai stătu pe spate câteva clipe, privind spre tavan, apoi lăsă să-i scape un hohot de râs scurt, sec.

— Iron Maiden în persoană, comentă el. Ce-i al tău i-al tău, ai o voinţă fără pereche.

Jaime expiră într-un oftat prelung, subţire, începând să se relaxeze.

— Nu mă las folosită, spuse ea. Iar acum, te rog să ieşi. Liam se săltă într-un cot, privind-o.

— De ce? întrebă el. Unele reacţii oricum nu ţi le poţi ascunde.

— Mi-ar fi şi greu să-l păcălesc pe un expert, răspunse Jaime. Ajunssese în pragul lacrimilor.

— Pleacă şi gata, Liam, te rog.

Liam nu se clinti. Când vorbi din nou, tonul îi era diferit, aproape rugător.

— Doar o vorbă e necesară. Spune-mi că Hal nu-ţi trezeşte niciun interes, şi al să te cred.

— Pentru cât timp? Până când se va întâmpla altceva care să-ţi trezească suspiciunile bolnave? Regret, dar nu suport o asemenea incertitudine.

— La fel cum nici eu n-aş suporta o a doua Lillian, replică el aspru. Am venit aici fiindcă speram să ne înţelegem cu vorba. Şi când colo, te-am găsit dăruindu-i lui Hal tot ceea ce-i va lipsi după plecarea nevestei – sau, cel puţin, aşa mi-ai dat mie impresia. Dacă există altă explicaţie, sunt mai mult decât dispus s-o ascult.

— Şi dacă ţi-aş spune, tot n-ai înţelege.

Jaime aruncă pătura la o parte şi-şi coborî picioarele pe podea, luându-şi şalul.

— Nu ai capacitatea de a înţelege prin ce trece Hal, aruncă ea peste umăr. Tu nu vezi altceva decât un bărbat pe care l-a părăsit nevasta. Probabil chiar crezi că-i e mai bine acum, c-a scăpat de ea.

— Într-adevăr, confirmă Liam ridicându-se cu capul oaselor. Ca să folosesc un termen ieşit din uz, l-a încornorat destul.

— Ştia asta şi o accepta. Cum îşi poate opri un bărbat nevasta să-l batjocorească, altfel decât dând-o pe uşă afară? Cu o femeie ca Lillian, aşa ceva n-ar fi mers, şi o ştii foarte bine. Ai ştiut-o şi acum patru ani. Oricum, Hal nu e genul care să recurgă la măsuri extreme.

— Se pare că ai ajuns să-l cunoşti la perfecţie, în doar câteva zile.

— Poate că am o sensibilitate mai deosebită în sensul ăsta. Jaime se rezemă cu o mână de un stâlp al baldachinului, privindu-l pe Liam cu ochii împăienjeniţi şi un nod în gât, în timp ce adăuga:

— Ai de gând să stai aici toată noaptea?

— Nu şi dacă accepţi să te întorci lângă mine. Râzând scurt, amar, Jaime replică:

— Mă întreb ce-i face pe bărbaţi să creadă că ei au dreptul la aventuri trecute, iar femeile, nu.

— N-am spus niciodată asta. Ceea ce majoritatea dintre noi nu suportăm sunt minciunile şi subterfugiile.

— Întotdeauna am crezut că baza justiţiei britanice e prezumţia de nevinovăţie. Probele circumstanţiale nu constituie dovezi.

— Constituie îndoieli rezonabile.

— Iar atâta lucru îţi e de ajuns ca să condamni.

— Mi-e de ajuns ca să mă îndoiesc la un nivel rezonabil. Liam se ridică, luându-şi halatul, dar fără a se osteni să se îmbrace cu el.

— Cred că ai dreptate. E mai bine să uităm totul. Peste treizeci şi şase de ore vom fi pe drum.

— Nu s-ar putea ca eu să plec mâine? întrebă Jaime pe un ton abătut. Nu e nevoie să aştept cursa charter.

Pauza fu scurtă, apoi Liam ridică din umeri, indiferent.

— Într-adevăr, nu e nevoie. Voi telefona la aeroport, ca să ţi rezerv un loc pentru după-amiază. Îţi convine?

— De minune.

Liam avea în gât un nod cât pumnul, făcând-o să înghită cu greutate.

— Acum aş vrea să dorm.

— Sigur, replică el ironic, pornind spre uşă. Vise plăcute.

***

A doua zi dimineaţa, când se întâlniră, Hal îşi prezentă scuzele cu stângăcie. Jaime simţi că în sinea lui era uşurat, când îl anunţă că voia să plece în aceeaşi după-amiază, deşi protestă de formă, politicos.

În timp ce Jaime treceaprin hol, unul dintre valeţi tocmai vorbea la telefon.

— Domnul Caine îi la grajduri, domnu', spunea el cu accentul moale din sud, caracteristic pentru toţi angajaţii de la Rayburn; apoi o zări pe Jaime şi se lumină la faţă. Da' logodnica 'mnealui, do'n'şoara Douglas, tocmai a venit!

— Cine e? întrebă Jaime în timp ce lua receptorul.

Suferi un adevărat şoc, când negrul răspunse zâmbind cu gura până la urechi:

— Fratele lu' domnu' Caine, din Anglia, do'n'şoară. Şi ce bine se-aude!

Se auzea mult prea bine. Glasul lui Tristan răsuna limpede precum cristalul, făcându-şi auzită nedumerirea şi stupoarea peste tot Atlanticul.

— Jaime…?! Ce naiba se întâmplă acolo?

În cele câteva secunde cât el o mitralie cu inevitabilele întrebări, Jaime găsi şi respinse o duzină de răspunsuri. Nu găsi altceva de spus decât atât:

— Liam m-a rugat să vin cu el.

— Am înţeles asta.

Făcu o pauză, aşteptând-o să adauge ceva. Când nu auzi nimic, o întrebă mai perplex ca oricând:

— Jaime, omul acela a spus că eşti logodnica lui Liam. E adevărat?

Lui Jaime îi stătea pe limbă să nege, dar se gândi la toate explicaţiile care ar fi fost necesare şi ezită, nehotărâtă.

— Nici eu nu mai sunt sigură pe moment, Tris. Cred că aşa ceva nu prea are şanse, în situaţia care s-a creat. Chiar dacă Liam aştepta un timp înainte de a mă cere în căsătorie, lucrurile ar fi stat la fel.

După o pauză, Tristan îi ceru:

— Spune-mi dacă am înţeles bine. Liam te-a cerut de soţie după… despărţirea noastră, iar tu ai acceptat, ca o compensaţie. Asta vrei s a spui?

— Mai mult sau mai puţin.

Jaime se simţea ca o escroacă. Adăugă cu voce îngroşată:

— Sper să nu-ţi faci o părere prea proastă despre mine.

— Nicio grijă.

Glasul lui Tristan era neaşteptat de blând. Continuă, puţin mai tare:

— Numai că nu-mi pot imagina de ce Liam nu mi-a spus ce simţea pentru tine.

— S-a temut să nu se creeze o situaţie penibilă… Improviza din mers, adâncindu-se tot mai mult în păienjenişul minciunilor.

— Aveam de gând să păstrăm un timp discreţia, până când vă căsătoreaţi, tu şi Susan, continuă ea, fără nicio tresărire.

— Înţeleg…

Tristan tăcu un moment, respirând zgomotos.

— Şi zici că nu merge?

— Nu.

Atâta lucru, cel puţin, era adevărat.

— Şi numai din vina mea.

— Fiindcă nu-l iubeşti?

— Aşa cred.

— Nu e vina ta, spuse el pe un ton amar. Vina îmi aparţine mie şi numai mie.

— Nu, Tris! protestă Jaime, deznădăjduită. Nu trebuie să crezi una ca

asta. Îmi pare rău numai că ai aflat până la urmă. Nu te preocupa, în niciun caz.

— N-am cum să nu fiu preocupat. Din păcate, mare lucru nu pot face, decât să vă las să hotărâţi singuri.

Cu vocea răguşită, Jaime întrebă:

— Vrei să spui că nu te-ar deranja să mă ai de cumnată?

— Să mă deranjeze? Aş fi încântat! Şi Susan la fel, râse el cam forţat. Ne-ar scăpa pe amândoi de sentimentul de vinovăţie.

Jaime făcu un efort să se trezească la realitate. Ce rost avea totul? Liam nu s-ar fi căsătorit niciodată cu ea.

— Tris, de ce-ai telefonat, de fapt? îl întrebă.

— Doamne, Dumnezeule, era să uit! exclamă el, schimbând complet tonul. S-a întâmplat ceva la crescătorie. Mânjii au contractat nu ştiu ce virozã – nou-născuţii şi cei până-ntr-un an. Brian Jacobs m-a sunat acum vreo oră, ca să mă anunţe că în treizeci şi şase de ore au murit doi. Nu ştiu ce-ar putea face Liam dacă ar fi aici, dar nu voiam să-l las în necunoştinţă de cauză. Îi spui, da?

— O, Doamne, cât de îngrozitor! murmură Jaime, deznădăjduită de veste. Da, sigur că am să-i spun. De fapt, a închiriat o cursă charter de-aici la New York, pentru mâine. Dacă are noroc, sâmbătă dimineaţa va fi acasă.

— Bine. Eu diseară mă duc la Oakleigh. Vii şi tu cu el?

— La Oakleigh? Jaime ezită.

— Nu cred. Acum trebuie să mă duc să-l caut. La revedere, Tris.

Închise telefonul cu un gest amorţit. Nu ştia dacă procedase bine saunu. Pe moment, prefera nici să nu se gândească. Mai întâi trebuia să-i dea lui Liam vestea cea neplăcută, după care avea de prins avionul.

Hal nu se zărea nicăieri. Jaime umblă prin camerele de la parter şi reveni în hol când auzi paşii familiari ai lui Liam pe pardoseala lustruită.

— Mă tem că am o veste proastă pentru tine, îl anunţă ea, fără niciun preambul. La crescătorie s-a declanşat o virozã, au murit doi mânji. Am spus că sâmbătă dimineaţa ajungi axdasă.

Gura lui Liam se crispă scurt.

— De ce n-am fost anunţat când a sosit apelul? întrebă el repezit.

Jaime ridică din umeri.

— Nu credeam că poţi face mare lucru, de-aici.

— De unde naiba ştii tu ce pot să fac şi ce nu? Cel puţin, aş fi aflat mai multe detalii!

— Nu de la Oakleigh ausunat. Era Tris, din Londra, primise un telefon de la Brian.

— Tris?

Ochii cenuşii ai lui Liam se îngustară.

— Şi ai vorbit personal cu el?

— Da.

Acesta era momentul pe care-l aşteptase cu oroare – momentul când orice altă variantă ar fi părut preferabilă în locul celei la care recursese.

— A fost inevitabil. Benjamin m-a dat la telefon înainte de a fi apucat să fac ceva.

— Şi?

Jaime îi susţinu privirea, fără să clipească.

— A spus despre mine că sunt logodnica ta. A trebuit să gândesc repede – şi cred că n-am gândit prea limpede.

— Şi ce i-ai spus? întrebă Liam pronunţând precis şi sacadat cuvintele. Numai atâta vreau să-mi spui clar, dacă poţi!

Văzându-l cum se întuneca la faţă, Jaime îşi dădu toată silinţa să vorbească limpede.

— Nu i-am putut spune adevărul, încheie ea, încercând să adauge o undă de umor. „Fratele tău m-a adus aici cu speranţa de a avea o aventură scurtă dar toridă cu mine” – cum crezi că ar fi sunat o asemenea explicaţie?

— Ar fi fost mai apropiată de realitate – atâta numai că ţi-ar fi fost cam greu să explici ce motive ai avut tu ca să accepţi oferta, replică Liam furios. Ai gândit repede, ba bine că nu. Păcat că a fost degeaba.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă ea, în timp ce Liam pornea spre masa cu telefonul, aflată sub scara arcuită.

— Mai întâi, spuse el ridicând receptorul şi începând să formeze numărul, îmi rezerv un loc la avionul de azi după-amiază, apoi voi da un telefon la Oakleigh ca să aflu tot ce pot. Sper numai ca întârzierea să nu fie prea mare.

— Şi iapa? I-ai pregătit transportul pentru mâine.

— Formula rămâne valabilă. Nu-mi rămâne decât să am încredere în personalul din ambele locuri.

Când i se făcu legătura, vorbi rapid şi laconic câteva momente, făcu o pauz a, ascultând răspunsurile, apoi dădu din cap, mulţumit.

— Dacă iei acelaşi avion, spuse Jaime, eu aş prefera să-l schimb.

— Cred că ţi-ar plăcea mai mult să stai aici şi să-i ţii companie lui Hal, spuse Liam clătinând din cap. Vom lua amândoi avionul de azi după-amiază, şi pe cel de la New York, după cum ai auzit. Şi să nu-ţi închipui că ai să te desparţi de mine la Heathrow. Vei veni la Oakleigh şi ai să-i spui lui Tris adevărul în weekendul ăsta, chiar şi dacă va trebui să te duc acolo legată!

Hal găsi o ocazie de a vorbi cu Jaime între patru ochi înainte de plecare. Era profund stânjenit.

— Îmi pare rău, spuse el, dacă ţi-am creat probleme cu Liam. Numai asta n-am vrut.

— Ştiu, răspunse cu blândeţe Jaime. Şi oricum nu ne-ai creat nicio problemă. Între noi nu s-a făcut niciodată risipă de dragoste.

— Păcat, fiindcă vă potriviţi. Un bărbat ca Liam merită o femeie care să-i stea alături. Altfel, o calcă în picioare.

Jaime nu avea nevoie de această informaţie; o ştia prea bine.

— Nu va avea ocazia. La revedere, Hal. Şi-mi pare rău… pentru tot.

Hal zâmbi amar.

— Poate că, în fond, e mai bine aşa. Liniştea sufletului costă. Să ai grijă de tine, Jaime.

Capitolul 9

— Ce-i spunem lui Tris? întrebă Jaime, pe un ton destul de dezădăjduit, când poarta de fier forjat de la Oakleigh apăru la vedere. Cu ce începem?

— Cu începutul, nimic mai simplu, răspunse netulburat Liam. Eu aveam nevoie de o femeie, tu îţi doreai un bărbat. Probabil se va considera vinovat că te-a lăsat nesatisfăcută.

Jaime ridică bărbia.

— Dacă nu-mi doream decât un bărbat şi nimic mai mult, aş mai fi făcut atâtea eforturi ca să-mi refuz plăcerea asta?

— Fiindcă te interesa o miz a mai mare – de unde şi povestea pe care i-ai spus-o la telefon.

— Dacă e vorba să-i spun adevrul, atunci adevărul va fi. Niciodată n-am vrut să mă mărit cu tine. Nu-s chiar atât de masochistă! Lângă tine, viaţa oricărei femei ar fi iadul pe Pământ!

— Şi raiul în pat, replică el cu o tresărire răutăcioasă a buzelor. Măcar atâta am fi putut câştiga, dacă aveam minte.

Ajunseră în faţa casei. Jaime spuse cu voce răguşită:

— Minţile noastre se află la o lume întreagă distanţă una de alta şi aşa vor rămâne. Puţin o să-mi pese dacă, după asta, n-am s a te mai văd niciodată!

Coborî din maşină înainte ca Liam să facă vreo mişcare, oprindu-se un moment în lumina soarelui pentru a-l privi pe bărbatul încadrat în uşa mare de stejar. Parcă s-ar fi întors în timp, cu deosebirea că acum rolurile se inversaseră. În zâmbetul lui Tristan se citea o anumită incertitudine.

— Nu vă aşteptam până mâine dimineaţă, spuse el, ieşindu-le în întâmpinare. De ce nu ne-aţi anunţat că porniserăţi?

Liam trânti portiera maşinii şi ocoli capota.

— Nu prea avea rost, fiind doar o diferenţă de douăzeci şi patru de ore. Cum merge treaba?

Chipul fratelui său se posomorî.

— Nu prea bine. Veterinarul e acolo, cu Brian, dar încă nu iau dat de capăt. Cu iapa ce se-aude?

— Sper că la ora asta e pe drum.

Liam aşteptă un moment, apoise întoarse spre maşină.

— Eu mă duc la gajduri. Invit-o pe Jaime în casă şi oferă-i ceva de băut. Cred că are nevoie.

Jaime ar fi vrut să-i ceară s-o ia cu el, dar ştia că n-ar fi avut niciun rost.

În tăcere, Tristan o conduse înăuntru. Nu ştia ce să-i spună. Jaime refuză băutura propusă de Liam, ştiind de ce o sugerase. Avea nevoie de curaj ca să-i spună lui Tristan tot ceea ce era de spus. Şi mai avea nevoie şi să găsească momentul potrivit.

— Mă tem că va fi un prânz cam improvizat, spuse el pe unton de scuză.

— Cât de gravă e situaţia? întrebă Jaime. Aţi mai pierdut vreun mânz?

Tristan clătină din cap:

— Încă nu, dar unul e pe ducă.

— O, Tris, îmi pare atât de rău! Aş vrea să vă pot ajuta şi eu cu ceva.

— Tot ce se poate face s-a încercat. Până acum nu reacţionează la

niciunul dintre serurile cunoscute. Harstead a adus unul nou, experimental, azi-dimineaţă. Îl încearcă acum, deşi ar putea şi să provoace moartea, nu vindecarea. Peste câteva ore vom afla.

Tăcu un timp, privind-o cu o expresie ezitantă.

— Jaime…

— Avem timp destul să vorbim despre problema cealaltă, nu-i aşa?

Apoi, deodată, Jaime luă o hotărâre.

— Să-l aşteptăm şi pe Liam. El îţi va spune tot ce e de spus. Este destul de complicat.

— Mie nu mi se pare deloc complicat. Îmi dau seama cum a fost posibil. Ar fi trebuit să ghicesc, când Liam s-a oferit să expedieze scrisoarea de la mine.

O nouă pauză.

— Nu vă înţelegeţi bine, aşa-i? Jaime cităină din cap.

— Am venit aici numai fiindcă Liam m-a silit.

— Pentru explicaţii?

— Se poate spune şi aşa.

Vorbea intenţionat evaziv şi ştia că Tristan îşi dădea seama, dar nu era în stare să spună mai mult.

— Crezi că aş putea merge să mă culc puţin? Mă simt complet dărâmată.

— O, Doamne, sigur că da, ai călătorit toată noaptea. Cred că Pax a pregătit aceeaşi cameră de data trecută. Nu ştiam dacă urma să vii şi tu sau nu, aşa că am vrut să fiu sigur.

— Doamna Paxton ştie… ştie de ce am venit?

— Cred că a înţeles atâta cât era de înţeles.

— Şi Susan?

Tristan roşi.

— Ei, sigur că a trebuit să-i spun. A fost cam descumpănită, dar mi-a spus că acum înţelege de ce Liam a devenit atât de înţelegător cu ea: a văzut cum se uita la tine şi şi-a dat seama că-i plăceai. Se pare că, în ziua întoarcerii ei acasă, Liam fusese destul de ostil, spunându-i că niciunul dintre noi nu merita vreun ajutor ca să ne împăcăm.

Jaime îl privi cu curiozitate, mirată că nu simţea nicio emoţie la vederea lui.

— Dacă nu plecam, chiar ai fi mers până la capăt, căsătorindu-te cu mine, Tris?

Tristan era vizibil stânjenit.

— Cred că… nu. Mi-ar fi fost greu, totuşi, fiindcă simţeam cu adevărat ceva pentru tine, Jaime, crede-mă.

— Dar nu destul ca să mă iei de soţie, la fel cum a fost şi cazul meu. Eram doi oameni care căutau iubirea. Tu, în locul lui Susan, iar eu pentru că niciodată nu găsisem pe altcineva. Nu aveam cu adevărat nevoie unul de altul şi cred că o ştiam amândoi.

Fără să facă nicio încercare de a nega, Tristan spuse încet:

— Cu Liam a fost altfel?

— Complet altfel.

Jaime simţi un nod în gât.

— Aceeaşi cameră, ai spus?

— Da. Am să te chem la ceai.

— Mulţumesc. Şi sper ca serul să dea rezultate.

Jaime ajunse în cameră fără să mai vadă pe nimeni. Îşi dădu seama că valiza îi rămăsese în maşină. Nu avea nicio importanţă. Poşeta ei conţinea toate cele necesare – inclusiv aspirina.

***

Când Jaime se trezi, soarele dispăruse după colţul casei, lăsând odaia cufundată într-o penumbră plăcută. Abia când întoarse capul ca să se uite la ceas, îşi dădu seama că nu era singură. Liam stătea în picioare lângă fereastră. Când o auzi mişcându-se întoarse capul. Lumina care cădea din spate îi făcea expresie greu de descifrat.

— Ai dormit bine? o întrebă el.

— Cred că da.

Jaime se ridică în şezut, dezmeticindu-se.

— Mânji…?

— Al treilea a murit acum o oră, dar noul ser pare să dea rezultate la ceilalţi, răspunse calm Liam. Înţeleg că încă n-ai apucat să vorbeşti cu Tris.

— Am vorbit, dar nu despre problema aceea… După o scurtă pauză, Jaime adăugă cu îndrăzneală:

— Am hotărât că e mai bine să-i spui tu. Îi poţi explica totul cu aceeaşi ocazie: cum m-ai văzut prima oară, atunci, în Annie, şi de ce mi-ai cerut să te

însoţesc la Rayburn. Îi poţi spune chiar şi cât de mult am încecat să mă culc cu tine la New York, şi cât de nobil ai refuzat tu. Nu va înţelege, fiindcă niciodată nu mi-a văzut acea latură, dar te va crede, pentru că eşti fratele lui – iar fratele mai mare nu greşeşte niciodată în viaţă, nu-i aşa?

— A greşit o singură dată, suficient ca să se ferească pe viitor. Crezusem că o puteam face pe Lillian să se schimbe şi m-am înşelat.

— Eu nu sunt Lillian! Buzele lui Liam se strânseră.

— Bine, atunci dovedeşte-o.

— Cum?

— Chiar tu ai spus, nu demult. Orice bărbat îşi poate da seama când e primul.

Jaime îl privi lung, fără să se clintească.

— Vrei să zici… acum? bâigui ea.

— De ce nu?

— Toate femeile sunt nişte actriţe înnăscute, îi reaminti, sarcastic. De unde şti că n-aş putea să simulez şi partea aceea?

— Cine ştie dinainte, e prevenit, zâmbi el fără veselie. Iar prost nu sunt.

— Numai un expert în virginitate auto-declarat! murmură ea încet. Ieşi afară şi să nu mai revii! Nu-s obligată să-ţi dovedesc nimic, nici ţie şi nici altcuiva.

Se ridică în picioare, deşi era cam nesigură pe mişcările ei.

— Spune-i lui Tris ce vrei. Voi lua trenul de seară.

— Şi cum ajungi acolo, călare?

Liam clătină din cap, cu gura strânsă sever.

— Vei sta aici până termin cu tine. Într-un fel sau altul, tot am să aflu adevărul.

— Atunci, află-l în celălalt fel. N-am să te las să te mai apropii de mine.

— Minţi, o acuză el, apropiinu-se. Şi nu te deranja s-o mai faci pe Crăiasa Zăpezii cu mine, fiindcă de data asta n-o să mai ţină.

Din mândrie, Jaime rămase nemişcată când Liam o curpinse în braţe, dar nu-şi putu ascunde accelerarea pulsului şi inevitabilele reacţii din tot trupul. Îşi simţea dorinţa înteţindu-se, tăioasă şi rapidă, pe când reticenţele se risipeau în faţa nevoii mai puternice de a-i răspunde.

Îi găsi nasturii cămăşii şi-i descheie, strecurându-şi mâinile pe pieptul lui, ca să-i simtă căldrua pielii. Liam îi scoase bluza şi o aruncă pe pat.

— N-ai nevoie de asta, spuse el, ajungând cu buzele la sutienul alb şi sumar. Şi nici de ăsta.

I-l scoase, iar când o văzu i se întretăie respiraţia, în timp ce mâinile i se ridicau să-i cuprindă sânii.

— Dumnezeule, ce frumoasă eşti! Venus cu braţe.

Jaime tremura sub atingerea lui, arcuindu-şi trupul mai aproape, cuprinzându-l cu mâinile pe după gât.

— Liam… şopti ea.

— Jaime… răspunse el ironic, dar fără răutate.

Îi găsi capsa fustei şi o desfăcu, oprindu-se cu degetele pe fermoar când o simţi încordându-se.

— Da? întrebă el încet.

Era prea târziu ca să se mai oprească. Prea târziu, şi peste puterile ei. Jaime îşi apăsă faţa la pieptul lui, cu un sunet înfundat.

Bătaia în uşă îi provocă un şoc aproape insuportabil. Încremeni în braţele lui, auzind cum uşa se deschidea, dar nu văzu cine intrase. Liam strânse din dinţi, privind peste umărul ei spre intrus.

— Data viitoare aşteaptă naibii să fii poftit! se răsti el. Ce dracu’ vrei?

— Iertaţi-mă…

Glasul lui Tristan era gâtuit de jenă.

— N-am ştiut că…

Se întrerupse brusc şi închise uşa la loc, murmurând ceva în legătură cu ceaiul.

Jaime se desprinse din braţele lui Jaime cu o mişcare convulsivă, întorcându-se să-şi ia bluza. Degetele îi tremurau atât de tare, încât abia reuşi să-şi încheie nasturii. Se simţea înjosită, ieftinită… amintirea exclamaţiei lui Tristan i se întipărise în creier, arzătoare.

Liam nu se mişcase, dar îl simţea privind-o. Când vorbi, glasul îi suna răutăcios.

— Eu sunt de vină. Trebuia să închid uşa aia afurisită. Povestea asta începe să se repete, şi mă oboseşte.

Pe Jaime o străbătu un fior.

— Tu ai plănuit totul, nu-i aşa? murmură ea. Ai venit aici anume pentru… asta!

— Dacă aşa era, atunci te-aş fi trezit, în loc de a aştepta. Te îmbeţi cu

apă rece.

— Nu z a u!

— Ba zău! replică el ironic. Am venit ca să-ţi spun că mă răzgândisem în legătură cu ceea ce-i vom spune lui Tris. Are o încredere atât de mare în tine, încât nu mă lasă inima să i-o distrug.

— Mulţumesc.

Jaime îşi impuse să se întoarcă spre el, privindu-l în ochi, cu obrajii înroşiţi.

— Ş i-acum ce vom face? Gura lui Liam se strâmbă.

— Nimic, deocamdată. Ne jucăm rolurile aşa cum am început, atâta tot.

— Nu pot, răspunse Jaime, în pragul disperării. Nu mai pot apărea în faţa lui Tris, după ce-a văzut... Ce-o să creadă?

— Că a avut mare noroc să nu fi dat buzna pe uşă cinci minute mai târziu, i-o întoarse brutal Liam.

Jaime era atât de zdrobită, încât nu-i mai păsa de nimic.

— Aş vrea să mă schimb, spuse ea cu voce frântă. Ai ceva împotrivă?

Liam ridică din umeri.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu-mi poţi spune adevărul, ca să terminăm odată?

— Bine, spuse ea rar, m-am culcat cu zeci de bărbaţi, nici nu le mai ştiu numărul. Tineri, bătrâni, bogaţi, săraci, puţin îmi păsa. Sunt o nimfomană în toată regula. Asta voiai să auzi?

Fălcile lui Liam se strânseră.

— O cauţi cu lumânarea. Până pleci de-aici, tot ai să-mi spui adevărul.

— Ş i pe urmă?

— Pe urmă, poate o luăm de la început.

— Înţelegere şi încredere reciprocă? mârâi sarcastic Jaime. N-ai fi în stare de aşa ceva, nici să veri. Suntem cei mai incompatibili oameni, Liam, şi o ştim amândoi.

— Bine, atunci va trebui să ne mulţumim cu ce putem avea. Stinse furios ţigara în scrumieră şi porni spre uşă.

— La noapte, mâine noapte şi-n fiecare noapte afurisită de-acum încolo, până ne-om sătura amândoi!

Jaime nu se deranjă să coboare la ceai. N-ar fi suportat. Dar nu putea rămâne o veşnicie în camera ei. La un moment dat, trebuia să se confrunte şi

cu Tris. Pentru cină, îşi luă fusta de catifea verde din prima seară şi un pulovăr mătăsos. Avea ochii încercănaţi, aşa că şi-i fardă cu un strat mai gros decât de obicei, în timp ce se gândea să-i ceară lui Tristan s-o ducă la gară a doua zi dimineaţa – deşi ştia prea bine că n-avea s-o facă. Problema îi privea numai pe ea şi Liam. Trebuia s-o rezolve singură, cum putea.

Capitolul 10

Jaime nu ştiu dacă să fie uşurată sau abătută când îl găsi pe Tristan singur în salon. Liam plecase din nou la grajduri şi încă nu se întorsese. Tristan evită să se uite la ea, când adăugă spăşit:

— Scuză-mă pentru azi după-amiază. Când n-ai răspuns, am crezut că dormeai.

Jaime se sili să zâmbească.

— Las-o baltă, Tris.

— Nu pot. Nu ştiam că sunteţi atât de intimi. Nu încă, în orice caz…

— Eşti gelos? întrebă ea. Credeai c-am să-ţi rămân credincioasă toată viaţa?

Îi văzu schimbarea de expresie şi făcu un mic gest neajutorat.

— Iartă-mă, a fost o glumă de prost-gust.

— Într-adevăr.

Tăcerea se prelungi câteva secunde.

— Te-ai schimbat! izbucni Tristan dintr-odată. În numai două săptămâni, ai devenit cu totul altă persoană, Jaime.

— A, nici măcar atât! A trecut doar o săptămână de când Liam mi-a cerut să merg cu el în State. Şi nu-i un om pe care să-l poţi refuza uşor.

— Asta înseamnă că te vei mărita cu el?

Îi întrerupse zgomotul unei maşini care sosea pe aleea din faţa casei.

— Susan, spuse Tristan, ridicându-se în picioare. M-am gândit că trebuie să discutaţi, mai devreme sau mai târziu. Aşteaptă aici, mă duc să-i deschid.

— Încearcă să ne laşi singure câteva minute, îi ceru Jaime. Poate aşa se va sparge mai uşor gheaţa.

Spre lauda ei, Susan intră fără ezitare, îndreptându-se hotărâtă spre Jaime pentru a o săruta cald pe obraz.

— Asta, spuse ea, fiindcă nu ne-ai creat probleme lui Tris şi mie, când ţi-ar fi fost atât de uşor s-o faci. Cu puţin noroc, vom deveni nu numai cumnate, ci şi prietene.

Se aşează, aruncându-şi neglijent poşeta pe colţul canapelei.

— Tris s-a dus în cabinet, ca să dea telefon la grajduri, continuă ea. Jaime…

Vocea îi deveni dintr-odată nesigură.

— Te superi dacă-mi exprim o părere?

— Despre Liam şi mine?

— Da.

Jaime ridică din umeri, cu nepăsare prefăcută.

— S-au spus destule. Dacă n-am putut avea un bărbat, îmi încerc norocul cu fratele lui.

— Nu cred că eşti atât ce cinică pe cât încerci să pari, protestă cu blândeţe Susan. Nu te-ai logodit cu Liam numai ca să te răzbuni pe Tris. Trebuie să simţi ceva pentru el.

Jaime îşi stăpâni imboldul de a-i spune toată povestea, deşi ar fi fost o uşurare nemărginită. Se bucură că Tristan alese tocmai acel moment ca să intre.

— Liam vine încoace, anunţă el. Criza pare să fi trecut. Harstead crede că restul mânjilor se vor vindeca.

Prezenta lui părea să le cenzureze pe amândouă fetele. Jaime constată surprinsă că sunetul maşinii lui Liam o făcea să se simtă uşurată.

În trecere, Liam aruncă o privire pe uşă, zâmbind spre Susan.

— În zece minute mă spăl şi mă schimb, şi vin la voi. Reveni la timp ca să bea ceva înainte de cină, înalt şi plin de viată, cu pantaloni marinăreşti, cămaşă neagră şi o eşarfă roşie la gât.

— Mă gândeam ca, după cină, să dăm o fugă până la Castleton, propuse el. De obicei, vinerea seara se dansează.

O privi pe Jaime, cu o lucire familiară în ochi.

— Nu e chiar ca la New York, dar există anumite compensaţii.

— Eu sunt de acord, răspunse Susan. N-am mai fost de nu ştiu când la un dans de vinerea seara. Cred că va fi cam aglomerat, ca întotdeauna.

„Cam aglomerat” era putin spus. Le erau greu să danseze la distantă unul de altul, iar Liam nici măcar nu încerca. Strânsă la pieptul lui, Jaime îşi

simţi inima bătând mai repede şi-şi dădu seama că şi el o simţea.

— Relaxează-te, îi şopti Liam la ureche. Eşti teapănă ca o scândură. Doar n-am să-ncerc să-ti fac nimic aici.

La întoarcere, toţi stătură tăcuti, fără chef de conversatii conventionale. Susan refuză să mai intre în casă, preferând să-şi continue drumul, pentru a se duce direct la culcare.

— O cafea? întrebă Liam când ajunseră în hol. Pax e încă trează.

Jaime clătină din cap, fără să-l privească.

— Mă duc să mă culc.

— Ştiu.

Înainte ca Jaime să-i ghicească intenţiile, o apucă de umeri ş i o întoarse spre el, după care îi acoperi gura cu un sărut care-i trimise fiori prin toţi nervii.

— Ăsta-i doar începutul, spuse el, îndepărtând-o din nou. Nu ştiu de ce, am o bănuială că n-ai să încui uşa.

Jaime nu-i răspunse. Nu mai putea scoate o vorbă. Urcă scara fără să privească în urmă, ajunse în camera ei şi închise uşa, rezemându-se de ea cu ochii închişi. Avu nevoie de un mare efort de voinţă pentru a duce mâna la spate, ca să răsucească cheia în broască.

Încă mai stătea aşezată pe marginea patului, îmbrăcată complet, când Liam veni la uşă. Înlemnită, Jaime privi cum mânerul se răsucea şi aşteptă cu răsuflarea tăiată să-i audă glasul.

Câteva minute domni tăcerea şi nemişcarea, apoi mânerul uşii se răsuci la loc şi paşii lui Liam se auziră îndepărtându-se pe coridor. Jaime trebui să facă un mare efort pentru a nu sări în picioare, ca să alerge la uşă şi să-l cheme înapoi.

***

Luni dimineaţa, după un weekend pe care Jaime ar fi dat orice ca să nu-l mai retrăiască niciodată, porniră înapoi spre Londra. Liam nu mai încercase să se apropie de ea.

— Ne păstrăm pentru mai târziu, spuse el, cu auto-ironie, la despărtire. O noapte a nuntii de neuitat. Nu asta îşi doreşte fiecare mireas a?

Rămasă singură în apartamentul ei, Jaime stătu mult timp în micul

salon, încercând să-şi pună gândurile în ordine.

Zarurile erau aruncate. Dacă nu se mărita cu Liam, îl pierdea – şi nu suporta acest gând. Încerca să înteleagă ce anume îl putea face pe un om ca Liam s-o ceară în căsătorie numai pentru a o avea. Ce găsise la ea atât de important, încât era gata să sacrifice totul ca s-o aibă?

La ora şapte, când auzi soneria, avu o senzatie apropiată de încet. Dacă nu era el, însemna că n-avea să mai vină. Dintr-odată, era convinsă de acest lucru.

Liam îşi luase un costum din trei piese, cenuşiu deschis, cu cămaşă gri şi cravată argintie – acesta fu primul lucru pe care-l observă la el, când deschise uşa. Rezemându-şi o mână de tocul acesteia, Liam o privi cum îl observa, cu o expresie sardonică.

— Mă pofteşti în casă, sat trebuie să aştept aici până te schimbi? o întrebă el.

Fără o vorbă, Jaime se retrase.

— Pentru ce să mă schimb?

— Am luat bilete la teatru, după care mergem la cină şi la un cabaret de noapte. Un fel de sărbătorire, adăugă el, cu gura arcuită într-o linie sardonică. Ne vom căsători miercuri la două şi jumătate – ceremonia civilă, desigur. Aşa, ar trebui să ai timp destul ca să te pregăteşti.

Se uită la ceas.

— Ai un sfert de oră, dacă vrei să prindem actul întâi.

— Unde…?

— La Garrick. Îmi pare rău, în caz că ai fi preferat un musical.

Nu părea să regrete deloc.

— Nu-mi prea plac musicalurile, răspunse ea cu sinceritate. Liam, n-am spus că…

— Du-te şi pregăteşte-te.

Jaime îşi luă o rochie simplă, bleumarin cu mâneci lungi şi nasturi mici începând de la corsajul decent en-coeur, căreia îi adăugă o camee prinsă la gât cu o panglică îngustă de catifea. Nu se simtea nici fericită, nici nefericită – doar amortită.

— O s-o ţinem la fel tot timpul? întrebă ea, muşcându-şi buzele. Fiindcă, dacă aşa ai de gând, nu cred c-am să suport.

În ciuda expresiei ironice a lui Liam, făcu un efort să continue.

— Poate nu mă crezi, dar mă căsătoresc cu tine fiindcă te iubesc, Liam. Nu ştiu de ce, nu mi-ai dat deloc destule motive. Însă aşa suntem noi, femeile, facem cele mai iraționale lucruri. Dacă mai aveam un dram de minte, te-aş fi alungat de-aici în clipa asta.

— Da, într-adevăr.

Liam întinse mâna, cu un gest poruncitor.

— Vino aici.

Împotriva propriei voinţe, Jaime se duse, dorindu-şi să fi avut curajul de a face ceea ce-i spusese cu câteva clipe în urmă. N-o credea; se vedea clar, din felul cum se purta. Credea că totul nu era decât un joc.

Sărutul fu pârjolitor şi păru să se prelungească la nesfârşit. Nu-i lipsea decât un singur lucru: orice element care să indice că mai continea şi latceva pe lângă pofta fizică.

— Asta, spuse el, când în sfârşit îi dădu drumul, e ceea ce te pot face să simţi pentru mine, aşa că hai să nu-ncercăm s-o deghizăm cu nume fanteziste, ca să ne alungăm în ultimul moment mustrările de conştiintă. Eşti la fel de capabilă să iubeşti ca o maşină de calculat.

— Maşinile nu au conştiintă, replică Jaime. N-are cine să le mustre. Şi nici n-am ajuns la ultimul moment.

Ochii lui cenuşii o priviră batjocoritori.

— Într-adevăr. În următoarele două zile va trebui să fiu prudent, nu-i aşa?

***

Jaime nu avu idee despre ce era vorba în piesă. Timp de două ore, priviră diverse personaje mişcându-se prin decor, le ascultară rostindu-şi replicile, râseră conştiincioşi cu ocaziile când toţi ceilalti spectatori reactionau la câte un moment hazliu – iar la sfârşit, Jaime n-ar fi putut spune nimănui titlul piese, necum şi distributia, oricât de cunoscuti erau actorii.

Cina şi cabaretul promis avură loc într-un bar elegant, dar de revistă. Jaime ştia că Liam îl alesese intenţionat, dar se abtinu de la orice comentarii, hotărâră să accepte totul fără a clipi din ochi.

— Şi acum ce urmeaz a, întrebă ea la sfârşit, o plimbare cu barca pe râu?

Liam ridică uşor din umeri.

— Dacă vrei… Te-ar tenta o cafea?

— Nu, dar mi-ar plăcea să dansez.

O conduse pe ringul de dans. Jaime jinduia să se topească la pieptul lui, să-l cuprindă pe după gât şi să-l simtă cum o strângea – dar, fără nicio încurajare, nu putea face aşa ceva. Liam o tinea la câtiva centimetri distantă, cu mâini calde şi uscate, privind-o cu ochii îngustati, ca şi cum ar fi încercat săi citească gândurile.

— Cât crezi că va dura stuatia asta? întrebă el.

— N-am nici cea mai vagă idee. Până mă voi sătura să tot încerc să te conving, cred.

— Sau până te vei plictisi. Făcu o scurtă pauză.

— Pentru asta, însă, ar fi o solutie. Cu un copil, nu prea vei mai avea timp să te plictiseşti.

Ceva se strânse în pieptul lui Jaime, dureros. Un copil – fiul lui Liam… brunet, ca tatăl lui, şi depinzând de ea într-un fel cum Liam n-ar fi putut să depindă niciodată. Sau, poate, o fetită, drăgăşală şi cochetă, care să-i mai înmoaie inima.

— Eşti sigur că aş fi o mamă potrivită pentru copiii tăi? întrebă ea cu amărăciune.

— Nu vei avea încotro.

Deodată, Liam oftă, cu expresia schimbându-i-se subtil.

— O, Doamne, ce rost are…? Jaime, eu…

Cineva se ciocni de ei, iar bărbatul respectiv întoarse capul ca să se scuze. Când îi văzu ochii surprinşi, Jaime simţi că inima îi cădea din piept în golul din stomac. O, nu, nu acum! Cât de crudă putea fi soarta?

— Ia te uită, cine s-ar fi aşteptat să te găsească aici?! exclamă Gerald. Să tot fi trecut… cât… doi ani?

Aruncă o privire speculativă spre Liam.

— Cum îţi mai merge?

— Bine…

N-avea încotro; trebuia să facă prezentările. Nu îndrăzni să-l privească pe Liam, fiind conştientă de reactia lui numai din felul dureros cum o strânse de brat. Deşi, cu sigurantă, îl recunoscuse încă dinainte pe celălalt.

— Logodnicul, va să zică…? întrebă Gerald pe un ton ciudat. Pentru prima oară, păru să-şi amintească de partenera lui, aruncând o privire spre ea. O trase în fată, cu un gest pe care Jaime şi-l amintea dureros de clare.

— Janice Hunt, murmură el. Janice, Jaime e o fostă secretară de-a mea.

Tânăra zâmbi dezinvolt. Avea aproape treizeci de ani şi ochi calzi. Deloc genul lui Gerald. Jaime se întrebă cum de erau împreună.

— Sunt o succesoare de-a ta, spuse Janice. Relativ nouă. Doar de două săptămâni m-am angajat.

Aruncă o privire spre Liam, care încă nu scosese o vorbă.

— Şi vă căsătoriti curând?

— Poimâine, răspunse el. Nu vreţi să beti cu noi un pahar de şampanie?

— Excelentă idee, răspunse Gerald. Un toast pentru mire şi mireasă! Luaţi-o înainte.

În timp ce mergeau spre masa lor, urmati de ceilalti doi, Liam continuă să-şi ţină mâna pe umărul lui Jaime. O durea. Un ospătar aduse încă două scaune, iar a doua sticlă de Bollinger fu imediat destupată, cu un pocnet sărbătoresc.

— Multă fericire, le ură Janice, ridicând paharul. Veţi locui aici, la Londra?

— În Derbyshire, preciză Liam. Lângă Bakewell.

În ochii lui Janice scânteie o luminiţă de recunoaştere.

— Nu eşti acel Caine de la crescătoria Oakleigh, întâmplător.

— Întocmai, confirmă el surprins. Te interesează caii?

— Nu pe mine, ci pe fratele meu. A cumpărat de la voi un mânz, acum vreo trei ani – Silver Mount.

— Sigur că da! Gavin Hunt! zâmbi Liam. Fac o echipă destul de bună.

— Nu-i aşa? Dacă şi anul ăsta are noroc, ca anul trecut, ar putea ajunge în echipa olimpică. Mereu spune că vreau să se ducă la Oakleigh ca să mai arunce o privire. În prezent ai ceva care ar putea să-l intereseze?

Liam râse.

— Spune-i că peste trei ani s-ar putea să am ceva ideal!

— Cum aşa?

— Îl împerechez pe armăsarul meu, Oberon, cu o iapă pe care tocmai am cumpărat-o de la Hal Lessing, din State. Gavin îşi va da seama de potential.

— Voi avea grij a să-l anunt.

Gerald se aplecase mai aproape de Jaime, murmurând:

— Te-ai descurcat bine. Îţi urez succes.

Jaime îl privi, curioasă să vadă dacă vorbea serios, şi văzu căera sincer. Ceva îl mai îmblânzise. Timpul… sau Janice?

— Multumesc. Tu cum o mai duci, Gerald?

— A, prosper. Afacerile merg de minune.

Un timp, conversară cu toţii pe teme generale, deşi cei doi bărbati nu se puteau relaxa pe deplin. Când Jaime se scuz a ca să meargă la toaletă, Janice o însoti şi ea.

— Au să supravietuiască, spuse, simţind încordarea lui Jaime. Se aplecă spre o gindă, pentru a-şi retuşa rujul.

— Ţi-ai găsit un bărbat de invidiat. Îl iubeşti? Întrebarea ar fi trebuit s-o descumpănească. Totuşi, în mod ciudat, răspunse simplu:

— Da.

— Norocoaso.

În tonul lui Janice nu se simtea invidia, ci doar o anume nostalgie.

— Aş a te vreau!

Jaime se pomeni punându-i întrebarea înainte de a apuca să se stăpânească.

— Tu şi Gerald…?

Se întrerupse, jenată.

— Iartă-mă, n-am vrut să…

— Nu face nimic, răspunse Janice cu un uşor zâmbet. Iar răspunsul e: da. S-a întâmplat acum mai putin de-o săptămână şi eram în deplina posesie a facultătilor mintale.

La vederea expresiei lui Jaime, zâmbetul i se lăti putin.

— N-a fost aşa cum mi-ar fi convenit mie, dar de când e dragostea rațională? Ştiu ce fel de om este Gerald şi cum a fost înainte. Şi mai ştiu că n-a lipsit mult să fie mutilat pe viată de iubitul ultimei lui secretare.

Făcu o pauză, înainte de a adăuga, fără să schimbe tonul:

— Şi ştiu şi despre tine, Jaime. Nu, nu te uita aşa. Tot ceea ce mi-a spus despre tine a fost numai spre lauda ta. L-ai dezmeticit, l-ai făcut să se privească limpede pe sine însuşi, pentru prima oară în ani de zile. N-a uitat niciodată.

Jaime se aşează pe cel mai apropiat scaun, simţind dintr-odată că i se înmuiau genunchii.

— Se pare că nu i-am lăsat o impresie de durată. Acum câteva

săptămâni l-am văzut cu fata despre care tocmai mi-ai vorbit – cel putin, ea cred că era.

— Ei, dar ăsta-i Gerald, nu-i aşa? Şi probabil că la fel va rămâne toată viaţa. Îi e frică de îmbătrânire. Încearcă mereu să-şi dovedească sieşi că mai poate avea succes la generatia tânără, dacă vrea. Dar a spus că, de când l-ai refuzat tu, n-a mai avut nicio legătură serioasă.

— Nici cu mine n-a avut intenţii serioase.

— Ba a avut, să ştii. Atâta cât de serioase puteau fi în prezenta unei neveste. De ce n-a divortat de ea…?

Ridică uşor din umeri.

— Din acelaşi motiv din care n-o va face nici pentru mine. Fiindcă nu are curaj să facă pasul final. Cred că trebuie să mă multumesc cu ceea ce am acum.

Un moment, Jaime se întrebă dacă ar fi putut-o convinge pe Janice să-i spună lui Liam tot ceea ce-i spusese ei, deşi ştia că era imposibil. Liam ar fi crezut că se înteleseseră anume. Firea lui suspicioasă nu putea fi potolită decât cu tăvălugul.

Când ajunseră înapoi la masă, Janice nu se mai aşează, spunând că era timpul să plece. Liam îi privi cum se îndepărtau, cu o expresie enigmatică.

— Minunată femeie, comentă el.

— Într-adevăr.

Jaime nu se putu abtine.

— Ar fi sotia ideală pentru tine. Până şi la cai se pricepe.

— Ai să te pricepi şi tu, după ce te instruiesc. Vrei să mai dansezi, sau ai prefera să plecăm?

Când ajunseră afară, dintr-un taxi tocmai cobora un grup de clienti. Liam retinu taxiul, o instală pe Jaime înăuntru şi-i dădu şoferului adresa.

— Ne vedem la Ritz, mâine la ora prânzului, spuse el. La unu fix.

O sărută apăsat pe gură şi se retrase, închizând portiera.

Capitolul 11

Când ajunse, la unu fără cinci, Liam o aştepta în holul hotelului. Jaime constată că numărul personalului din restaurant le limita mult conversatia.

Păreau să fie câte patru persoane pentru fiecare masă, venind şi plecând încontinuu, astfel încât un tete-â-tete intim devenea practic imposibil. Se întrebă dacă nu cumva Liam alesese localul tocmai din acel motiv.

— Cum te-ai simţit? o întrebă el la cafea, când în sfârşit rămaseră singuri timp de câteva minute. Aseară, când ti-ai revăzut prima dragoste. Sau ti-au murit toate sentimentele pentru el, la fel ca în cazul lui Tristan?

— M-am simţit ca de lemn.

Pe neaşteptate şi fără nicio explicatie, Jaime îşi spuse cât de bine arăta Liam în costumul gri închis cu dungi aproape negre. Emotia, imposibil de stăpânit, îi uscă gâtul.

— Aseară, chiar înainte ca Gerald să se ciocnească de noi, te pregăteai să spui ceva, murmură ea.

Peste ochii lui cenuşii păru să se lase un oblon.

— Serios?

Neluându-i în seamă tonul sec, Jaime încercă fără rost să înfigă furculita într-un cruton rămas pe farfurie.

— Ai spus că n-avea niciun rost. Ce anume nu are niciun rost, Liam? Voiai să-mi spui că te-ai răzgândit în legătură cu căsătoria noastră?

Ridică spre el capul, cu o expresie serioasă.

— Nici acum nu e prea târziu, să ştii.

— Nu m-am răzgândit, răspunse Liam. Şi nici tu nu te vei răzgândit. Termină-ti cafeaua, ca să plecăm la Giddens. Au să te echipeze cu toate cele necesare.

Un moment, Jaime se gândi să-i spună că numai să învete echitatie nu-i ardea, dar ar fi fost atât copilăresc, cât şi neadevărat. Voia să se integreze în viaţa lui, nu să stea deoparte.

După ce terminară cumpărăturile, Liam ridică privirea spre cer.

— Se-anuntă ploaie. Mai ai nevoie de ceva, sau ne oprim aici pe ziua de azi?

Jaime acceptă imediat, sperând ca şi el să fie de aceeaşi părere. Gândul unei noi seri petrecute la fel ca aceea din ajun îi depăşeaputerile.

— Mă gândeam că ti-ar plăcea să profiti de ultima ta seară de libertate, îi spuse Liam în maşină. Ai timp să termini tot ce mai ai de făcut în apartament şi să-ti împachetezi lucrurile. Vin să te iau la masă, pe la vreo douăsprezece.

— N-ai prefera să vii mai târziu? întrebă Jaime cu voce mică şi crispată. Nu cred că voi avea poftă de mâncare.

— Bine, atunci după masă. La unu şi jumătate, să zicem, consimti Liam netulburat. Să ai pregătite toate lucrurile pe care vrei să le iei cu tine. Cale de întoarcere nu mai există.

După plecarea lui, Jaime îşi dori să-i fi cerut să mai rămână. Chiar dacă se certau în tot timpul cât erau împreună, ar fi fost de preferat în locul acelei singurătăti sfâşietoare.

Se duse la culcare devreme şi rămase mult timp trează, privind spre familiarul crâmpei de oraş din dreptul ferestrei şi întrebându-se ce imagine avea să vadă în seara următoare.

***

Dimineaţa era senină, însorită şi caldă. Liam ajunse la unu şi jumătate fix, îmbrăcat cu un costum bleu care-i scotea în evidenţă pielea bronzată.

Jaime era gata, urmând doar să se îmbrace pentru plecare. Îi deschise uşa purtând un halat de bumbac înflorat pe care-l putea îndesa în bagaj în ultimul moment.

— Totul e gata, spuse ea, destul de nervoasă, acum când ştia că sosise momentul. Doar valizele şi geanta de-acolo. Pe celelalte le las viitorului locatar.

Liam nu comentă. Nu era nimic de spus.

— Le duc pe astea jos şi te aştept în maşină, spuse el. Avem timp destul, nu e nevoie să te grăbeşti.

Rochia albă, când o îmbrăcă, părea să-i alunge toată culoarea din obraji. Jaime îşi aplică roşu pe pomeţi, observând cu un sentiment de remuşcare cum îi străluceau ochii. Şi-i ascunse parţial sub borul pălăriei bleumarin, pe care şi-o trase puţin în faţă.

Cel mai greu moment fu acela când îi dădu portăresei cheile apartamentului. Într-adevăr, nu mai exista cale de întoarcere. Femeia îi ură noroc, măsurând-o scurt cu o privire speculativă. Probabil se întreba dacă era însărcinată, având în vedere cât de rapid se aranjase totul.

Maşina tocmai pleca de la bordură, când Liam îi aruncă în poală un pacheţel.

— Darul meu de nuntă, spuse el scurt. Am observat că cel vechi e pe ducă.

Jaime scoase cu degete amorţite ceasul de aur masiv, punându-ş i-l la mână.

— E minunat, murmură ea. Îţi mulţumesc, Liam.

Suna complet inadecvat, dar ce altceva ar fi avut de spus?

Peste o jumătate de oră, totul se terminase. Ieşind din nou la soare, după întunericul comparativ din oficiul stării civile, Jaime se întrebă cum se nu simţea nicio schimbare. Cu excepţia verighetei de aur de pe deget, nimic nu-i spunea că acum era doamna Caine.

— Ţi-e foame? întrebă el în maşină. Sau preferi să aştepţi cina, după ce sosim?

— Da… răspunse ea, apoi îi aruncă o privire întrebătoare. Unde să sosim?

— Mergem spre nord. Înapoi în Derbyshire.

În tonul lui Liam se simţea o notă subtilă, greu de descifrat.

— Unde altundeva? Într-adevăr – unde?

Oakleigh îi aştepta. Casa lor de-acum înainte.

***

Abia când intrară în orăşel, Jaime înţelese încotro se îndrepta Liam. Cu inima btându-i puternic, văzu scuarul cunoscut trecând prin dreptul ferestrei, aşteptă cotitura la stânga şi, nu peste mult, Hotelul Huntingtower apăru la vedere.

Liam opri Mecedes-ul în parcare. Încet, Jaime întoarse capul spre el, pentru a-i vedea ochii cenuşii şi cinici.

— Porcule… scrâşni ea.

— A treia oară, răspunse Liam, pe un ton măsurat. Aici ne-am văzut pentru prima dată. Mi s-a părut un loc potrivit ca să începem o altă fază. Ce valiză vrei să-ţi iei înăuntru?

— Niciuna. Nu intru acolo cu tine.

— Ba ai să vii, chiar de-ar trebui să te iau pe sus. Cred că şi pragul de-aici e la fel de bun ca oricare altul.

Camera era pe acelaşi palier de data trecută. Jaime se miră că Liam nu mersese până la capăt, rezervând-o chiar pe aceeaşi. Dar poate că aici îl lăsase memoria.

— N-am de gând să întorc capul, nici să sting lumina, declară el sec, când o văzu că stătea nemişcată, cu privirea spşre fereastră. Sau ai prefera să te dezbrac eu?

Jaime înghiţi în sec, auzindu-şi bătăile inimii în urechi puternice ca nişte tunete.

— Mai bine… şopti ea.

Ceva se schimbă în ochii lui Liam, asprimea de risipi, înlocuită de o căldură neaşteptată, iar liniile feţei părură să i se mai îmblânzească. Se apropie repede de ea, o luă în braţe şi-i acoperi gura cu un sărut care-i deşteptă toate simţurile.

— Te iubesc… murmură Jaime, rugător, când o lăsă să-şi tragă respiraţia. Liam…

— Nu contează.

Glasul lui era scăzut şi răguşit.

— Nu mai contează. Puţin îmi pasă ce s-a întâmplat în trecut, Jaime. Numai ceea ce se va întâmpla de-acum încolo, cu amândoi, are importanţă. Te doresc, iubita mea, mai mult decât mi-am dorit oricare altă femeie. Dacă am fost brutal cu tine, am făcut-o fiindcă nu mă puteam stăpâni. Gelozia ucide sufletul!

— Ştiu. Şi eu am simţit la fel, faţă de Lillian, până când mi-am dat seama că nu mai ţineai la ea, răspunse Jaime, cu vocea înfundată la pieptul lui. O, Liam, aş vrea…

— Nu. Nu ne vom mai pierde timpul vrând, dorind, niciunul dintre noi. Eşti de acord, nu-i aşa?

— Da! O, da!

Jaime îşi ridică gura spre a lui, trăgându-i cu mâinile spre ea capul brunet.

— Du-mă în pat… şopti ea. Te doresc atât de mult!

Braţele lui o cuprinseră cu blândeţe. O sărută pasional, în timp ce o ducea pe sus prin cameră. Jaime se lăsa în voia lui, în voia acelui soţ robust şi autoritar, pe care avea să-l iubească toată viaţa.

Sfârşit